

БЕТАНИ КЕМБЪЛ ЛУННО ЦВЕТЕ

Превод от английски: Екатерина Кузманова, 1992

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Пет дълги и сиви дни ревът на вятъра се носеше из Чикаго. Снежните февруарски виелици фучаха една след друга над града.

Единствените доволни от времето същества, може би бяха някои от животните в зоологическата градина — полярните мечки, тибетският як, арктическите вълци и една безкрайно нещастна млада жена на име Джоузи Талбът.

За нея всичко бе свършено. Беше съсипана, и то от собствената си сестра. Радваше се на снега, защото виелицата би попречила на някои смахнати посетители да дойдат в зоологическата градина. Напускаше кабинета си и за последен път затваряше вратата. Не искаше никой да види с какво усилие възпира сълзите си. Дори се съмняваше дали изобщо има желание да види отново човешко същество.

Вратата на кабинета се залюля, хлопна и автоматично се заключи. Мекото щракване ѝ прозвуча като сигнал за безнадеждния край. За последен път тя се огледа в заскрежените прозорци. С черни букви върху тях беше изписано: „Джоузи Талбът — помощник-пазач и гледач на пандите“. С кариерата ѝ бе свършено.

Тя премести несръчно кутията, която държеше в ръцете си. В нея бяха вещите ѝ, които прибра от бюрото си, включително и малката порцеланова панда. Статуетката сякаш излъчваше топлина и Джоузи я усещаше през ръкавиците с един пръст и дебелите ръкави на якето си.

Когато отвори задната врата на къщата, в която живееха пандите, леденият порив на вятъра зашиба лицето ѝ. Тя стисна зъби и понесе почти с облекчение болката. Сега можеше да позволи на сълзите да изпепелят синьо-зелените ѝ очи. Беше убедена, че и останалите служители в зоологическата градина благославят мощния порив на зимата. Тя държеше посетителите далеч от нея и най-вече — от къщата на пандите.

С ръмжене вихърът развяваше шала ѝ и рошеше червенокестенявите ѝ къдрици, но тя почти не го усещаше. Сърцето ѝ бе така

измъчено, съзнанието ѝ така вцепенено от предателството, че и земята да потънеше в бездна, тя нямаше да забележи.

Бе загубила работата си. Бъдещето ѝ беше разрушено. Но това не бе най-лошото. Най-лошото беше, че опозори зоологическата градина, професията си, града, в който живееше, и даже страната си.

Като приятелски жест Китайската република беше подарила на зоологическата градина два екземпляра от най-рядко срещаните бозайници в света: двойка огромни панди. Нан Ву и Юе Нуа — Магьосникът и Лунното цвете.

Заради нея — Джоузи Талбът — безценната женска панда бе открадната. Най-срамен ѝ се струваше фактът, че собствената ѝ сестра — Бетина, беше помогнала да отвлекат Лунното цвете.

Джоузи се пребори с полузамръзналата ключалка на малкия си син шевролет. С познат трик тя накара мощния двигател да запали и почти невиждаща подкара през стелещата се снежна пелена.

Защо така глупаво бе повярвала, че малката ѝ сестра се е променила? Защо толкова лековерно ѝ беше намерила работа в зоологическата градина? А и би ли могла да предвиди докъде ще стигне Бетиното безразсъдство? Лунното цвете беше не само едно от най-редките животни в света. Тя беше бременна! Служителите на зоологическата градина не се съмняваха в това, че можеше да роди до месец или дори — до една седмица. Много бяха все още неизвестните неща при отглеждането на пандите, ала очакваното раждане на малкото беше победа в битката за опазване на пандите от измиране и изчезване като вид.

Джоузи автоматично преодоляваше хлъзгавите улици на път към своя малък апартамент. Той наистина бе хубав и удобен, но и доста поскъп от това, което можеше да си позволи. Бе го наела още в началото, защото беше близо до зоологическата градина.

Вече нямаше значение къде живее. Никога нямаше да я потърсят да се грижи отново за пандите. Цели две години беше живяла, дишала, мислила и мечтала за бъдещето им. Магьосникът и Лунното цвете бяха нейната фиксидея, най-очарователната фиксидея, която някой някога бе имал.

Паркира на заснежения паркинг пред блока. Механично отвори вратата на колата. Двамата, тя и доктор Хезърд, който наблюдаваше пандите, приемаха своите задължения за свещени. И двамата мечтаеха

за едно и също: да решат проблемите, които застрашаваха съществуването на големите панди при отглеждането им в пленничество.

Когато след две години опити, направеният тест показва, че Лунното цвете носи бебе, Джоузи и доктор Хезърд се заключиха в канцеларията и изпиха заедно бутилка шампанско. Това беше най-щастливият ден в живота ѝ. А днес Лунното цвете бе изчезнала и собствената ѝ сестра беше помогнала да я отвлекат!

Джоузи не си направи труда да окачи палтото и шала, нито да свали шапката и ръкавиците си. Движеше се зашеметена из къщата. Без да пали лампите, тя дръпна завесите и погледна навън. Нощта бързо падаше над Чикаго и покриваше всичко с непрогледна тъмнина. За хиляден път се проклинаше, че се бе доверила на Бетина. Спусна завесите и запали осветлението. Стаята бе разхвърляна, сякаш отразяваше безредието, което цареше в душата ѝ. Тя се погледна в огледалото над леглото, покрито с тъмнозелено кадифе.

В нея се вираше висока слаба жена с червено-кестенява, вълниста коса и замислени синьо-зелени очи. Бледите лунички, останали от лятото, ѝ придаваха безгрижен вид и изглеждаха не на място върху финия ѝ нос. Тя се оглеждаше с неудоволствие. От огледалото сякаш я гледаше сестра ѝ.

Двете доста си приличаха преди, но сега бяха съвсем различни. Когато бяха малки, пътуваха много. Баща им, фотограф-натуралист, им беше показал по-голямата част от света и Джоузи го намираше за пълен с чудеса.

Бетина пък смяташе, че светът таи заплахи и напрежение. И двете момичета бяха зашеметени, когато майка им умря от треска в Африка. Бетина, която беше по-малка и по-беззащитна, никога не успя да се възстанови напълно от това сътресение. Тя растеше и заприличваше все повече на Джоузи, обаче беше по-дребна, по-слаба, а косата ѝ имаше светло червеникав цвят. Ако човек се вгледаше в очите ѝ, откриваше, че имаха цвят на тюркоаз. Очите на Джоузи винаги бяха изпълнени с любопитство, самоувереност и смях, а тези на Бетина — с тайни, страхове и желания.

Баща им почина внезапно, когато Джоузи беше двацет и три годишна и учеше в Станфорд. Бетина беше осемнайсетгодишна, току-що започнала да посещава един колеж в Бостън. Джоузи скърбеше

дълбоко за баща си, но събра сили и подреди живота си по начин, с който баща ѝ би се гордял. Ала Бетина вече не беше същото момиче... Полека-лека ставаше ясно колко затормозена психически беше тя. Пропадна в първото училище, след това я изхвърлиха и от второто, докато накрая заряза ученето. Обвързваше се със странни младежи, с непонятни идеи и поведение.

По времето, когато Джоузи дойде в Чикаго, Бетина напълно бе изоставила ученето и се беше свързала с Лукас Панпаксис. Джоузи се срещна само веднъж с него и се уплаши за сестра си. Нещо в очите му караше Джоузи да мисли, че той би могъл да бъде опасен.

Истинското име на Лукас беше Уилбър Лъмнкин, обаче той се беше прекръстил сам на Лукас Панпаксис и твърдеше, че това гръцко име означава „Светлина на световната хармония“. Винаги бе облечен в черно, дори носеше черна кърпа, превързана около главата, в знак на траур заради всички страдания по света.

Той беше слаб, източен дългокос младеж, който разговаряше несвързано за всичко, което според него беше несправедливо в обществото. Не работеше под претекст, че му предстои да извърши велики дела. Джоузи го смяташе за опасна личност и поради факта, че една от неговите страсти беше летенето. Неговата майка му беше купила самолет. Джоузи се плашеше при мисълта, че тип като него лети.

Когато Бетина и Лукас скъсаха, Джоузи си отдъхна. Беше поласкана, когато сестра ѝ я помоли да дойде при нея. Тя ѝ изпрати пари, за да дойде в Чикаго, и ѝ намери работа като помощник на един от пазачите в зоологическата градина. Не беше особено привлекателно занимание, но не създаваше почти никакво напрежение и, както твърдеше Бетина, беше точно онова, от което се нуждаеше. Джоузи ѝ зае пари, помогна ѝ да си намери апартамент и разговаряха надълго и нашироко за миналото и за бъдещето. Джоузи смяташе, че всичко е наред, което само доказваше колко малко познаваше сестра си.

Полицията смяташе, че Бетина и Лукас, с помощта на поне още двама души, са отвлекли Лунното цвете. Как бяха преминали през охранителната система на зоологическата градина, никой не знаеше. Никой не можеше да каже и защо бяха отвлекли животното.

Едва ли някой би могъл да си представи налудничавия план, който витаеше в главата на Лукас. Нямаше доказателства дали Бетина

поддържаше връзката си с него, откакто беше в Чикаго, или той я бе намерил и беше упражнил старата си власт над нея. Само едно беше сигурно: Лунното цвете беше изчезнала. Бяха я откъснали Лукас и Бетина, използвайки ключа на Джоузи, за да проникнат в къщата на пандите.

Петте дни, последвали предателството и кражбата, се оказаха истински ад за Джоузи. Нито служителите на зоологическата градина, нито властите искаха да изтече информация за извършеното престъпление. Първо, защото не искаха да опияняват Лукас като му направят реклама. Второ, защото не искаха да дадат подобна идея на още някой. И трето, инцидентът беше унижителен, не само на национално, но и на международно равнище.

В продължение на пет безкрайни дни, Джоузи беше разпитвана от полицията. Федералното бюро за разследване и дори от представител на щата. Тя не знаеше защо ФБР е толкова сигурно, че Лукас е вдъхновителят на престъплението, ала бе сигурна, че е така.

ФБР смяташе, че групата е упоила пандата и я е качила на борда на малък самолет, за чието направление се предполагаше, че е Мексико. Но самолетът на Лукас изобщо не се появи в Мексико. Никой не знаеше къде са изчезнали.

„Бетина, как можа? — питаше Джоузи тихичко. — Лукас, какво мислиш, че правиш?“ Но въпросите, които я измъчваха най-много бяха: „Лунно цвете, добре ли си? Жива ли си още? Добре ли е бебето ти?“

Джоузи обичаше пандата повече, отколкото беше обичала някое животно преди, обичаше я повече и от Магьосника, съпругът на Лунното цвете, който се държеше като клоун и беше любимец на посетителите. Загубата на женската панда създаваше усещане и празнота у нея, подобна на усещането за смърт.

Седна на леглото, покрито със зелено кадифе и се притисна до облегалката отчаяно. Всичко беше свършено. Собствената ѝ сестра бе избягала. Лунното цвете бе отвлечена и бе в опасност или може би вече мъртва. Не можеше да понесе мисълта за бебето панда. За първи път в живота си бе доволна, че баща ѝ не е жив. Беше си спестил този срам.

На вратата се чу тревожно почукване. Тя потрепери и опита да се върне към реалността. Трепетно отвори вратата. През последните пет

дни беше разговаряла единствено с представителите на властта и със служители от градината.

Съседката ѝ, госпожа Моли Спотс, дребничка жена на неопределена възраст, стоеше на вратата.

— Джоузи — очите ѝ бяха пълни с тревога, — на телефона е Бетина. Обажда се отдалеч. Настоява да разговаря с теб по моя телефон. Случило ли се е нещо?

Джоузи замръзна.

— Бетина? — повтори тя сковано.

Моли кимна.

Бетина бе телефонирала у Моли Спотс, защото знаеше, че телефонът у Джоузи се подслушва.

— Велики Боже! — възкликна тя тихичко и се спусна през вратата, без да си дава сметка, че нахлу в апартамента на Моли, като я остави зад себе си.

Грабна телефона.

— Бетина? — каза отчаяно, а сърцето ѝ биеше до пръсване. — Ти ли си? Къде си? Къде е пандата? Как е тя? Какво, за Бога, мислите ти и Лукас...

— Джоузи, не се ядосвай — помоли Бетина. Гласът ѝ звучеше през сълзи. — Не сме възнамерявали да извършим някакво зло. Честно!

„Не се ядосвай! Не смятали да вършат зло“ — повтори наум Джоузи. От гняв не можеше да повярва на ушите си.

— Бетина, къде е Лунното цвете? Добре ли е?

— Добре е. Всичко е наред... Все още — каза Бетина със същия задавен глас. Връзката беше много лоша, като че ли ги делеше половината свят. — Слушай, Джоузи, не мога да говоря дълго. Взехме пандата, защото Лукас искаше да накара хората да чуят идеите му. Искаме да я задържим като заложник, докато някои искания бъдат изпълнени...

— Искания? Какви искания? — попита Джоузи, като си помисли, че всички очакваха този телефонен разговор. Сестра ѝ се канеше да съобщи какво иска да получи Лукас в замяна на пандата.

— Добре — каза неуверено Бетина. — Мислехме... Само някои искания — като обявяване извън закона поставянето на капани за

животните, забрана употребата на пестициди и хербициди... Да се спре замърсяването на околната среда в целия свят, но...

„О, небеса!“ — каза си Джоузи и потри чело. Лукас искаше да заличи всички страдания и цялата мръсотия по света, само като открадне една бременна панда!

— Но — продължи Бетина със същия тон — сега, когато пандата е тук, той смята, че може да иска и повече. Смята, че може да накара всекиго да прави онова, което иска той, защото ако те не...

Слабият глас на Бетина се загуби. Паузата беше злокобна. Джоузи дочу глас на птичка.

— Ако те не направят това, което иска, той какво? — попита Джоузи.

— Той ще... Ще я нарани — подсмърчаше Бетина.

Тя смяташе, че той ще я убие, помисли Джоузи с ужас.

— Не предполагах, че ще стигне толкова далеч. Сега обмисля исканията си. Искане да ги обяви след една седмица, считано от днес. Пада се на тринайсети — хората ще запомнят този ден. Това ще ги накара да...

— Не му позволявай да я докосва! — ужасена изкрещя Джоузи. Не можеше да си представи, че съществува толкова жесток човек, който би могъл да навреди на нейното прекрасно Лунно цвете, но Лукас щеше да го направи. — Бетина, не бива да му позволяваш да я нарани, разбра ли ме?

— Да... — хлипаше Бетина. — Но аз съм уплашена! Страхувам се от това, което направихме, боя се от Лукас и...

— Къде си? — попита настоятелно Джоузи. — Ще ти помогна. Ще взема подкрепление...

— Дойдохме до близкото селце... за провизии. Не знам точно къде се намира това място. Скрили сме се така, че никой не може да ни намери... Мисля, че е...

Джоузи чу как Бетина извика от болка. След това настана пак същата странна тишина, нарушавана от крясъка на същата онази птичка. След това гласът на Лукас изръмжа:

— Тя не биваше да прави това. Само за миг да си обърна гърба и тя губи самообладание!

— Лукас! — настояваше Джоузи и главата ѝ се завъртя от страшната мисъл, че той е луд. И при него бяха сестра ѝ и пандата. —

Ще направя всичко, което поискаш, Лукас — промълви тя безнадеждно и отчаяно.

— Обзалагам се, че ще го направиш! — гласът му прозвуча като драматично стенание. — А това, което искам, е да запазиш мълчание. Този разговор не се е състоял, ясно ли е? Ако видя някой да се приближава до това място, ще знам, че си се разприказвала и това ще е краят, сестро, краят! Пандата ще изчезне в името на доброто.

— Никому няма да кажа! — Джоузи бе изпаднала в паника. — Само не ги наранявай, Лукас! Изчакай!

— Ще изчакам — отговори Лукас със същия драматичен тон. — Ще обявя след една седмица моите искания — в петък, на тринайсети. Но внимавай, Джоузи, не споменавай за този разговор, а ако някой подслушва, кажи му да стои настрана — или край.

— Никой не подслушва — каза Джоули. — Бетина не е глупава. Това не е моят телефон.

— Запомни — предупреди я Лукас. — Няма да споменаваш никому. Никой не бива да идва тук. Дори сестра ти не е в безопасност. Всичко е в ръцете ми. Отговорността е твоя, Джоузи. Ако нещо се случи, вината ще бъде твоя.

„Вината ми е, че винаги се мъча да помагам на Бетина“ — помисли си Джоузи с безсилен гняв, ала не се осмели да го изрече. Очакваше да получи още нареждания от Лукас, но линията прекъсна.

Моли Спотс стоеше до входната врата и я гледаше.

— Джоузи — каза тя, — имаш неприятности, нали? Къде е Бетина? Не съм я виждала от няколко дни, а ти изглеждаш като призрак. Какво става? Можеш ли да ми кажеш? Ако имаш нужда от приятел, аз съм тук.

— Съжалявам — Джоузи прехапа долната си устна. — Не мога да ти кажа, Моли. Аз просто... Не мога, това е всичко. Благодаря, че ме повика.

Сълзи премрежиха очите ѝ. Тя безмълвно поклати глава, заобиколи Моли и отвори вратата. Бавно премина през фойето, влезе в апартамента си и седна на леглото, вторачена в телефона. Би могла да съобщи на полицията, помисли, но се страхуваше. Познаваше Лукас твърде добре и знаеше, че ще направи това, което каза. Откриеше ли, че е съобщила някому, щеше да се случи нещо ужасно. Сигурна беше. Освен това, мислеше си Джоузи, не знаеше нищо конкретно, освен, че

пандата все още е жива и здрава. Ако само можеше да измисли начин да намери Лунното цвете и Бетина и да се измъкне с тях, преди Лукас да е извършил някакво зло... Но това бе невъзможно. Дори не знаеше къде са.

„Селце“ — беше казала Бетина. И това беше всичко. Селце, в което имаше телефон. Можеше да бъде навсякъде.

Джоузи седя през по-голямата част от нощта, като се взираше в тъмнината. Мислите ѝ несвързано се лутаха. Пред очите ѝ изплуваха накъсани спомени. Сякаш я бяха затворили в киносалон и някой прожектиреше откъси от филми.

Повечето от спомените бяха свързани с баща ѝ или с пандата и само някои — с Бетина. Особено натрапчив беше един от тях, който нямаше връзка със случилото се — когато веднъж се беше държала като глупачка по телевизията.

Предишната година една от телевизионните компании започна да излъчва дискусия на тема: „Чикаго има мнение“. Джоузи, както и Бетина, си имаше възгледи. Но за разлика от Бетина, тя не вярваше, че някога ще изпадне в голяма беда. Освен това разпалено поддържаше мнението си, че е несправедливо да се преследват животните. Самата ѝ работа бе свързана с опазването на изчезващи видове. Тя не намираще оправдание на лова, отвращаваше се от него и го мразеше.

Кинокомпанията я покани да вземе участие в дискусия с професионален ловец, един мъж на име Аарон Уайтуотър. Джоузи се съгласи. Все пак в колежа беше капитан на дискусияния отбор, който не бе претърпял поражение в продължение на цели три години. Искаше ѝ се да накара Аарон Уайтуотър да изглежда като бездушен твърдоглавец и любител на насието.

Водещият на предаването, Рекс Бартоломю, ѝ беше казал, че Уайтуотър бил не само голям ловец, но и рибар, и умел следотърсач. Не бивало да бъде подценяван като противник.

Бартоломю имаше право. Джоузи усети, че се намира в опасност в мига, в който видя Уайтуотър. Беше очаквала да види надут мъжкар, екипиран за сафари. Би трябвало да излъчва кръвожадност, желание за мъст и да има коефициент на интелигентност малко по-нисък от този на една тухла.

Беше влязла в студиото, преди да започне излъчването, и целият ѝ вид показваше, че е представител на Приятелите на Зоологическата градина. Беше си сложила тюркоазносин вълнен костюм, който много отиваше на очите ѝ, и правеше бузите ѝ да изглеждат наситенорозови. Изглеждаше бодра и така стегната, че женственост и сексапил почти липсваха в поведението ѝ.

Рекс Бартоломю я представи на Аарон Уайтуотър. Той не изглеждаше весел. Излъчваше самообладание и съвсем не можеше да се каже, че не е мъжествен.

С професионалната безпристрастност на служител в зоологическа градина, тя си бе помислила, че това е изключителен мъжки екземпляр. Никога не бе обръщала особено внимание на мъжете, твърде много беше отдадена на кариерата си. Но Уайтуотър не беше мъж, когото да не забележиш. Тя веднага възвърна самообладанието си.

Той стана от стола, за да ѝ подаде ръка. Беше облечен в антрацитеносив костюм и носеше старомодна вратовръзка. Джоузи грейна от предчувствие за опасност. Беше висока почти метър и седемдесет и три сантиметра. Но Аарон се извисяваше над нея една глава, елегантен и с широки рамене.

Той я разлюля цялата при ръкостискането. Косата му беше толкова тъмнокестенява, че изглеждаше почти черна, както и очите му.

— Очарована съм да се запозная с вас, господин Уайтуотър — поздрави тя механично.

— Съмнявам се — отговори той лаконично.

Седна отново с вид на отегчен до смърт човек, измъкна някакво парцаливо списание и го запрелиства, сякаш миналогодишните новини бяха много по-интересни от Джоузи.

Тя премигна изненадано. Рекс Бартоломю се усмихна почти незабележимо и ги остави насаме, като отиде да провери техниката си. Джоузи седна сковано на ръба на канапето, разположено точно срещу фотьойла на Аарон Уайтуотър. Извади отнякъде списание, което беше дори по-старо от неговото, и се престори, че чете. Надзърна скришом над орфаните страници и го погледна. Той беше от онези едри мъже, чиято конструкция беше съвършена. Без да изглежда огромен, той излъчваше сила и гъвкавост. Имаше орлов нос, брадичката и челюстта му бяха издадени леко напред. Кожата му имаше бронзов загар, макар

че беше зима. Тъмните му вежди бяха прави, а устните му добре очертани. Но това, което впечатли Джоузи, бяха скулите му — високи и някак си неподходящи на кройката на скъпия му костюм, грижливо подстриганата коса и златния часовник, който блещукаше на китката му. Изведнъж Джоузи разбра, че в жилите му тече индианска кръв.

Мигновено се почувства несигурна. Едно беше да дискутираш същността на лова с бял мъж, а съвсем различно с човек, у когото ловът беше заложен в самата му природа. „Глупости! — каза си тя. Няма никаква разлика“. Но имаше; пред камерата той използваше своето предимство на полусиукс с поразителна предвидливост и коварство. Всъщност си служеше с всички познати трикове за водене на спор, описани в учебниците, както и в някои, които явно бяха негово откритие.

Той беше унищожителен опонент, представяше два аргумента срещу един неин, като в същото време го изопачаваше така, че звучеше глупаво и сантиментално. Ловците, според Аарон Уайтуотър, бяха най-запалените защитници на животните в Америка. Кой би бил по-заинтересован от опазването на видовете, ако не онези, които желяха те да бъдат в изобилие, за да могат да ловуват?

Джоузи спореше горещо. Прекалено горещо. Присмехулното отношение на Аарон и подигравателният му поглед я изнервиха и разгневиха. Още по-лошо. Тя, която винаги се беше противопоставяла на насилието, изпитваше силно желание да го удари по главата.

Когато предаването завърши, тя не прекрати битката. Гореше от желание да спечели поне една точка пред него. Но той приключи разговора като каза с усмивка:

— Спорите доста добре за жена — след което се отдалечи.

По-късно някой коментираше, че Аарон Уайтуотър беше победил Джоузи заради идеализма ѝ, обаче други твърдяха, че тя беше отстоявала възгледите си възхитително. Ала тя знаеше истината: бе я сразил и се чувстваше огорчена от това. Всеки път, щом се сетеше за него, пламваше. За последен път сиуксите бяха побеждавали по този начин при Литъл Бигхорн, тайно си мислеше тя. Всяка мисъл за него я смущаваше.

Макар че никога преди това не бе чувала за Аарон Уайтуотър, след тази среща тя забелязваше името му. Чела беше, че е ходил на лов за гризли в северна Аляска и за акули по бреговете на Джорджия.

Веднъж научи, че прелетял до Саскатчуан, за да се присъедини към хората, търсещи едно глухо момче, което се беше загубило в гората. Той беше открил следите на детето и го спасил.

Беше изненадана, когато около половин година след предаването получи писмо от самия Уайтуотър. Пишеше ѝ от Африка.

„Здравей, Червенокоске!“

Гласеше текстът, надраскан нечетливо с едри букви.

„Ела тук, за да се запознаеш с проблемите на хиените. Мисля си за теб. Ако се забъркаш някога в някоя история, пиши ми. Просто ми кажи: Уайтуотър, имам нужда от теб“.

В послеписа беше описал предстоящите си странствания за следващите шест месеца и даваше няколко адреса и телефонни номера.

Каква наглост! Джоузи побесня при мисълта, че нейното име се свързва с това на хиените. Тя смачка писмото с намерението да го изхвърли. Но не го направи. Беше го запазила за всеки случай в чекмеджето на бюрото си. Дори си спомняше програмата за пътуванията му: Кения, Флорида, след това през цялата зима на Хаваите, още риболов, лов на глигани...

Хаваите. Джоузи се спря на думата, без да влага емоции. Дяволският мъж беше на Хаваите в този момент. И какво от това? Тя дори съжали, че не беше някъде още по-далеч. На Луната, например. Не съзнаваше защо точно сега мисли за омразния Уайтуотър, нито пък за Хаваите. Май че наистина полудяваше.

Беше пет часа сутринта и светът изглеждаше мъртъв и студен, февруарският вятър виеше. Тя неочаквано смени посоката на мислите си. Сети се отново за разговора с Бетина. Спомни си за отчаянието в гласа ѝ и за звука по телефона, който издаваше, че сестра ѝ се обажда от много далеч. Спомни си и за вика на птицата в далечината. Бе го чула съвсем ясно по време на разговора. Два пъти. Беше странен,

почти комичен звук: „Туити-пю-ит. Туити-пю-ит“. Джоузи се слича, сякаш видя звезди посред бял ден. Хаваите! Разбира се! Точно това се опитваше да изплува от подсъзнанието ѝ във вихъра от мисли и спомени за Уайтуотър. Хаваите!

Тя беше природолюбител. Знаеше коя птица може да издава подобен звук: птицата кики. А кики се срещаше по тези места: островите Кали Инс, малка верига североизточно от Хаваите. Бетина беше споменала веднъж, че Лукас е прекарал част от детските си години в Хонолулу.

Бетина, пандата и Лукас се бяха скрили някъде из тези острови. На Хаваите.

Не я интересуваше колко е часът нито в Чикаго, нито на островите в Тихия океан. Безразсъден и отчаян план проблесна в главата ѝ. Знаеше къде се намира Лунното цвете и знаеше как може да я открие. Нейното подсъзнание се беше опитало да ѝ го подсказе.

Джоузи извади картонената кутия от шкафа, прерови я трескаво и намери това, което търсеше. Набирането на телефонния номер ѝ отне цяла вечност. Когато най-сетне успя, ѝ се стори, че отсрещният телефон звъни безкрайно дълго. Господи, молеше се тя, дано отговори! Най-накрая телефонната слушалка беше вдигната. Чу се хавайска музика.

— Ало — каза дълбок и ленив глас.

Сърцето на Джоузи заби така, че не можа да проговори. Насила накара гласа си да излезе от гърлото:

— Уайтуотър — каза трепереща, — имам нужда от теб!

ВТОРА ГЛАВА

— И аз имам нужда от теб, миличка — каза Уайтуотър. — Кой е на телефона?

— Аарон Уайтуотър? — гласът ѝ все още трепереше. — Джоузи Талбът е. Аз... Необходим си ми. Страшно много!

— Джоузи Талбът — замисли се той като че ли името нищо не му говореше. — Джоузи Талбът, момичето от Нова Зеландия? Слушай, скъпа, мисля, че ти казах...

— Джоузи Талбът от Чикаго! — Джоузи почти ридаше. — Имахме дискусия. По телевизията, миналия февруари.

— Да — каза той след кратко мълчание. — Когато аз победих. Какво мога да направя за теб? Ти си русата, нали?

— Ти не ме победи — отговори тя дръзко. Беше я победил, но все още не искаше да си го признае. — Освен това аз съм червенокоса. Имам нужда от помощта ти. Работата е поверителна. Въпрос на живот и смърт! — стори ѝ се, че го чу как сподави прозявката си, но не обърна внимание и продължи нататък: — Познаваш ли островите Кали Инс?

— Повече от добре — произнесе бавно той. — Там не е място за забавление. Няма нищо друго, освен гори, планини и водопади. Какво има? Искаш да ме поканиш на къмпинг там, така ли? — в гласа му прозвуча присмех.

— Не — отговори му по същия начин. — Слушай, възможно ли е с малък самолет да се прелетим от Калифорния до Кали Инс?

— Да, възможно е. Двумоторен самолет, снабден с повече гориво би могъл да го направи. Или някой от самолетите, използвани по време на Втората световна война. Някои ги колекционират. С тях би било много лесно.

— А кацането? — настояваше Джоузи. — Има ли писта на някой от островите?

— На най-големия остров има писта. Там би могъл да кацне двумоторен самолет, но стар модел, като ДС-3 би могъл да кацне и на

пасище. За какво е всичко това? Вече е вечер и аз имам планове.

— Исках да знам — отговори Джоузи, като се опитваше да преодолее паниката в гласа си. — Моля те, помогни ми!

— Харесва ми, когато казваш „моля те“! — засмя се той с добродушно високомерие. — Обзалагам се, че това е дума, която не обичаш да употребяваш, когато разговаряш с мен. Кажй я пак.

— Моля те! — тя се боеше да не прекъсне разговора. — Ако си отишъл на един от островите и си искал да се скриеш, така че да не могат да те открият, кой би избрал?

— А, още въпроси — каза той недоволно. — Слушай долу в бара ме чака питие и една брюнетка.

— Моля те, Уайтуотър!

— Добре, добре. Ако наистина знаех защо направо бих отишъл на Кали Юшин — Планинската вещица. Той е най-недостъпен. Доста неравен и много стръмен.

— А ако не знаеше какво правиш? — настояваше Джоузи. — Ако смяташе, че си много способен, макар в действителност да не си, а си само неуравновесен, кой би избрал?

— Госпожице — промърмори той, — питате ме странни неща. А тук е прекрасна нощ. Дърветата са натежали от орхидеи. На небето блести луна. Прибойт се плиска по брега. А вие искате да отговарям на налудничави въпроси?

— Да — отговори тя смирено. — Моля те, Уайтуотър.

— Добре — въздъхна той. — Ако смятах, че съм способен, но не съм чак толкова, колкото смятам, че съм, и дума не може да става — бих отишъл на Кали Чепшап — Каменния проход. Той е по-голям, не толкова див и има малко селце.

„Селцето!“ — трепна Джоузи.

— Има ли телефонна връзка с Континента?

— Да. Какво още би искала да знаеш? Дали доставят пици по поръчка? Дали има симфоничен оркестър? Винарна?

— Уайтуотър, колко би искал да ти платя, за да ме заведеш на Кали Ченшан? Искам да ме заведеш там. Колкото е възможно по-скоро! — настъпи тишина. Само отнякъде долиташе подрънкване на китара. — Уайтуотър! — дали не бе захвърлил слушалката, за да отиде при питието си и брюнетката?

— Защо искаш да те заведе в Ченшан? — запита той с дрезгавия си глас. — Само не ми казвай, че искаш да отидеш на лов.

— Не... Не съвсем. Нещо подобно. Приблизително. Има нещо, което трябва да намеря. Не мога да разговарям за това по телефона. Искам незабавно да тръгна. Ако пристигна в Хонолулу утре, можеш ли да ме заведеш?

— Зает съм. Обещал съм да помогна на едно момче, което пише статия за зимния риболов на островите. Ще ходим на лов за риба меч. Какво по-добро можеш да ми предложиш?

— Слушай, казах ти, че става дума за нещо изключително — въпросът е на живот и смърт!

— Да, но съм длъжен да отида, а и обичам да ловя риба.

— Ще ти платя каквото поискаш! Разбираш ли? Ще ти прехвърля цялата си налична банкова сметка, колата, телевизора, перлите на мама, всичко — само ме заведи на Кали Ченшан и ми помогни да намеря това, което търся!

— Да видим дали съм разбрал както трябва. Ти каза на няколко пъти, че ще ми дадеш всичко, което поискам, ако ти помогна? Така ли е?

— Така е — потвърди тя през зъби. Не й харесваше тонът му. Беше твърде провокиращ. Но сестра ѝ и Лунното цвете бяха в опасност. — Кажки какво.

— Какво ще кажеш за Южна Дакота? — попита я саркастично. — Доколкото си спомням, твоите сънародници са я отнели от моите, а моят народ е бил изключително привързан към нея. Както и към Северна Дакота, Небраска и Уайоминг.

— Всичко в границите на възможното, Уайтуотър! Ще ти дам всичко, което имам. Не се шегувам!

— Не смятам, че притежаваш нещо, което аз искам да имам.

— Моля те, Уайтуотър! — повтори тя за стотен път.

— Добре — съгласи се той най-после. — Може би. Но кажи ми и останалото. Ти го знаеш. Това, с което започна.

— Моля те, Уайтуотър! — усети думите си като пепел в устата. — Имам нужда от теб.

— Харесва ми — рече той.

Все пак обеща да я чака на следващия ден. Тя окачи слушалката, изтощена и странно развеселена. Погледна часовника си. Беше четири

и половина сутринта. Телефонира на летище О'Хеър.

— Идвам, Лунно цвете — произнесе високо.

Бетина, ще ми платиш за това, все едно по какъв начин. Междувременно се грижи за моята панда! Каквото и да правиш, грижи се за нея!

Сякаш някой беше направил магия, защото снегът спря точно за толкова, колкото беше необходимо, за да излети самолетът на Джоузи от Чикаго и да се издигне над сивите облаци. По време на полета тя поспя колкото можа, съсипана от дългата седмица на непрестанен стрес и пълната с вълнения нощ.

Когато самолетът започна да се спуска, тя се събуди с натежало от съмнения сърце. Небето беше синьо, а под него и морето изглеждаше почти синьо. Земята бе покрита с буйна зеленина, а слънцето блестеше толкова силно, че ѝ причиняваше болка.

Тя отвори кутийката с гримове си. Тъмночервените ѝ къдрици изглеждаха по-разчорлени от когато и да било. Подръпна ги няколко пъти, за да ги подреди по-красиво, но напразно. Лицето ѝ беше призрачно бледо. Подходящо за случая, помисли тя иронично.

Предишната Джоузи Талбът вече не съществуваше. Животът ѝ беше свършил. Бе се появила тази бледа млада жена с разтревожени синьо-зелени очи и план за действие, за който въобще не ѝ се искаше да мисли. Знаеше, че постъпката ѝ е безразсъдна, дори дръзка, ала нямаше избор.

Замаяна, тя си сложи наслуки малко червило, след това напудри луничките на носа си. Издърпа надолу блузата си и смачканото по време на пътуването сако. Забеляза, че беше облечена в същия тюркоазносин костюм, който носеше и в деня, в които за първи път срещна Уайтуотър.

Уайтуотър. Още нещо, за което трябваше да се замисли сериозно. Не знаеше в какво се набърква, обвързвайки се с него. Но знаеше със сигурност, че ако на света съществува човек, който може да ѝ помогне да намери и да спаси Лунното цвете, това беше той. Защо ли вярваше така непохватно в него?

Тя слезе от самолета и огледа летището. Освен новопристигналите туристи, всички останали бяха загорели от

слънцето, отпочинали и весели. Свободната хавайска мода царуваше в облеклото. Някои носеха венчета от цветя.

Джоузи бе телефонирала повторно в хотела на Уайтуотър, за да остави съобщение за часа на пристигането на самолета си, обаче не беше сигурна дали той ще си даде труд да я посрещне. Нищо, сама щеше да си вземе багажа, щеше да наеме кола и да намери евтин хотел. След това можеше да остави за него друго съобщение.

Тръгна, като следваше стрелките, които показваха пътя към залата, в която се получаваше багажа. Току-що беше подминала един продавач на венчета и орхидеи, когато усети как една силна ръка я хвана за лакътя и леко я обърна. Срещна тъмнокафявите очи на Аарон Уайтуотър. Високите му скули бяха толкова красиви и екзотични, както ги помнеше от преди. Устните му пак издаваха увереност и непочтителност. Кичур тъмнокафява коса беше паднал върху едната му вежда. Усмиваше се безгрижно с познатата обезоръжаваща, но и опасна усмивка.

— Алоа! — каза той със самодоволна усмивка и постави на главата ѝ нежно венче от орхидеи. След това, още преди да се е окопитила от срещата, той взе лицето ѝ между дланите си, повдигна го към своето, наведе устни и я целуна.

Усещаше ръцете му, топли и трептящи, върху бледите си страни. Тялото му излъчваше огромна енергия. Макар че в самолета се бе почувствала като призрак, сега изведнъж се бе върнала в топлия и трептящ живот.

Устните му задържаха властно нейните, лекото им движение предизвика ново усещане. „Продължавай — помисли си тя, леко зашеметена. — Целуни ме, Уайтуотър! Всичко е наред, защото ще спасиш Лунното цвете. Ще спасиш всичко и всички!“

Но докато обмисляше дали да коментира арогантната му целувка, той се отдели от нея.

— Извини ме за това. Просто местен обичай. Добре дошла на Островите или както е в твоя случай, на първия от тях! — той се протегна и пое износената ѝ чанта.

— Осигурих ти стая в моя хотел. Да взимаме багажа и да вървим. Ще можеш да съблечеш този топъл костюм и да пийнеш студен джин фис.

— Звучи добре — усмихна се Джоузи лекичко. Усецаше слабия аромат на венеца и чувстваше слънчевата топлина на Хаваите, макар че все още бяха в сградата на летището.

Аарон Уайтуотър бе облечен със смачкани къси панталони цвят каки и хавайска риза с цвят на слонова кост. Тя стоеше до него смълчана, докато чакаха да получат багажа. Още от предната година тя не беше особено благоразположена към него. Караше я да се чувства странно. Не само заради факта, че успя да направи онова, което много малко мъже по света биха могли да постигнат: накара я да се почувства защитена. В същото време изглеждаше, че самият той я застрашава по някакъв първичен начин. Не беше наясно що за човек е всъщност. Не знаеше как щеше да му обясни бъркотията с Бетина, пандата и Лукас. Стоеше сковано, стиснала здраво дамската си чанта и с всяка минута ставаше все по-смутена.

Той се наведе и доближи устни до ухото ѝ толкова, че топлината на лицето му опари кожата ѝ:

— Искаш ли да ми кажеш в каква беда си попадала? Или по-късно? Докато пийваме нещо.

Изтощението и замайването ѝ изчезнаха и тя застана нащрек. Вгледа се в него неспокойно и загрижено.

— Изобщо не съм споменавала, че съм в беда! — гласът ѝ звучеше леко задавено.

— Ти си в беда! — той я прегърна и я погледна хладно. — Голяма беда. „Васичу“, както казваше дядо ми.

— Откъде си толкова сигурен? — опита се да спре треперенето на брадичката си.

— Използвах голямата мощ, която притежавам — отвърна той мистериозно. — Логиката. Знам, че си изпаднала в голяма беда. Какво друго би те принудило да ми кажеш, че имаш нужда от мен? Нищо друго, нали?

— Да — съгласи се Джоузи, защото в крайна сметка това беше истината.

— Аха — промърмори Аарон повече на себе си, — започва да става интересно!

— И така, ти си позволила някому да отмъкне пандата — заключи той иронично. — Е, добре, това е голямата беда.

Бяха седнали около една стъклена маса във вътрешния двор на хотела. Вечерта се спускаше бързо и планината се губеше в неясни очертания. Вълните се плискаха по брега на дълги сини и бели къдрави ивици. Внезапно долетяха гълъби и закълваха по керемидите над вътрешния двор, търсейки трошици. Вятърът леко полюляваше малките орхидеи, висящи над масата.

Джоузи го изгледа над ръба на чашата си ядосано:

— Никому не съм позволявала да я отмъкне — заяви тя натъртено. — Престъплението е извършено посред нощ. Ако знаех какво става, бих рискувала живота си, за да го предотвратя!

Той ѝ хвърли толкова пронизателен поглед, че успя да пробие всичките ѝ защитни прегради, и сякаш попадна в тайния център на душата ѝ.

— Това е доста силно казано — забеляза той с дрезгав глас. — Толкова много ли държиш на животното?

— Да! — отвърна страстно Джоузи. — Държа на него! И съм ужасно благодарна, че не взеха и Нан Ву.

— Две животни вероятно са повече, отколкото са могли да носят — спокойно отбеляза Аарон. — И затова ли се тревожиш толкова? За тези твои същества?

— Те не са само мои. Те принадлежат на зоологическата градина. И в този смисъл принадлежат на всички, на целия свят. Затова съм толкова загрижена за Лунното цвете и за всички „същества“ като нея, които са застрашени, и трябва да бъдат спасени.

— Високонравствена малка защитничка, нали? Еталон за благородство. Самоотвержен спасител. Бих ти препоръчал да носиш броня, само че тя би скривала хубавото ти източено тяло. Но това не би те притеснявало, нали? Високонравствените жени като че ли забравят, че имат тела.

— Имам много по-важни неща, за които да мисля! А и през ум не ми е минавало, че има нещо лошо в това да бъдеш високонравствен, или да искаш да закриляш животните — вместо да ги преследваш, както правиш ти!

— Спокойно — предупреди я меко. — Ти имаше нужда от мен, спомняш ли си?

— Да — призна тя неохотно. — Имам нужда от теб.

— Любов моя — отговори той с насмешлива тържественост, — имаш нужда от мен по начин, който още не осъзнаваш.

Смутена и объркана, Джоузи затвори очи. През умореното ѝ тяло премина вълна от странна топлина, която нямаше нищо общо с повее на вечерния бриз.

— Ще ми помогнеш ли или не, Уайтуотър?

— Ще ти помогна — каза той — заради пандата. Ловците са най-големите защитници на животите, както знаеш. И заради сестра ти също. Започвам да разбирам как се е забъркала в тази каша, ти си твърде упорита. Света Джоузефин! А предполагам, че се тревожиш много повече за пандата, отколкото за момичето.

— Първо — каза тя със заплашителен тон, — не ме наричай Джоузефин. Мразя това име! Второ, не се опитвай да подмяташ, че не съм загрижена за сестра си. Уплашена съм до смърт за нея!

— Добре, Джоузи — каза той не съвсем убедено. — Не се тормози. Ако тя се съгласи да ни сътрудничи, ще успеем да върнем пандата. Ще направи изявление пред щатските власти и най-вероятно ще се отърве с плясване през ръцете.

Джоузи намери думите му за успокояващи, макар да не допускаше, че ще стане точно така.

— Ти да не си дипломиран юрист?

— Не — отвърна ѝ той хладно. — Брат ми е дипломиран юрист. Аз разчитам на здравия разум. А здравият разум ми казва, че се налага да действаме бързо. Не разполагаме с много време, за да ги открием. Кали Ченшан е голям остров и целият е с неравен планински терен. Красив, но суров. Здравият смисъл ми казва още, че е време да те сложа да си легнеш. Забележи, че казах да те сложа да си легнеш, а не — да си легнем, така че можеш да си отдъхнеш. Засега. Нужна ти е почивка. Защото това, което се каниш да предприемеш, в много отношения е почти неизпълнимо.

Джоузи допи питието си и се вгледа през сребристата лунна тъмнина към Аарон. Положението ѝ беше доста усложнено, така че съвсем не ѝ беше до сексуалните му намеци. Той поставяше на изпитание издръжливостта на нервите ѝ, за да я накара да моли за милост.

— Неизпълнимо? — горчиво попита тя. — Благодаря за успокоението.

— Някъде из планините са пандата и две объркани деца. Необходимо е не само да ги открием, а и да вземем сестра ти и животното и да ги върнем обратно. Преди Лукас да извърши нещо необмислено. А той прилича на неуравновесен човек като самия Кали Ченшан — вулкан! Но ти поне имаш известно предимство.

— Имам предимство? — съмнение прозвуча в гласа на Джоузи.

— Само едно, Джоузи — повдигна той очи към нея. — Мен. Не го забравяй!

— Съмнявам се — Джоузи стана и взе дамската си чанта, — че би ми позволил да го забравя дори и за минута. И какво ще поискаш да ти платя за предимството да ползвам твоите познания?

Той се изправи с целия си застрашителен ръст. Постави показалеца си под брадичката ѝ и приближи лице до нейното.

— Не съм решил още, но те предупреждавам, че не съм от евтините. Струвам толкова, колкото можеш да ми дадеш.

Джоузи отново почувства огромната мощ и енергия на високото му тяло. От него се излъчваше необикновена жизненост. Тя си пое рязко дъх. Неговият палец се движеше по извивката на брадичката ѝ.

— Предполагам, че нямам избор, нали? — попита по-безгрижно, отколкото се чувстваше в действителност.

— Не — усмихна ѝ се той със задоволство. — Нямаш.

Нощният вятър разбъркваше падащите ѝ в безпорядък къдрици. Лицето на Аарон беше скрито в играещите сенки и тя по-скоро почувства, отколкото видя усмивката му. Тя се изправи със съзнанието, че нежното му докосване беше и обещание, и предупреждение. Той отдръпна ръката си и кимна към хотела.

— Върви в леглото, Джоузи — нареди с характерния си дрезгав глас и тръгна с нея. — Откъде си сигурна — предизвикателно я попита, докато вървяха към асансьорите, — че никой не е подслушвал снощния ни телефонен разговор? Това не те ли притеснява? — натисна бутона и вратата на асансьора се отвори. Джоузи влезе, а Уайтуотър остана отвън.

— Ако знаеха, щяха да ме спрат.

— Имаш невероятна възможност! — устните му леко се извиха.

— Може би не се страхувам да се възползвам от всяка възможност — отговори Джоузи и отметна назад глава. Натисна бутона, за да затвори вратата.

— Вероятно ще се уплашиш — продължи да се усмихва Аарон, докато вратата се хлъзгаше.

— Знам — отговори тя сдържано. Беше благодарна, че вратата скри присмехулната му физиономия.

Отново бе усетила предупреждението в гласа му!

ТРЕТА ГЛАВА

— Знаеш ли нещо за Кали Инс? — попита я Уайтуотър.

Бяха станали рано и закусуваха във външната трапезария с някои от ранобудните гости на хотела.

— Не много — призна Джоузи, като обилно мажеше конфитюр от папая върху парче сладкиш. — Знам за животните. Някои видове птици се въдят единствено там, както и пикиникис — вид елени. Много са редки.

Той я погледна недоверчиво. Очевидно не намираше тези й знания за необходими. Ако предния ден Уайтуотър имаше вид на истински син на острова за забавления, сега изглеждаше делови и неприветлив. Беше обут с тежки ботуши и специални панталони с повече от двайсет джоба. Дългите ръкави на ризата му цвят каки бяха навити над лактите и излагаха на показ загорелите му ръце. На якето си имаше още дузина джобове. Той бръкна във вътрешния джоб на якето си и измъкна карта. Разтвори я върху двойната ленена покривка на масата, върху която се мъдреха чанти от швейцарски кристал и английски сребърни прибори.

Джоузи се бе появила на закуска в добро настроение. Беше облечена в пшенично жълти памучни панталони, синьо-зелено поло и високи кожени ботуши.

— Погледни! — той извади писалка от безбройните си джобове и посочи към един остров, който имаше форма на кръгла раковина. — Това е Кали Ченшан. Предполагам, че Лукас е скрил пандата там.

Джоузи отпи от кафето, като чакаше Уайтуотър да й каже къде точно отиват. Погледът, който той и отправи, бе сериозен.

— Кали Инс е своеобразен букет от острови — продължи той. — Островите са били твърде скалисти и неравни, за да бъдат предпочетени, когато капитан Кук ги е открил през осемнайсети век. Тяхната принадлежност е била обект на спор, докато не са станали протекторат на САЩ през 1945 година. Неколцина богаташи и корпорации опитали да спечелят пари от тях, но се провалили. През

1960 година Тихоокеанската хранителна корпорация имаше блестящата идея да разработи плантации за кафе. Те се заеха с Кали Ченшан и най-малкия остров, Рана Пула. Кафето расте без проблеми тук, на Хаваите. Те смятаха, че условията на Кали Инс са още по-добри, и планинският климат няма да окаже лошо влияние на кафеените дървета.

Джоузи постави чашата си върху масата и голямата ръка на Аарон моментално се обви около гънката ѝ китка. Още веднъж тя беше стъписана от усещането за сила и жизненост, които излъчваше той.

— Това кафе — посочи с глава крехката чашка в ръцете ѝ — не е местно. Внасят го. На Кали Инс не успяха да осигурят производството и преработката на промишлени количества кафе. През 1970 година всичко бе поразено от някаква болест. За да бъдат сигурни, че тя няма да се разпространи, изгориха насажденията. Компанията загуби и всички решиха, че легендата за проклятието на местните хора е истина — отпусна ръката ѝ той.

Джоузи още трептеше от неговото докосване. Опита се да покаже, че допирът не ѝ е направил никакво впечатление.

— И какво общо има все пак кафето с пандите?

— Това! — изръмжа през зъби и нарисова три кръга върху картата на острова. — На тези места са трите основни плантации на Ченшан. Полята са изгорени, но голяма част от сградите все още стоят. До номер едно още може да се стигне по пътя. Не мисля, че на твоя приятел Лукас би му харесало. Освен това местността се използва от производителите на корк и тръстика — посочи втория кръг: — Това е второто място. Но е много близо до вулкана Кана Пума, който от време на време изригва. Мястото е високо и изолирано, но е опасно. И там не би отишло приятелчето ти — логиката му беше неопровержима.

— Ти мислиш, че Лукас държи Бетина и пандата тук? В третата плантация? — Джоузи посочи към третия кръг, начертан около местност, наречена Долината Мала Луи.

— Точно така.

Тя стисна устни и се надигна от стола. Захвърли бялата салфетка и каза:

— Тогава да тръгваме!

— Още не — възрази той. — Още не си чула всичко. Изпий си кафето. Хапни нещичко. Забавлявай се сред цивилизацията, докато си

тук, защото ти предстои да поживееш като първобитен човек. Тихоокеанската компания създаде тази плантация в една от най-красивите, но най-недостъпни части от острова. Там щеше да бъде мястото им за забавления. На картата е отбелязано като долина, ала по-скоро е един огромен каньон с планини и гори от двете страни. Плантацията е на върха на Ра Кома — Планината на боговете на облаците. Никой не е живял там преди компанията. И оттогава там не живее никой, освен ако не е застрашен от закона. Има само два начина да се стигне дотам. Изригването на вулкана покри пътя, направен от компанията, обаче все още има писта за кацане — в лошо състояние, но по въздух може да се стигне дотам, както съм сигурен, че е направил Лукас. Или може да се отиде пеша. По този начин ще се наложи да отидем ние. Освен ако не искаме да обявим, че пристигаме.

— Аз издържам на ходене. Често съм се катерила по планините с баща ми. И съм в добра форма.

— Това се вижда от пръв поглед — отговори Аарон и за първи път тази сутрин на лицето му се появи усмивка. — Но запомни, не мога да ти позволя да ме бавиш. А и не мога да допусна да изостанеш. Ти си тази, която трябва да поеме грижите за пандата, след като я намерим, разбираш ли? Трябва да вървиш редом с мен. Всичко зависи от това. И не мисля, че ще ти бъде лесно.

— Мога да вървя редом с теб! — отговори тя с вдигната глава.

— Ще видим. Освен това ще трябва точно да изпълняваш всичко, което аз кажа. Ще приемаш заповеди и няма да задаваш въпроси, а ще се подчиняваш. Аз съм нает, за да ти помогна, но трябва и да те опазя жива. Разбрано?

На Джоузи не се хареса заповедният му тон, но кимна:

— Разбрах! — отсече тя. — Слушам, капитане! Ти казваш, аз — изпълнявам.

— Добре — кимна той. — И още нещо. Върху него се базира всичко останало, така че се опитай да го проумееш. Трябва да ми вярваш повече, отколкото вярваш на себе си. Налага се да ми повериш живота си.

— Доверявам ти се — прошепна меко тя.

Известно време той разглеждаше тъмночервените ѝ къдрици, които блестяха ярко под слънчевите лъчи, морскосиния цвят на очите ѝ и луничките върху бледото ѝ лице.

— Добре. Сега, да тръгваме.

Тя се изправи веднага като примерен войник, макар съзнанието ѝ да се бунтуваше. Тя премълча тревожните въпроси: Какво ще стане, ако той греши за мястото, където са скрити? Какво ще стане с Лунното цвете? Със сестра ѝ?

— Вярвай ми! — заповяда ѝ той с поглед, сякаш бе прочел мислите ѝ.

Три часа по-късно пилотът на малкия самолет, който бяха наели, се приземи върху тясната писта с настилка от чакъл на малкото летище на Кали Ченшан. Уайтуотър и пилотът разтовариха оборудването. Аарон разопакова и нейния багаж, като остави настрана спалния чувал, надуваемия дюшек и възглавницата, а на тяхно място сложи обикновена постелка и собственото си войнишко одеяло. Изсумтя присмехулно при вида на дантеленото ѝ бельо, но ѝ позволи да го задържи. Ограничи другите ѝ принадлежности до една допълнителна риза, чифт джинси, няколко чифта чорапи и старото ѝ кожено яке.

Трябваше да задържи медицинските препарати за Лунното цвете и кутийката с гримове си. Аарон направи гримаса, но накрая склони.

— Ти ще носиш целия този товар на гърба си, както знаеш — каза той. — На половината от пътя, на височина от хиляда метра в планината, тези гримове ще тежат като тухла.

— Ако стане така, ще ги изхвърля, ала не преди това! — за нейна изненада той не каза нищо повече.

Тя също замълча неодобрително, като видя неговото оборудване. Беше взел мачете и пушка с нарезна цев, поставени в калъф от брезент и кожа. Пушката изнервяше Джоузи. Тя се отвърщаваше от наличието ѝ, от самото начало беше решила да върне пандата, без да прибъгва до него.

Уайтуотър забеляза нервната ѝ реакция.

— Влизаме в гората, по дяволите! — каза мрачно. — Какво очакваш да направя, ако бъдем нападнати от глиган? Да му предложа курабийки? — той напъха оскъдното оборудване, пушката и малка раница с провизии в багажника на наетия джип и безмълвно посочи на Джоузи да се качва.

— Къде отиваме? — оглеждаше се притеснено тя.

Бреговата линия на Ченшан беше отблъскващо застрашителна, с високи канари, в които прибойт се разбиваше лудо. По-навътре се издигаше първата верига планини, покрити със зеленина, извисени като декори срещу брилянтното небе.

— Към дома на Хорас Коело. Той е хавайски жител, който има малко ранчо в планините. Но по-важното е, че помага на ловни и риболовни експедиции.

— Искаш да кажеш, че оттам ще вземем още оборудване ли? — попита с надежда в гласа, докато джипът потегляше към планините.

Той ѝ отправи един от студените си и насмешливи погледи.

— Според мен и сега имаме достатъчно багаж. Ако бях сам, не бих взел със себе си нищо, освен пушката, въжета и медикаменти. Обаче трябва да ти осигуря луксозна обстановка.

— Луксозна обстановка? — протестира Джоузи, мислейки за двете тънки рула завивки и раницата, която, доколкото знаеше, не съдържаха нищо друго, освен суха овесена каша и протеинови таблетки.

— Ако не отиваме у Хорас Не-знам-кой си за друга екипировка, тогава защо...

— Отиваме у Хорас Коело за коне. Ти умееш да яздиш, нали, госпожице Съвършенство?

— Разбира се — измърмори Джоузи обнадеждена. — Смяташ ли, че можем да яздим до плантацията? Това много би ни помогнало.

— Ще можем да яздим само първите трийсетина километра. Ще вземем и сина на Хорас с нас. Той ще върне конете. След това оставаме сами.

Джоузи погледна отвесната планина, към която се откриваше гледка от пътя. Местността сякаш беше изваяна от някой великан, размесил с огромните си ръце лава, докато се получат тези високи и масивни ръбове. Зеленината покриваше нацърбените върхове като с кадифен плащ.

— Всичко това е доста впечатляващо — неспокойно продума Джоузи като се чудеше как ще превземат стръмнините.

— Впечатлена ли си? — Аарон я погледна присмехулно. — Това е нищо. Почакай да видиш истинската планина.

— Истинската планина? — недоумяваше тя и с натежало сърце гледаше канарите.

Уайтуотър съсредоточено следваше острите завой на тесния път. Тя опита да мисли за милото кръгло лице на Лунното цвете с черните й уши и бандитската маска. И за хиляден път се опита да намери извинение за постъпката на сестра си.

Хорас Коело беше добродушен мъж с красиво кафеникаво лице. Синът му Бърки беше негово копие. Но освен всичките им добри качества двамата Коело притежаваха чудесната черта — да не задават никакви въпроси, макар че с готовност отговаряха на всичко, за което биваха разпитвани. Не, не бяха забелязали съмнителни хора в селцето. На континента беше зима и на Кали Ченшан имаше повечко туристи от обичайното, понякога до десетина на ден, но никой не се бил застоявал. Да, чули шума на самолет в долината Мада Луи, около Ра Кома — Планината на боговете на облаците. Но било обичайно да се чува звук от прелитащи самолети. Да, напоследък вулканът бил кротък, макар че един от кратерите му от време на време изригвал. Но учените казвали, че няма непосредствена опасност. Но не беше ли Кана Пума островът на прастарите божества, мястото, където живееше Пеле, богинята на Хавайския вулкан?

Местните хора живеели далеч от Ра Кома. Неслучайно по тези места не се срещали човешки същества. Те били свързани с пиликкиа — това означавало беда, опасност за хората, дръзнали да предизвикат боговете на облаците.

Но Хорас не каза нищо, когато Уайтуотър му съобщи, че Джоузи се е насочила точно в тази посока.

— Тя е орнитолог — излъга Аарон, като посочи с глава към Джоузи. — Иска да наблюдава колибри и гълъби.

— Аха — каза Хорас Коело, задържайки святкащите си очи върху Джоузи. — Мъдро сте избрала водача си. Уайтуотър е кахуна на водачите на експедиции, той е експерт и притежава странна сила. И съвсем не влагам обида в думите си, когато казвам, че е невероятно, защото е наполовина бял.

Лицето на Уайтуотър остана безизразно, ала след малко се усмихна кисело. Отказа поканата да останат на обяд. Искаше незабавно да потеглят. Можеше ли Бърки да ги отведе с конете толкова далеч, докъдето можеха да стигнат? И биха ли се съгласили Доналд и Дениъл, двамата близнаци на Хорас, да върнат джипа обратно?

— Смятай, че сте тръгнали и че джипът е върнат — кимна Хорас. След това предложи да им даде храна.

Конят на Джоузи беше тъмен и дорест скопен, който, шегуваше се Хорас, отлично подхождал на къдриците ѝ. Уайтуотър ловко се метна върху седлото на един кон, който очевидно беше яздил и преди, голям черно-кафяв жребец на име Холо. Бърки Косло пък възседна своя с цвят на слонова кост.

Джоузи следваше двамата мъже. Поеха по тясна пътека, водеща към вътрешността на острова. От време на време мъжете подхвърляха по някоя дума помежду си и не ѝ обръщаха внимание. Тя мълчеше, защото знаеше, че Уайтуотър не желае да чуе нито дума, свързана с причината, която ги беше довела тук, макар и да се отнасяше до такива верни приятели като семейство Коело.

Тя се концентрира върху язденето, докато нейният стабилен кон, Киън, уверено се изкачваше по стръмната пътечка. Времето на Чешпан беше по-хладно, отколкото в Хонолулу и Джоузи беше доволна, че Уайтуотър я беше накарал да си облече памучен пуловер с дълги ръкави върху тюркоазносиньото поло. Растителността в гората беше смесена — борове, палми и папрат. Колкото по-високо се изкачваха, толкова по-често се срещаха бамбукови горички. Скоро орхидеите отстъпиха място на странните тъмночервени цветя с топчести цветове на дървото омая лехуа. Шубраци се виждаха по-рядко, а техните дантелени листа в кораловочервен цвят бяха по-дребни.

Въздухът ставаше по-хладен и влажен, пътеката — все по-тясна и неравна. На Джоузи често ѝ се налагаше да се навежда, за да намери зад врата на коня убежище от надвисналите клони.

Уайтуотър и Бърки бяха престанали да разговарят, заети със сериозната задача да проправят път през обраслата пътека. Аарон бе предоставил на Бърки да върви напред и да отстранява досадната растителност със своето мачете. Уайтуотър не беше казал нито дума на Джоузи, но от време на време я оглеждаше през рамо.

Прилича на Индиана Джоунс, мислеше си Джоузи насмешливо, докато разтъркваше драскотината, оставена от неприятната ласка на един клон охая лехуа. Аарон изглеждаше така, сякаш всяка минута му доставя приятно забавление. А от нея очакваше да се предаде всеки момент. Беше гладна, стомахът ѝ къркореше, а хълбоците ѝ бяха

болезнено натъртени от седлото. Но не желаше да достави удоволствие на Уайтуотър, като започне да се оплаква.

Макар че високите дървета скриваха небето, Джоузи беше сигурна, че слънцето е започнало да залязва, когато най-сетне слязоха от конете. Пътеката пред тях се очертаваше стръмна, почти вертикална. Бе толкова тясна, че повече приличаше на пътека, по която минават само диви животни.

Цялата схваната, Джоузи скочи от гърба на търпеливия Кион и го почеса приятелски зад ушите. Уайтуотър ѝ помогна, въпреки нейната съпротива и откачи рулото със спалните завивки на раменете ѝ. Той ги завърза по някакъв особен начин, очевидно изобретен от него.

Сбогуваха се с Бърки. Той се усмихна в отговор, ала Джоузи ясно съзря тревогата, стаена в тъмните му очи. Едва ли бе повярвал на плоската лъжа на Уайтуотър, че тя е орнитолог.

Докато Бърки се отдалечаваше през сгъстяващите се сенки, сърцето на Джоузи се сви в лошо предчувствие. Мъжът и трите коня изчезнаха бързо сред растителността. Последното нещо, което зърна, бе размаханата червеникава опашка на Кион.

Тя и Уайтуотър останаха сами в долината Мала Луи. Отнякъде се дочу изсвирване на птицата кики, друга ѝ отговори. Съдбовният звук, почти комичното „туити-пю-ит“, ѝ напомни за изгубената панда и за своенравната Бетина. Само преди два дни по същото време тя караше колата си към къщи през снежната виелица в Чикаго. А сега стоеше сама до извисяващия се над нея Аарон Уайтуотър сред полутропическата джунгла. Въздъхна и изправи рамене под тежестта на спалните завивки.

— И сега какво? — погледна го тя. Умираще от глад и я боляха всички мускули.

— Сега поемаме нагоре — посочи той към ужасната пътека.

Главата ѝ се замая. Би паднала на колене от благодарност, ако бе казал: „Ще хапнем и ще подремнем малко. И — една изненада! Все пак взех надуваемия ти дюшек“.

— Нагоре, значи — повтори тя, като опитваше да не издава чувствата си.

Уайтуотър поведе и я предупреди през рамо:

— Никога не разчитай на ръцете си като опора. В подобни ситуации трябва да си сигурна, че имаш здрава опора за краката си.

— Естествено — презрително измърмори Джоузи, но точно в този миг лианата, за която се беше хванала, се скъса и тя за малко не се търкулна назад. Уайтуотър мигновено я хвана и като перце я пусна на същото място.

— Гледай ме къде стъпвам — нареди кратко той и отново се закатери.

Джоузи едва устоя на желанието си да направи гримаса зад гърба му и се съсредоточи в стъпките му. Опита се да ги следва точно, но не успя, защото неговите крака бяха много по-дълги от нейните. Често му се налагаше да се обръща назад, да протяга ръка и да я изтегля до следващото устойчиво място. Всеки път при допира на ръката му Джоузи имаше усещането, че я пронизва гореща стрела, чийто връх излъчваше енергия, която зареждаше със сила тялото ѝ.

— Докъде трябва да стигнем? — попита задъхано тя.

— Ще повървим още около половин час, най-много четиридесет и пет минути — каза той рязко. — Докато е светло. Искам да стигнем до един водопад, който се намира по-нагоре. Имаме нужда от вода.

Изкачваха се по изключително трудна част от пътя и той я придържаше постоянно, докато си пробиваше път нагоре по склона. Джоузи се опита да не мисли колко далеч са стигнали и колко твърда и топла бе ръката на Аарон.

— Как ще успее Бърки да се прибере в ранчото, преди да се е стъмнило? — бе останала без дъх.

— Няма да успее. Ще спи край пътя и ще се прибере утре сутринта — Аарон се обърна и я повдигна над себе си. Ръцете му почти обгръщаха кръста ѝ. — Постави крак на онзи камък — нареди ѝ. — И си пази силите. Изкачваме се. Защо настояваш да разговаряш, момиче?

Джоузи се подчини, доволна, че ръцете му я пуснаха и самият той продължи да се движи напред. Сърцето ѝ биеше лудо. Бе останала без дъх. Опита да се съсредоточи върху катеренето и да не мисли за мъжа до нея. Движеше се механично, повтаряйки си, че всяка трудна крачка я приближава до невинната хубава панда и до виновницата Бетина.

Щом мракът започна да се спуска над гората, Уайтуотър милостиво спря. Дори и в сумрака се виждаха високите кристални

каскади на водопада. Високи и великолепни, водите падаха и се разбиваха на пяна в малко езеро, което даваше начало на ручей.

— Ще спрем тук — обяви Аарон, като оглеждаше сечището с ястребов поглед.

Джоузи си отдъхна с благодарност, но само за миг, защото още веднъж трябваше да издържи допира на опитните му ръце, които развързваха спалните завивки от гърба ѝ. Тя се отпусна на един камък и разтри раменете си.

Без да пророни дума, Уайтуотър отвърза и собствените си спални завивки и свали раницата. Движеше се тихо из шубраците и събра огромна камара папрат, която разпръсна на покрито с мъх място, близо до езерото. Разгъна постелката, така че да покрие папратта. Джоузи си даде сметка, че или трябваше да спи до него върху меката папрат, или да легне върху каменистата земя. Обичаше природата, обаче нямаше никакво желание да се провира из екзотичните храсталаци и да събира папрат в тъмнината.

Тя също разгъна постелката си и по нареждане на Уайтуотър събра на купчина всичките си дрехи и принадлежности върху клона на едно дърво, за да ги предпази от росата. Разви одеялото си достатъчно близо до неговото, за да може да легне върху папратта, но и достатъчно далеч, за да не го докосва.

— Ще запаля огън — каза спокойно Уайтуотър. — Но не много голям и не за през цялата нощ. Колкото да сварим кафе.

Джоузи само кимна. Бе се заслушала в неспирното пликане на водопада и се чудеше дали ще успее да заспи. Загледа се как Аарон събира сухи клони и кладе огън.

С облекчение тя изпи чашата кафе, която ѝ подаде. Разделиха си храната, която Хорас беше настоял да вземат. Имаше сушено говеждо, бананови кифли, манго и някаква пушена риба, оваляна в люспи от кокосов орех.

— Това — заяви Уайтуотър — бе наистина твоето последно докосване до лукса. Оттук нататък ще бъдем заобиколени само от суровата природа.

Той загаси огъня като с магия. Просто направи нещо и той изчезна. Обгърна ги пълна тъмнина. Уайтуотър се движеше из мрака, но Джоузи не можеше да го види. Перестите дъждовни облаци бяха закрили малкото звезди. Сега, след като се беше нахранила, Джоузи

отново се отдаде на безпокойството. Помоли се за пандата и Бетина. Чу как Аарон се вмъква предпазливо между завивките си. Тя се загърна с одеялото и обхвана коленете си с ръце. През целия ден не беше обелила и дума за страховете си, обаче повече не можеше да издържа.

— Аарон... — предпазливо го нарече с малкото му име с надеждата, че така думите ѝ биха прозвучали по-приятелски.

— Наричай ме Уайтуотър — поправи я той незлобливо. — Така предпочитам. Традиция. Името на предците ми и прочее.

— Добре — отговори тя, макар че търпението ѝ започваше да се изчерпва. — Уайтуотър, част от пътя изминахме яздейки, а другата — катерейки се право нагоре. Имам чувството, че утре ни предстои много повече изкачване — тя замълча в очакване на неговия отговор.

— Точно така — отговори той лаконично. — Ще изкачваме. След това ще се спускаме. Пак ще се катерим още малко. Но ти се справяш успешно.

— Добре — измърмори Джоузи през зъби. — И когато най-последно стигнем до Ра Ра или каквото бе...

— Ра Кома — вметна лениво Аарон. — Планината на Боговете на облаците. Поетично. Мястото, където са се родили боговете Кали Инс.

— Ще стигнем до върха на Ра Кома — продължаваше тя — и представи си, че намерим Лунното цвете точно там, където предполагаш, и дори успеем да я вземем без проблеми... — тя млъкна, а въпросът ѝ остана неизречен.

— Добре. И какво?

— Добре! — каза Джоузи саркастично. — Как ще я върнем обратно? Ето какво. Или смяташ да носиш бремна панда на мъжествените си рамене и да се спускаш по планината в продължение на три дни? Защото, ако това е твоят план, аз не се наемам да участвам.

— Звучи нелепо — отбеляза той спокойно. — Помисли малко.

— Мислила съм. Затова попитах.

— Ще я отведем по същия начин, по който Лукас я е завел — със самолета му! — в гласа на Уайтуотър звучеше досада.

— А какво ще стане, ако не е там? — настояваше Джоузи изнервено. — Не можем да бъдем сигурни, нали? Имах предвид, че ако това е пътят, който води до Ра Кома, тогава как сестра ми и Лукас са

стигнали до селцето, откъдето Бетина ми телефонира? Възможно е да не сме на прав път.

Явно Джоузи поставяше на изпитание търпението на Уайтуотър.

— Те са отишли до селцето по същия начин, по който са отишли в планината — натърти той търпеливо. — Със самолет, спомняш си, нали? Вече ти казах — трябва да ми се доверяваш. Длъжен съм да обмислям нещата и от гледната точка на Лукас. Така че трябва да подражавам на изкривеното му мислене, макар и да не ми харесва особено. Но това е част от занаята ми. Утре сутринта ще продължа да си върша работата, така че бъди любезна да млъкнеш и да заспиш. Вече знам защо сиуксите са изчезнали. Твоят народ е изпратил червенокоски и те са говорили, говорили, докато са ги уморили.

— Много смешно — каза Джоузи.

Той не я удостои с отговор. Скоро равномерното му дишане ѝ показва, че е заспал дълбоко. Тя се загърна като пашкул в одеялото, ала колкото и усърдно да се увиваше в него ѝ беше студено. Затрепери от студ, а зъбите ѝ затракаха. Движенията ѝ разбудиха Уайтуотър.

Тя замръзна неподвижно, като се опитваше дори да не потръпва от студа, но той въздъхна дълбоко:

— Зъбите ти — рече обвинително — тракат като маракаси. Или като кастанети. Ела тук. Ще те завия с моето одеяло.

— Не — едва продума Джоузи, — не искам.

— Искаш, и още как! — дългата му ръка я придърпа към голите му гърди. Той се протегна, за да вземе и нейното одеяло и да подреди отново завивките около тях. Внезапно спря. Джоузи почувства погледа му в студената прозрачна влага.

— Ти си облечена! — учуди се той тихо.

— Естествено. Щях да замръзна, ако не бях облечена.

— Ти наистина си измръзнала, и то точно защото си облечена — измърмори Уайтуотър. — Дрехите задържат влагата. Съблечи се и легни тук.

— Не — възпротиви се Джоузи, но не посмя да се отдалечи от топлината на тялото му.

— Нищо повече няма да направя за теб — заплаши я той. — Казах ти, прави каквото ти нареждам, и не задавай въпроси. Оцеляването ти зависи от мен. Сега си сваляй дрехите, преди да си

хванала пневмония, или аз ще те съблека! — в гласа му прозвуча властност.

— Добре — смири се Джоузи и свали дрехите си.

— Тук — настояваше той, като взе дрехите ѝ.

Тя трепереше в нощния студ. След миг той се озова отново до нея и уви двете одеяла около телата им. Джоузи усети, че и той е чисто гол, но топлината от тялото му проникваше в нейното. Беше се оказал прав. Гола се чувстваше много по-затоплена, отколкото когато беше облечена. Уайтуотър намести тялото си по-плътено до нейното. Ръката му беше под главата ѝ.

— Сега — заповяда той с пресипнал глас — заспивай, чу ли? — ръката му остана върху голия ѝ кръст.

Най-после стоплена, Джоузи се сгуши в него и очите ѝ се затвориха. Той я притисна още по-силно до себе си.

— Какво ли не му се налага на човек да направи в името на пандите — прошепна той в ухото ѝ. — Лека нощ, Джоузи.

— Лека нощ, Уайтуотър! — тя блажено въздъхна, твърде уморена, за да се чувства смутена от голотата им. Заспа мигновено.

Уайтуотър целуна нежно жената до себе си по врата. Мекотата на кожата ѝ бе като коприна. Той въздъхна и също заспа.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Туити-пю-ит“ — пееше черно-бялата кики. Джоузи се пробуждаше бавно, блажено отпусната, улавяйки аромата на кафе и пържена риба. Папратта под нея беше мека като перо. Одеядлата около нея бяха топли и я притискаха. С полуотворени очи тя видя нефритовозелената гора и блестящите тъмночервени цветове на охоя лехуа. Късчетата небе, които се виждаха между листата, бяха изпъстрени в мекото синьо на зората с ивици розово. Почувства, че ѝ става студено и придърпа одеядлата към себе си. Беше гола! Тя дръпна одеядлата още по-близо, завивайки плътно гърдите си. Седна и се огледа наоколо. Действителността рязко нахлу в мислите ѝ: беше предадена от Бетина, Лунното цвете бе открадната, а самата тя се намираще някъде сред Тихия океан, гола, загубена из някаква гора с мъж като Уайтуотър!

— Добро утро! — засмя се той, втрещен в смутеното ѝ лице. Коленичи до малкия огън, на който пържеше две големи пъстърви. — Оставих те да поспиш до по-късно. Но не се разглезвай! Имаме да се катерим.

— Къде са ми дрехите? — плахо попита тя.

— Увити са в якето ти — посочи той с глава към качените на един клон дрехи. — Вие червенокосите наистина можете да се изчервявате. Впечатляващо. Като хамелеоните сте.

— Споделяш ли топлината на тялото си с всички твои клиентки? — попита тя и се изчерви още по-силно, като се опитваше да достигне дрехите си.

Той откачи якето и ѝ го подаде.

— Това беше специално обслужване — каза Уайтуотър. — И не се тревожи. Знам, че нямаше никакво значение. Обличай се и ставай. Или ще обикаляш гола цял ден?

— Няма да обикалям гола!

Джоузи опитваше да се облече под одеядлата. Тя усети, как той се отдалечава.

— Все пак — подхвърли той откъм огъня — защо не вземеш един душ под водопада, преди да се облечеш? Ще накара кръвта ти да закипи. Няма да гледам. Не ме интересува.

Джоузи замълча. Тя отново се подаде под одеялата. Верен на думите си, Аарон напълно пренебрегна присъствието ѝ. Тя стана внимателно, като придържаше одеялото около себе си и закуцука към водопада. Отметна одеялото и стъпи в леденото езерце. Възкликна от удоволствие при допира със студената вода. На върха на водопада капчиците се пръскаха надолу като завеса от диамантен дъжд. Когато свърши, помисли, че никога не е била по-чиста. Грехота бе да се облече, но го направи. Обу ботушите си и седна близо до огъня.

— По-добре ли се чувстваш? — попита той язвително.

Джоузи отметна глава и я разтърси, за да паднат и последните капчици от тъмночервените ѝ къдрици. Беше се съживила и този мъж не би могъл да я ядоса или да я подразни.

— Откъде взе рибата? — попита тя, като си сипваше кафе.

— Промуших я с харпун — той подхвана една от пъстървите с швейцарското си ножче и я постави върху метална чиния пред нея. Бръкна в един от безбройните си джобове и ѝ подаде някакъв прибор, който се разтваряше и като лъжица, и като вилица.

Джоузи изяде хрупкавата пъстърва с апетит.

— Ти наистина си велик бял ловец, нали? — попита тя дръзко, но видя, че усмивката замръзна върху красивото му лице.

— Зле подбрани думи — отговори той след известно време. — Великият полудив ловец е много по-подходящо.

— Извинявай — каза Джоузи и добави с присъщата си откровеност: — Не знаех, че това те обижда. Какво от това, че си наполовина сиукс?

— Днес няма разлика — отсече той.

— Имаш предвид, че някога е имало?

Той се изправи, стана и напълни кафеничето с вода. Изсипа го върху огъня, така че да се намокрят въглищата.

— Да, когато бях малък. Но вече не съм дете — каза тихо.

Наистина не е, помисли Джоузи. Той бе истински мъж. Но кой всъщност беше?

— Разкажи ми нещо за родителите ти — настоя тя с типичната си самоувереност.

— Влюбих се — отсече, поглеждайки я мрачно. — След това се разлюбих. Израснах при дядо ми. В резервата Роузбъд. Леля ми Кора предложи на мен и на брат ми да ни изучи в колеж. Казах ѝ, че предпочитам да ми заеме пари, за да си купя ловни принадлежности. Докато учех в гимназията, работех като водач. Успях. Бях добър в това, което правех. Ето това е историята на живота ми.

Грубостта на изказването му я накара да не залага повече въпроси. Беше ѝ дал ясно да разбере, че не желае да разговаря за миналото си. Джоузи го наблюдаваше, докато той събираше багажа, почистваше съдовете и навиваше на руло одеялата. Тя застана права, така че той да може да ги завърже на гърба ѝ. Надзърна към каменното му лице изпод козирката на сламената си шапка.

— Твърде неприятно е, че обичаш да убиваш.

Той завърза последната връзка с енергично движение, което ѝ причини слаба болка и я накара да застане изправена.

— Аз не обичам да убивам — усмихна се с усилие той. — Харесва ми да преследвам животните. Там е разликата.

— Не мога да я проумея — отговори тя, чувствайки се неловко под студения му поглед.

— Не — иронизира я той. — Не можеш. Хайде. Да вървим нагоре.

Пътеката се издигаше все по-нагоре. Утринта беше повторение на изкачването от предишната вечер, но още по-лошо. Уайтуотър отделяше почти половината от времето да я издърпва след себе си или да я бутна напред. Веднъж се наложи да се вържат и да се прехвърлят над една малка пропаст. Джоузи умираше от страх и се вкопчи безнадеждно в него. Ала нищо не бе в състояние да го развълнува, или да го спре.

Когато стигнаха билото на първата планина, за Джоузи денят се беше превърнал в напечен от слънцето кошмар. Единственото, което я поддържаше, беше безкрайно повтаряната в съзнанието ѝ заповед да продължава да върви напред. Болеше я навсякъде, но през по-голямата част от времето бе твърде уплашена, за да усеща каквото и да било. В целия този лош сън имаше само едно нещо, което я свързваше с

реалността и ѝ предлагаше неизменна сигурност. Уайтуотър. Когато стигнаха на върха, дори той дишаше тежко.

— Ще спрем тук — каза дрезгаво. — Трябва да хапнем.

Тя кимна едва забележимо. Едва стигна до един дънер и се отпусна върху него. Скри лицето си в туптящите от болка ръце. Бяха успели. Бяха на върха. Искаше ѝ се да се разридае от облекчение. „Идвам, Лунно цвете — повтаряше си неспирно. — Идвам, бебе! И, Бетина, не съм сигурна, дали бих могла някога да ти простя!“ Докато седеше изтощена, Уайтуотър стъкла малък огън, свари супа от сушени зеленчуци, направи кафе и нарязва парчета пастърма. Накара Джоузи да яде. Тя дъвчеше уморено, а Аарон я гледаше с интерес:

— Няма да ми изневериш, нали? — попита я, като вдигна закачливо едната си вежда.

— Добре съм — гласът ѝ бе дрезгав.

— Дай да видя ръцете ти! — той се приближи и седна на земята до нея. — Трябва да се погрижим за тях — вцепенена, тя протегна изранените си ръце. — Порязала си се малко — отбеляза и взе ръцете ѝ в своите големи длани. — Трябва да почистим раните. До довечера трябва да се спуснем по склона. Долу има една пещера, където можем да преспим.

— Какво? — попита Джоузи глупаво и за първи път съзря гледката, която се разкриваше пред нея.

— Ето там — посочи той към планината, която се издигаше застрашително зад изпълнената с облаци долина. — Това е Ра Кома. Планината на Боговете на облаците. Там отиваме. Ако имаме късмет, пътят още ни отнеме още ден и половина.

— Но — започна Джоузи смутено, вгледана в извисяващата се многоцветна прелест на Ра Кома. — За да стигнем...

— За да се изкачим дотам, трябва първо да се спуснем по склона на тази планина! — извади медикаменти за първа помощ от многочислените си джобове и започна да почиства раните ѝ.

— Да се спуснем — промълви Джоузи с поглед, насочен надолу към долината. — Сега трябва да се спуснем?

— Точно така, Джоузи, сега трябва да се спуснем надолу. Ще се справиш. Толкова си силна, че можеш да изминеш два пъти по-голямо разстояние. Ръцете ти не те болят. Виж, оздравяха! — той целуна една от изранените ѝ длани.

Устните му бяха твърди и горещи. Почувства ги като лековит пламък върху кожата си. Той целуна извивката между палеца и показалеца. След това целуна и другата ѝ длан, а после — отново първата.

— Можеш, Джоузи — убеждаваше я. Взе лицето ѝ между ръцете си. — Ще го направим заедно. Ще намерим пандата. Чуваш ли?

— Чувам те, Уайтуотър — каза тя със замръзнала усмивка. По някакъв начин ѝ беше възвърнал изгубената сила.

Той се изправи, като я държеше за ръцете, и тя стана с него. Заспускаха се по склона.

Пътеката се виеше стръмно надолу. Ако Мала Луи не бе така красива с дъгата от червени и сиви вулканични камъни, със зелената си мантия, Джоузи би могла да се закълне, че слиза в ада. Механично, без да мисли, тя се беше оставила на Уайтуотър да я води. И той го правеше.

Голямата пещера, която щеше да ги подслони, приличаше на известната пещера Фърн, която се намираще на хавайския остров Кауай. На светлината на огъня Джоузи успя да види тъмните отблясъци на листата по стените на пещерата, които висяха тайнствено от покрива. В пещерата имаше три извора, единият от които бе нагрят от вулкана. Уайтуотър накара Джоузи да се съблече и да влезе в горещия извор, докато той приготвяше вечерята.

Твърде уморена, за да съобразява Джоузи свали всичко от себе си, с изключение на сутиена и бикините, и се плъзна в езерцето. Почувства водата около тялото си като балсам. Облегна се назад и загледа зашеметена как Уайтуотър се навежда около огъня. Беше мъж, пълен с изненади и чудеса. Пред тях имаше планина и той я пренесе на върха. Имаше склон, по който трябваше да се спускат и по някакъв начин той направи спускането постижимо за нея. След това я пъкна в естествено подгрята вана, хвана пъстърва и ѝ осигури храна. Наистина би се омъжила за такъв човек.

Загърнатата удобно в одеялото, тя изяде вечерята си. Пъстърва, кафе, бисквити и още едно чудо — вид корени, които по вкус напомняха пащърнака.

— По-добре ли е? — попита той, докато тя се облягаше на удобния заоблен камък.

— Май че да — отговори Джоузи, като му се усмихна боязливо. — Или пък съм умряла и съм попаднала в рая — гореща баня, огън, чаша кафе...

— Това не може да бъде раят — отбеляза сухо Уайтуотър. Сенките танцуваха със златните отблясъци от огъня върху волевото му лице. — Аз съм тук.

Това, че той беше там, беше най-сигурното доказателство, че е в рая, но не посмя да го изрече.

— Благодаря ти, Уайтуотър — успя да каже. — Ти направо ме носеше днес. Грижеше се за мен. Оценявам го.

— Просто това ми е работата. И аз я върша.

Това съвсем не бяха думите, които бе очаквала да чуе. Не беше сигурна и на какво се беше надявала. Раменете ѝ леко хлътнаха. Щеше да запомни завинаги думите му: „Просто си върша работата“. Предполагаше, че всички жени се влюбват в него и това също беше част от работата му, която той харесване или ненавиждаше.

Джоузи повдигна брадичка. Беше сломена от нереалността на всичко и полупияна от умора. Не би могла да обича този мъж, комуто още на следния ден можеха да поникнат крила и да отлети на върха на Ра Кома. Различаваха се твърде много един от друг. Случайността ги беше срещнала и когато всичко това свършеше, тя пак щеше да ги раздели. И беше за добро.

Джоузи допи кафето си. Аарон стана и ѝ доля последната чаша.

— Откъде познаваш толкова добре пътя? — поинтересува се тя. — Явно познаваш всяко кътче и цепнатина в планината.

— Минавал съм и преди по този път — каза той, като ровеше жарта.

Очите ѝ се разшириха от учудване:

— По същия път? — удиви се тя. — Защо?

— На лов — отговори ѝ той и започна да търка тигана с палмови листа и пепел.

— На лов — повтори тя невярващо. — Ти си изминал този адски път, само за да ловуваш?

— Точно заради това — потвърди той.

— Не вярвам, че си извървял това разстояние, само за да убиеш нещо.

— Казах ти — отговори той. — Аз всъщност не харесвам да убивам. Обичам преследването.

— А аз ти казах, че не мога да го разбера! — тя се чувстваше нещастна.

— Виж — изрече той през зъби, — навярно жените не са в състояние да го разберат. Особено жена като теб. Но природата е създала мъжете за това — да ловуват. Ние сме агресивната половина на човечеството. Използваме лова и агресивността, за да оцелеем, за да бъдем в съзвучие с природата, а не против нея. Аз не ловувам, за да убивам. Но понякога трябва да убия нещо, за да поддържам способността си да ловувам.

— В това няма никакъв смисъл! — Джоузи обърна лице към хладния камък.

— Има смисъл — настояваше той. — И ти трябва да знаеш най-добре, че ловците правят повече от всички други, за да запазят дивото наследство на природата. Ловуването се контролира и в Северна Америка има повече елени, отколкото по времето, когато е дошъл Колумб.

— Но вълкът практически е изчезнал като вид — вметна Джоузи.

— Да те видя колко сантиментална ще бъдеш, ако пред вратата ти се натрупат вълци — каза със стържещ глас Уайтуотър. — Тогава няма и да помислиш да бъдеш толкова благородна. Ще пожелаеш нещо друго — пушка.

— Уайтуотър, нямахме ли същия спор и в Чикаго?

— Да — отвърна той, заравяйки жарта от замиращия огън. — Имахме. Лягай си, Джоузи.

Той посочи с глава към сенките, където и тази вечер беше разстлал папрат, двете постелки и собственото си одеяло. Джоузи погледна към тялото му, слабо осветено от замиращите пламъци на огъня.

— Какво ще правиш? — попита стеснително. Да се свие под одеялата с този мъж изведнъж й се стори най-противното нещо на света.

— Ще се измия — отсече той и посочи към вулканичното езерце. — Преуморих мускулите си, докато те носех. Трябва да вляза във

форма, за да мога да направя същото и утре.

Тя се изправи в бледите отражения на огъня, и се отправи към леглото от папрат.

— Утре ще се справя по-добре — подхвърли тя през зъби. — Ще се опитам да не бъда толкова ужасно бреме за теб! — тя застана на колене и подреди завивките.

— Добре — лаконично каза Аарон. — Опитай.

Тя се извърна от него, обви одеялата плътно около себе си и легна. Измъкна се от влажното си бельо.

Думите му ѝ подедържаха като ужилване на оса. Беше направила най-доброто, на което беше способна през изминалия ден, но явно, не е било достатъчно. Сълзи изгаряха очите ѝ и тя премигна няколко пъти, за да ги спре. Израз на голяма слабост би било, ако заплачеше!

Още беше будна, когато Аарон повдигна одеялото и се пъкна до нея, но не я докосна. Тялото ѝ се вцепени още повече заради неговото отблъскване. Тя отново стисна устни. Нямах да плаче пред него!

— Какво има? — попита кратко и тя усети, че се е изправил на лакът и гледа в тъмнината към нея.

Искаше ѝ се да му отговори така, че да го нарани по същия начин, по който и той я беше наранил, но не успя. Трябваше да му каже истината.

— Страхувам се — каза със задавен глас.

— От какво се страхуваш? — попита тихо. Дрезгавият му глас беше изпълнен със съмнение.

— Страхувам се за Лунното цвете и за нейното бебе. И за сестра ми.

За миг настъпи тишина. Чуваше се само шумът на ручея, който извираше от пещерата.

— Ще ги намерим — обеща ѝ той.

Ручеят бълбукаше в тъмнината, сякаш пееше тайнствена песен.

— И за себе си се страхувам — призна Джоузи. — Страхувам се, че няма да се справя добре — изхлипа Джоузи и в този миг се ненавиждаше заради слабостта си.

— Джоузи, Джоузи — промърмори той и я взе в прегръдките си. — Ще се справиш! Аз ти го казвам. Повярвай ми! Нямах намерение да наранявам чувствата ти. Говорих така, обзет от гняв. Ти се справяш по-добре, отколкото повечето мъже на твое място!

В отчаяние тя обвини ръцете си около силния му врат.

— Аз... — промълви тя с ужасна искреност. — Аз съм толкова уплашена!

— Не се страхувай! Дръж се за мен. Дръж се за мен толкова здраво, колкото можеш.

Конвулсивно тя се вкопчи в него, а ръцете му я притиснаха силно. Тя усети приятния допир на силните му гърди до нейните.

— Уайтуотър... — едва промълви, защото устните му бяха твърде близо до нейните.

— Тук съм — каза той с горещ дъх. — Ти си на сигурно място, когато си до мен. Разбрано?

Той наведе лице и устните му докоснаха нейните. Ръцете му замилваха голото ѝ тяло, а краката му се преплетоха с нейните. Джоузи почти спря да диша от удоволствие и изохка. Той нежно провря език между зъбите ѝ и я притисна още по-силно. Ръцете му се плъзнаха нагоре и покриха гърдите ѝ. Тя потрепери и усети, че става по-настоятелен. С нежелание той отдръпна устните си от нейните и ги премести към меката извивка на врата ѝ, към сатенената кожа на ключицата и след това — към вдлъбнатината между туптящите ѝ от възлнение гърди.

Топлината на кожата му под ръцете ѝ сякаш я изгаряше. Прокара пръсти през тъмната му, остра и влажна коса. Устните му продължаваха своето галещо пътуване, забавиха се върху шията ѝ, извивката на брадичката ѝ, преместваха се внезапно върху устните ѝ, като ги притискаха и разтваряха така, като че ли искаше да изпие душата ѝ. Голотата на неговото тяло до нейното беше като опиум, който я караше да го желае за още и още. Той я прегръщаше, а тъмнината покриваше и двамата, заедно с тайните, за които копнееше тялото ѝ. Устните ѝ търсеха неговите, за да задоволят желанието си за ласки. Ръцете му я милваха от гърдите до бедрата.

— Джоузи — прошепна той. — Толкова си хубава. Бих искал да мога да те видя, но в тъмнината мога само да те докосвам и да усещам тялото ти. Ала и допирът, и усещането са прекрасни!

Той отново я целуна, като езикът му търсеше нейния. Обви я с ръката си така, че да обхване тялото ѝ колкото може. Другата му ръка се движеше по извивката на брадичката ѝ, по веждите ѝ и потъваше в гъстите ѝ коси.

Отдалеч отново се чу викът на нощна птица. Резкият ѝ крясък сякаш предупреждаваше:

— Не! Не! О, не, не, не!

В тъмнината викът звучеше зловещо. За миг-два те се опитаха да вникнат в сериозността на предупреждението.

— Това не би трябвало да се случи, нали? — попита Джоузи, прекъсвайки целувката. — И ако се случва точно сега, то не означава нищо за теб, нали? — тя усети как мускулите му се стягат, докато тялото му остана заплашително неподвижно.

— Това не бива да означава нищо, Джоузи — каза той тихо. — Онова, което трябва да направим, е да се оставим на преживяването, ако искаме. Помислих, че искаш.

Мълчанието нахлу внезапно, изпълнено с неизразимо напрежение. Той изчакваше да чуе решението ѝ. Тя трябваше да се отпусне, да вплете в нощта тялото си с неговото и трябваше да каже: „Да, искам го. Нека е така. И не бива да означава нищо за нас“.

Но това би било лъжа. Наистина искаше да се слее с него, но това да има някаква стойност. Голяма стойност.

Той се отдръпна от нея. Нещо в движението му издаваше свирепост.

— Мисля, че ти просто имаше нужда да те прегърна, Джоузи. В действителност ти нямаше желание да се любим. Може би не си истинска жена. Всичко е наред. Аз все още съм тук! — ръцете му се обвиха около тялото ѝ с почти натрапена любезност. Постави главата ѝ върху кадифената мекота на гърдите си и сложи дланта си върху косата ѝ.

— Аарон — каза тя безпомощно. Как би могла да му обясни, че именно любовта я възпираше да се люби с него, че нуждата ѝ от него бе по-голяма, отколкото би могла да му покаже?

— Наричай ме Уайтуотър — каза той със стоманен глас. — Заспивай, Джоузи. Казах ти, всичко е наред. При теб съм.

— Уайтуотър — каза тя нещастно, — съжалявам.

— Няма защо, това ми е работата — информира я той сухо.

Само непреодолимо силното изтощение ѝ позволи да заспи в неговите сигурни и опасни ръце...

ПЕТА ГЛАВА

— Става нещо странно — гласът на Аарон звучеше тревожно.

Джоузи премигна сънливо и се изправи на лакът. Уайтуотър стоеше до отвора на пещерата, силуетът му се извисяваше в замъглената утринна светлина. Беше гол до кръста.

В пещерата гореше малък огън, стъкнат върху пепелта, останала от предишната нощ. Ветрецьт довя аромата на кафе и на риба, която цвъртеше в тигана, но Джоузи беше много обезпокоена от едва прикритата тревога и напрежението в поведението на Уайтуотър.

Тя се пресегна за дрехите си и бързо ги навлече, прекара пръсти през червеникавите си коси и стана. Отиде до Уайтуотър и се загледа в леката мъгла, която покриваше дърветата и папратта в долината.

— Нещо не ми харесва — каза той с присвити очи.

— Какво има? — попита Джоузи. Не искаше да го погледне. Спомените от изминалата нощ се бяха върнали и заседнаха болезнено в мислите ѝ.

— Птичките не пеят — отговори той. Едно мускулче леко играеше върху брадичката му.

Тя се заслуша. Освен подозрителното шумолене на потока не се чуваше друг звук. Дори и ветрецьт не полъхваше.

— От мъглата е — предположи тя.

— Нещо по-сериозно е — рече той сурово. Но дори и да знаеше какво става, той не ѝ каза нито дума, а поклати глава и се върна към всекидневните си задължения.

— Хайде да хапнем — предложи ѝ грубо.

Двамата седнаха с кръстосани крака до огъня. Нямахше какво да си кажат.

— Костур — каза Джоузи, чувствайки се безпомощна. — Тази сутрин си хванал костур. Как?

— С рибарско влакно, няма тайна — отсече той и отново се потопи в мълчание.

— Какво впрочем държиш във всичките тези джобове? — запита тя във вцепенение. Би искала той да си облече ризата. Широкият му гръден кош я хвърляше в смут. Помнеше усещането от допира до голата му кожа.

— Разни работи. Цяла сутрин ли ще задаваш въпроси или ще се приготвиш за тръгване?

Тя остави чашата и металната чиния и стана. И той можеше да измие съдовете, помисли си със съжаление. Беше негово задължение. Обърна му гръб и започна да събира нещата си. Нави завивките на толкова стегнато руло, че дори Уайтуотър би го одобрил и го завърза на раменете си сама.

Както обикновено той се справяше по-бързо от нея и когато тя правеше последния възел, той беше готов за тръгване. Огледа я с безизразен поглед и каза:

— Бързохващаш.

— Да — отговори тя и за пръв път го погледна в очите. „Научих нещо и за теб“, казваше му предизвикателният ѝ поглед. Втори път нямаше да направи същата грешка.

Неумолимите му тъмни очи изпратиха на свой ред съобщение: „Не си играйте с огъня, госпожице. Пари.“

Тя изправи рамене под вече познатата тежест на завивките.

— Да вървим. Не ти плащам, за да стоим на едно място.

— Така е — отговори саркастично. — Хайде.

Прекараха сутринта в прекосяване на долината. Растителността беше по-избуяла, храсталаците — по-плътни и отрупани с цветя. Облак покри небето и на два пъти преваля.

Джоузи с радост забеляза, че тялото ѝ вече беше свикнало с негодите на пътуването. Болките ѝ бяха по-слаби. Бе изпълнена с повече сила и живот, готова за действие. По равното тя се движеше почти в крак с Уайтуотър, който продължаваше да мълчи.

Леката мъгла около тях се вдигаше като платна от облаци. Уайтуотър беше прав. Във въздуха се носеше някакво неопределимо напрежение. Макар че слънцето отдавна беше изгряло, не се чуваха и забелязваха птички. Неестествената тишина бе по-потискаща от сивите облаци над тях. Те нагазиха в бързия поток, чиито води стигнаха до кръста на Джоузи. Течението беше толкова силно, че почти повали. За първи път тази сутрин Уайтуотър я докосна. Ръката му се

стрелна и сграбчи нейната. Издърпа я към себе си и я притисна, така че неговото тяло първо да поема силата на течащата вода. С другата си ръка държеше пушката над водата.

Тя газеше без желание до него, насилвайки мускулите си да се съпротивляват на удрящата сила на водата. Бе недоволна, че се задържа права само благодарение на силната ръка, която я държеше. Това я правеше зависима от него и никак не ѝ харесваше.

Като стигнаха до брега, той я пусна и потупа многобройните джобове на якето си, като че ли те бяха по-важни от нея. Тя подръпна мокрите си джинси. Хвърли му сърдит поглед.

— Благодаря — каза неискрено.

— Няма защо — отговори той и отново поведе.

Към обяд стигнаха подножието на Ра Кома — Планината на Боговете на облаците, но Уайтуотър не се спря. Започнаха да се изкачват. На Джоузи ѝ се струваше, че се катерят право вертикално и бунтът ѝ бързо изчезна. Сърцето ѝ се свиваше при мисълта за новите стръмнини пред тях. Още веднъж тя бе принудена да се довери на Аарон и да усеща допира на ръцете му отново и отново, докато ѝ помагаше да се изкачва по отвесния склон на Ра Кома.

Уайтуотър напредваше пред нея, вземаше височина след височина. Джоузи успяваше след него, но на него често му се налагаше да се обръща и да я издърпва.

Около един часа по обяд те се движеха сред тежък облак, прихлупил почти половината от склона на планината. Дъждът и мъглата бяха направили склоновете хлъзгави и по-трудни за придвижване. Джоузи вървеше, подкрепяна единствено от мисълта за невинната панда с кръглото черно-бяло лице. Молеше се Бетина да е съумяла да я опази, както и себе си. А за бебето панда не се осмеляваше и да мисли. И този следобед се беше предала изцяло в ръцете на Уайтуотър, който ѝ помагаше и говореше:

— Колко весело! Ще трябва да се промъкнем през няколко остри канари! — той я пое на ръце и я повдигна до тъмнооранжев зъбер от лава.

Тя се огледа и се намери до него, стъпила върху ясна издатина. Имаше твърде малко повърхност и беше принудена да стои на сантиметри разстояние от него. Джоузи се вгледа в безизразното му лице. По брадичката му беше набола брада, която засенчваше долната

част на лицето и открояваше високите му скули. Тъмните му очи я наблюдаваха със сарказъм.

— Да се проврем през тези остри канари? — Джоузи въздъхна така, че сърцето ѝ сякаш се удари в ребрата. Чувстваше се зашеметена, но се надяваше състоянието ѝ да е резултат от височината, а не от присъствието на Уайтуотър.

Той кимна, погледна за миг нагоре, а след това — отново към нея. И тя се взря натам. Над издатината, върху която стояха, се издигаше друга. Но по някакъв каприз на природата в средата ѝ зееше дупка, достатъчно голяма, за да може човек да пролази през нея.

— Трябва ли да преминем през това? — посочи смутено Джоузи. Дупката беше почти метър над главата ѝ.

— Виждаш ли друг начин? — попита Аарон.

— Не мога да стигна дотам — каза тя нервно. Щеше ѝ се да може да се премести, за да не трябва да стои в такава влудяваща близост до него върху тесния ръб.

— Който иска, успява — Уайтуотър обви ръка около кръста ѝ и я притисна до себе си. Джоузи възкликна, а той, пъшкайки от тежестта, я повдигна право нагоре.

— Хей! — нареди той. — Не ритай! И двамата ще се търколим надолу. Дръж се за скалата. Изхвърли се нагоре!

Джоузи се вкопчи в ръба на отвора и се опита да се повдигне.

— Не съм достатъчно силна!

Той изсумтя и я повдигна още по-високо. Главата и раменете ѝ се издигнаха над отвора, но все още нямаше достатъчно сила, за да се изхвърли нагоре.

— Ръцете ми! — каза, обзета от паника. — Те просто не ме слушат.

— Когато се върнеш на Континента — мърмореше Уайтуотър с ръка върху бедрата ѝ, — поработи върху силата на горната част на тялото си. Харесва ми телосложението ти, но по отношение на мускулите ти има още много да се желае.

Джоузи усети как ръката му я хваща безцеремонно за ханша. През съзнанието ѝ като светкавица премина ужасяващата мисъл, че двамата губят изведнъж равновесие и се сгромолясват надолу.

— Уайтуотър — опита се да протестира Джоузи, — не мисля, че това е добра идея.

— Тогава не си губи пандите по тези места — отговори той през зъби. По някакъв начин и двете му ръце се озоваха върху ханша ѝ и той я повдигна с първичната си сила. Джоузи се опита да отпъди мисълта за интимното докосване. Вече я беше вдигнал достатъчно високо и тя съумя да се изхвърли нагоре. Възкликна като плувец, който излиза от водите на басейн, за да си поеме дъх след гмуркане. Легна върху ръба, сърцето ѝ биеше, а краката ѝ трепереха.

— Вземи! — Уайтуотър ѝ подаде пушката. Тя я пое и се търкулна настрана. Ръбът поне беше по-широк от предния.

Тя видя ръцете на Уайтуотър на ръба на дупката. Със страхопочитание тя наблюдаваше как той се изтегля нагоре. Зъбите му бяха здраво стиснати от усилието, което му струваше провирането през цепнатината. С изписана болка върху лицето, той направи последен тласък и се издигна до нея. Обърна се по гръб и за миг се загледа в сивотата на облака.

— Позабавлявахме се малко, а? — подхвърли той иронично, а след това си пое дълбоко дъх.

— Никога не бих искала да направя това отново! — още трепереше от изтощение и уплаха.

— Лошо — отсече той. — Погледни нагоре!

Тя погледна и ахна. Над тях се извисяваше още една канара с остър ръб.

— Още една! — ужаси се тя.

— Още две — безстрастно отбеляза Уайтуотър. — И не разбирам защо се оплакваш, след като аз върша цялата работа.

— И аз не изпитвам удоволствие от допира на ръцете ти навсякъде по тялото ми! — надменно го уведоми тя.

— Имаш здрави хълбоци. Моите поздравления. Това прави моята работа по-приятна, макар и не по-лесна.

Той въздъхна и стана, като я изправи на крака.

— Не ми е приятно това — започна тя, но той рязко я прекъсна.

— Нямаш друг избор! — повдигна я, веднага я обхвана през бедрата и я избута.

— Внимавай с ръцете! — изкрещя ядосано Джоузи, тъй като допирът беше твърде интимен.

— Миличка — каза той с язвителен глас, — свиквай с това. Докато се изкачваме по планината, ще трябва да те докосвам там,

където трябва. В това няма нищо лично.

— Знам — отвърна Джоузи, която в този момент се опитваше да изпъзни на втория ръб. — Това просто е твоята работа! — тя гледаше как той се вдигаше през втората цепнатина. Отново легна за миг до нея, за да си поеме дъх.

— Каква работа! — подхвърли той лаконично. — Можех да бъда някъде другаде — на лов за акули или нещо подобно. Надявам се, че оценяваш жеста ми.

— Повече, отколкото предполагаш! — иронията ѝ бе явна.

Аарон си пое рязко дъх и се изправи.

— Хайде! — подкани я. — Още веднъж! — той се наведе и я изправи на крака. Отново обви с ръце кръста ѝ и я погледна право в очите. В ъгълчетата на устните му играеше усмивка: — Бих искал някой да се тревожи и за мен толкова много, колкото ти се тревожиш за пандата.

— Може би ако беше по-възпитан, някой би го направил.

— Никакъв шанс! — възкликна той и я повдигна. За няколко секунди ръцете му я държаха по места, където един джентълмен не би си позволил.

— Внимавай, Уайтуотър — предупреди отново тя, опитвайки се да достигне отвора.

— Внимавам — отговори нагло Уайтуотър. — Дяволски приятно е!

След третата дупка склонът на планината милостиво стана по-полегат. Аарон все още не искаше да спира, макар че Джоузи се чувстваше изнемощяла от глад. Умората я бе обвила като удобна дреха в ранния следобед. Тежеше ѝ толкова много, че почти забрави за неприятното чувство от допира на Уайтуотър по време на изкачването на трите ръба.

Изглежда, че богатият опит поддържаше чувството му за хумор, макар че той все още се оглеждаше от време на време наоколо с безпокойство. Бяха преминали облачното покритие и сега се катереха по smaragдовозелената мантия по средата на склона към Ра Кома. Слънцето пращаше надолу парещи лъчи, а птичките пееха както обикновено и ветрецът отново появяваше. Уайтуотър бе свалил ризата си и ги беше вързал за ръкавите около кръста. Ръцете и гръдният му кош бяха голи, а отгоре беше облякъл якето си, разкопчано. Носеше

пушката си преметнала на рамо като войник, който е врял и кипял в тези неща. Чувстваше се добре и дори си подсвиркваше, макар че звучеше ужасно фалшиво. За съжаление знаеше само една мелодия — „Танцуваше Матилда...“

Джоузи пристъпваше тежко след него под горещото слънце.

— Не би ли разнообразил репертоара си? — попита сърдито.

— Не — отговори весело той и поднови свирукането.

— Какво толкова ѝ харесваш на тази песничка?

— Думите — отговори Аарон.

— Тогава защо си подсвиркваш? — измърмори. — Не можеш да изсвириш думите.

— Няма значение. Пея ги наум — и продължи нескончаемото си подсвиркване.

— Смятах, че индианците са тихи, сериозни и благородно възвишени — каза Джоузи. „И не така дяволски жизнени“, добави мислено.

— Погрешна представа — усмихна се той лукаво. — Стереотип. Както се очаква от червенкосите да бъдат сексапилни. Човек може да пострада, ако повярва на това.

„Мразя те, Уайтуотър! — помисли мрачно. — Наистина те мразя!“

Той реагира така, сякаш бе прочел мислите ѝ и стана още по-непоносимо весел.

Към шест часа гората отново се разреде, а слънцето хвърляше дълги сенки. Уайтуотър благоволително погледне Джоузи. Посочи с глава нагоре.

— Минаваме към следващия хребет — съобщи ѝ. — След това ще спрем и там ще прекараме нощта.

— Ще спрем? — с облекчение попита Джоузи.

— Ще спрем — потвърди той. — Преодоляхме по-голямо разстояние, отколкото очаквах. В плантацията можем да стигнем утре сутринта. Освен това бихме могли да си починем и да поплуваме.

— Да поплуваме? — попита тя леко обнадеждена.

— Разбира се — отговори той с обичайната си гримаса. — Тук сме в южната част на Тихия океан, забрави ли? Съвсем близо до рая,

постижим за смъртните. Езера има навсякъде, стига да знаеш къде да ги търсиш.

Раят, мислеше си тя, като полагаше усилия да върви редом с него нагоре. Ако това беше раят, то на нея ѝ оставаше малко време, за да му се наслади. Раят беше опорочен от змия, на име Лукас, която се криеше на върха на планината. И от друга на име Уайтуотър, който беше по-лукав, по-хитър и непредсказуем, от който и да е звяр. Или от змията, наречена желание, която тайно и опасно се бе свила в сърцето ѝ.

— О, съблечи си дрехите — възмути се Уайтуотър. Той самият вече беше съблякъл якето си и седеше на обраслия с папрат край на езерцето. — Вече опипах по-голямата част от тялото ти. Каква ще е разликата и ако те видя? Впрочем спахме заедно съвсем голи. Осъзнай се, Джоузи!

— Беше различно — упорстваше тя, макар че сините глъбини на езерото изглеждаха примамливи. — И не се осмелявай да се събличаш чисто гол!

— Защо? — той се усмихна самодоволно. Тъмният му перчем беше паднал над едната вежда и я гледаше изпод него иронично. — Боиш се, че мога отново да изтърва нещата от ръцете си? Бъди спокойна! Мога да устоя на едно-две изкушения. Ще те спася от самата теб.

— Ти си непоправим — обвини го Джоузи. — И искам да те уведомя, че довечера няма да спя с теб. По-добре да замръзна.

— Страхотно — каза Аарон и сам се изправи. — Да замръзнеш. Ти, така или иначе, ще се вайкаш през цялата нощ. За сестра си и за скъпоценната панда! — той свали ципа на панталоните си и ги събу.

Джоузи гледаше настрани, но не можеше да не погледне фигурата му. Тялото му бе прекрасно. Носеше съвсем къси слипове в цвят каки, които милосърдно не свали. Но широчината на раменете му, силният бронзов загар на гръдния кош, плоския стомах и добре развитите мускули на бедрата му я накараха да поеме рязко дъх.

Той застана прав, задържа се, балансирайки върху камъка, след това се гмурна в езерцето. Показа се на повърхността и разтърси глава, за да отстрани водата от косата си.

— Великолепно е! — извика. — Хайде, влизай. Остани с бельото си.

— Е, добре — съгласи се Джоузи кисело.

Уайтуотър се потопи отново под водата. Тя изрита тежките си ботуши и свали чорапите си. Свали синята си плетена блуза и джинсите. Постоя за момент замислена — дантелените бикини и сутиенът ѝ изглеждаха съвсем не на място сред гората на Ра Кома. След това се гмурна опитно в сапфирените води. Изплува и възкликна от студа, който я беше обгърнал. Отърси капчиците вода от косата си. Уайтуотър се появи на повърхността до нея.

— А — каза той. — Какво точно свали от дрехите? — той протегна ръце и пипна дантелените чашки на сутиена, които поддържаха гърдите ѝ.

— Изчезвай! — Джоузи заплува в образна посока. — В противен случай ще те удавя!

— Няма да ме удавиш — подразни я Аарон и я настигна с един замах на ръцете си. — Иначе кой ще ти осигури вечерята? И кой ще я сготви? Кой ще стъкне огън?

— Не ме интересува! — тя отново се отдалечи с плуване. — Ще взема одеялото, за да не се завивам заедно с теб.

— За тази неблагодарност, аз самият ще те удавя — закани се той и преплува енергично известно разстояние.

Внезапно се гмурна и Джоузи усети, че нещо я дърпа за глезените. Пое си дълбоко дъх и се потопи във водата. Без да влага усилие Уайтуотър я държеше под водата, а ръцете му се движеха нагоре по краката ѝ. След това я хвана цялата и се издигна заедно с нея на повърхността.

— „Надежда всяка оставете...“ — заповяда той. — Заловена си от сиукс. Подготви се за съдба, по-лоша и от смъртта.

Тя се засмя и си позволи опасното удоволствие да обвие ръце около врата му, за да запази равновесие на повърхността.

— Мисля — каза той като стъпи на дъното с гърди, потопени във водата, — че след ден като днешния би трябвало да изпушим лулата на мира. Прието?

Джоузи го погледна право в тъмните очи. Миглите му тежаха от вода.

— Мисля, че можем — въздъхна уж с нежелание.

— Хубав ден прекарахме, нали? — попита той приятелски. — И почти стигнахме. След време ще има за какво да се разказва. Легенда, както казват старите хора.

— Легенда? — учуди се тя като устоя на желанието си да сложи ръка върху гладкия му мускулест гръден кош.

— Така са казвали старите герои, когато са имали страхотен шанс: Хока хей! Да сътворим легенда. Да направим нещо, за което да си спомняме.

— Не съм сигурна, че за днешния ден ще си струва да си спомняме — рече със съмнение в гласа Джоузи и изведнъж се почувства неудобно от близостта му. — Може би най-добре е да го забравим.

— Не — не прие той, а иронията изчезна от гласа му. — Струва си да се запомни. Дупките на канарите ме тревожеха, но ние се справихме. За което смятам, че следва да се поздравим.

Погледна я настоятелно и сърцето на Джоузи тревожно заби. Беше безсилна и не можеше да отдели очи от неговите. Бавно погледът му се плъзна към уязвимата мекота на устните ѝ.

— Честито — едва прошепна тя. Но думите бяха вече заглушени. Аарон беше хванал лицето и я целуваше, а Джоузи му подаде устните си.

Отначало устните му бяха хладни, след това станаха топли, горещи, а целувката — все по-дълбока. Той я целуваше все по-настоятелно. Сърцето ѝ туптеше така силно, че цялото ѝ тяло трепереше. Не можеше да отдели устни от неговите, дори се повдигна, за да се приближи още повече. Той я целуваше като че ли това беше най-естественото нещо и той самият вкусоваше с наслада властта, която имаше над Джоузи. Ръцете му милваха в упоение влажните къдрици на косата ѝ, а след това — и меката извивка на ухото ѝ. Тя трепереше все по-силно в ръцете му. Безсилна да се съпротивлява, разтвори устни, неговият език се плъзна навътре и нежно докосна нейния. Пръстите му обхванаха брадичката ѝ и той повдигна още по-високо лицето ѝ. Отново я зацелува в опиянение. Джоузи се почувства изгубена в силата на прегръдките му. Уайтуотър докосна с пръсти брадичката ѝ, след това устните му се отделиха от нейните. Тя дишаше на пресекулки, изпълнена с желание. Той продължи да я целува по лицето — целуна веждите ѝ, затворените ѝ клепачи и лудо пулсиращата вена в основата на врата ѝ. Тя му отвърщаше, като целуваше голите му рамене, които имаха вкус на слънце и диамантени пръски вода. Езикът му се плъзна по нежната линия на шията ѝ и близна ямичката под нея. Устните му

опипваха внимателно и бавно раменете ѝ. Джоузи усещаше езика му като изгарящ пламък. Ръцете ѝ все още бяха обвити около врата му, сякаш се държеше, за да не бъде изтласкана от жизнената му сила. Ръцете му се преместиха върху тялото ѝ, докоснаха ласкаво кръста, меките извивки на покритите с дантела хълбоци, дългите извивки от външната страна на бедрата ѝ, мекотата от вътрешната им страна, стомаха...

Устните му отново се върнаха към нейните, както един монарх-завоевател се връща, за да прибере посоченото от него богатство. Джоузи с радост се отдаде в плен. Едва усети как мокрият дантелен суетен се плъзна нанякъде и гърдите ѝ останаха голи. Ръцете му покриха прекрасните розови връхчета, които се увеличаваха като развиващи се пъпки от допира му. Зърната на гърдите ѝ я боляха от желание и когато той се наведе и взе с устни първо едното, а после и другото, тя отново потрепери, толкова силно, че Аарон я притисна още повече, сякаш искаше да я предпази от мощта на собственото ѝ желание. Полека, бавно, с безкрайно търпение и наслада, той докосваше с устни и дразнеше връхчетата на гърдите ѝ. След това ги пое нежно с ръце и допря устни до тях.

После спря, пое остро дъх и я пренесе до една плитчина. Внимателно я остави да стъпи на дъното, така че водата обгръщаше бедрата ѝ. Отново наведе глава към гърдите ѝ, трептейки в екстаз. Отпусна се на колене и пренесе целувките си надолу към плоския ѝ стомах. Ръцете му обвиха хълбоците ѝ като придърпваха тялото ѝ все по-близо до неговото. Внимателно започна да събува бикините ѝ.

— Не! — потръпна Джоузи и отстъпи назад. — Аарон, не! Ти ми обеща.

Той не обърна внимание на протестите ѝ и я приближи отново към себе си. Целуна горещо ръбчето на дантелата. Тя не желаше нищо повече от това да потъне в глъбините на ласките му, да му позволи да я целува и да я притиска толкова силно, че да задоволи желанието, което страстно напираше. Но това беше безумие. Бе си го повтаряла през целия ден. Бе се заклела пред себе си предната нощ, че никога вече няма да му позволи да я докосва по този влудяващ начин. А сега не само че му беше позволила, но тръпнеше от желание да продължи.

Изведнъж той се изправи и се надвеси над нея. Очите му бяха черни като оникс. Ръцете му се плъзнаха към гърдите ѝ и ги поеха решително и нежно.

— Не ми казвай, че не ме желаеш — предупреди той. — Знам, че и двамата се желаем взаимно. Знам го още от Чикаго.

Джоузи го гледаше безпомощно. Ръцете ѝ стояха бездейни върху играещите мускули на ръцете му.

— Ти обеща — промълви едва с треперещ глас. Чувствата ѝ я заливаха. Желаше го. Боеше се от желанията си и от самата себе си.

— Понякога се налага обещанията да бъдат нарушавани — каза Аарон дрезгаво. — Съществуват неща, по-силни от обещанията. Ето защо не обичам да обещавам. Бих се чувствал свободен. Свободен да те любя.

— И свободен след това да вървиш по собствения си път — изрече засрамена.

Отново ръцете му обхванаха брадичката ѝ и обърнаха лицето ѝ към неговото.

— И двамата сме свободни да вървим по собствения си път, Джоузи — каза той меко. — През тези няколко дни ние получихме нещо, което никога вече няма да се повтори. Нещо, което би било глупаво да изгубим. Не искай обещания от мен. Толкова често си ми повтаряла колко сме различни. И беше права. Но понякога разликите нямат значение. Нека да вземем онова, което ни предлага животът днес, и да не задаваме въпроси за утре. Нито да даваме обещания.

Тя все още не можеше да го погледне в очите. Беше се държал честно с нея. Колко странно помисли, като хапеше устни. Ако само беше по-хладнокръвен и ѝ кажеше някаква красива лъжа! Макар и да знаеше, че е лъжа, би ѝ било по-лесно да му се отдаде, както ѝ се искаше. Тя отдръпна ръце от неговите и ги кръстоса пред гърдите си. Погледна го отново:

— За съжаление, Уайтуотър — каза с пресилен глас, — утрешният ден обикновено започва от днешния. Нека да забравим случилото се. Аз ще се погрижа това да не се случва повторно. Не бих желала, когато остареея и погледна назад в миналото, да си спомням, че не съм могла да устоя на някакъв си суетен опортюнист, само защото бризът е бил нежен като коприна, водата — синя, а самата аз — изтощена.

Лицето му внезапно се вкамени и не се опита да я задържи, когато тя се отдръпна от него. Джоузи успя да се отпрати с почти естествена самоувереност към брега. Намъкна отново ризата и джинсите си. Хвърли поглед към езерото. Той отново плуваше настървено. Погледна я за миг и очите им си размениха пламъци. Той се усмихна и повдигна едната си вежда саркастично.

— Добре — каза, като я оглеждаше отгоре до долу със старата си присмехулна гримаса. — Само че помни — ти губиш.

Неговата арогантност я ужили.

— Единствената загуба, за която мога да съжалявам, е Лунното цвете! — обърна му гръб и се отдалечи.

Половин час по-късно, вече облечен, Аарон се отпусна на колене, за да стъкми един от икономичните си малки огньове. Бе уловил две малки риби котка. Джоузи седеше на един камък и се опитваше да не обръща внимание на присъствието му.

— Хей! — повика я изведнъж. Тя се обърна и го изгледа студено. — Това е твое — каза той насмешливо и бръкна в джоба си, като измъкна една влажна тюркоазна топчица. — Изглежда си го загубила.

Беше сутиенът ѝ. Джоузи го взе и гневно го набута в собствения си джоб. Нахраниха се мълчаливо и легнаха отделно един от друг. Джоузи заспа, независимо от студа на планинската нощ и собствените си объркани чувства. Не разбра кога Уайтуотър се бе доближил и бе обвинил собственото си одеяло около сгушеното ѝ тяло.

Той остана седнал дълго, заслушан във виковете на нощните твари. След това легна в студа, незавит. „Лела Осни“ — много студена. Но дали имаше предвид нощта или жената... А може би ставаше дума за сърцето му, научено да понася студа. Нямахше нужда от тази упорита жена. Но копнееше поне за миг тя да бъде негова, макар и да не може да си обясни защо.

ШЕСТА ГЛАВА

Първите лъчи на зората вече проблясваха през неподвижните листа. Уайтуотър бе коленичил и стискаше ръцете на Джоузи. Като я дърпаше, приближи лице до нейното.

— Събуди се — настоятелно говореше той. Гласът му звучеше дрезгаво. — Бързо! В опасност сме!

Скована от студ, все още замаяна, Джоузи се зарадва на топлината, която се излъчваше от тялото му. Притвори още по-плътно очи и се опита да опре глава върху гърдите му. Той рязко я накара да седне и леко я разтърси. Тя премигна сънено. Първото ѝ желание бе да се сгуши в ръцете му, но вече будното ѝ съзнание я спря. Беше му казала да държи ръцете си надалеч от нея.

— Не ме докосвай! — каза тя. — Какво искаш? Готова ли е закуската?

— Кой иска да те докосва? — отдръпна се той, освобождавайки я, без да се съпротивлява. Изправи се. — Обличай се. Ще ядеш по пътя. Казах ти, че сме в опасност!

Джоузи прокара пръсти през разрешената си коса и го погледна със съмнение:

— Каква беда?

Аарон посочи с глава на изток.

— Кана Пума — изгледа я тревожно. — Вулканът.

Синьо-зелените ѝ очи се разшириха от уплаха. Устните ѝ се разтвориха в недоизречен въпрос. Единствената проява на чувства от негова страна обаче бе леко извитото ъгълче на устните му.

— Мисля, че трябва да тръгваме. Хайде. Да се качваме към върха — обърна се с гръб той, за да може тя да се измъкне от завивките и да навлече дрехите си.

— Как разбра? — попита го с треперещ глас, докато се опитваше да закопчае ризата си. Нахлузи джинсите си, седна върху един камък и замислена обу чорапите и ботушите си.

Уайтуотър се обърна и започна бързо да събира вещите ѝ.

— Не знам как разбрах. Просто го усещам. Нещо витае във въздуха. Както и вчера, но изчезна. Помислих, че е било плод на въображението ми, но днес отново е тук. По-силно от преди. Слушай.

Тя се ослуша. Постепенно схвана какво имаше предвид Аарон. Просто нямаше какво да чуе. Светът беше потънал в неестествена тишина, сякаш притаил дъх в очакване, че голямото нещастие ще се размине. И планината, и живинките, и въздухът чакаха. Тишината я уплаши. Зората беше без блясък. Отиде до езерото и се наблиска с вода, изми зъбите си и прокара небрежно гребен през косите си. Колко странно, помисли си тя, че ѝ остана време дори да си сложи малко червило. Сякаш бе овладяна от натрапчив стремеж да изглежда възможно най-добре дори и пред лицето на изригващия вулкан. Майка ѝ би била горда с нея.

Уайтуотър вече беше взел товара. Тя не възрази, когато той ѝ върза завивките. Даде ѝ да пийне вода, малко пастърма и сушени плодове.

— Сигурен ли си, че е Кана Пума? — проучваше тя мрачното му изражение. — Наистина ли е вулканът?

— Познато ми е усещането за приближаваща буря. Различно е — обясни той. — И животните го усещат. Не се чува нищо, освен жуженето на насекомите. Хайде, да вървим за сестра ти и пандата, преди това място да е станало горецо като ад.

Той тръгна, проправяйки с рамо път през храсталаците по склона на планината. Джоузи го следваше като гризеше по малко и без желание от оскъдната си закуска.

— Уайтуотър? — гласът ѝ издаваше любопитство. — В опасност ли сме наистина? Какво ще се случи?

— Не знам — кратко рече и подскочи. — Кана Пума е на изток. Не се боя от лавата, освен ако не изригне целият остров. Притеснявам се от вулканичните облаци и парата, защото вятърът духа срещу нас.

Джоузи забърза след него. Тишината на утрото в гората я караше да се чувства ужасно тромава и шумна, още повече, че Уайтуотър се движеше безшумно. Опита се да смири туптящото си сърце, помъчи се да следи плавността на движенията му. Мъчеше се да изрови от паметта си каквото знаеше за вулканите. Смътно си спомняше истории за огромни облаци, които закривали небето дни наред, за опасни изпарения и отровни газове. Но не мисълта за облаците, парата и

газовете тормозеха съзнанието на Джоузи. Ако видимостта бъдеше нарушена, не биха могли да използват самолета. А ако не успееш да избягат, трябваше да се подготвят за най-лошото, с което Кана Пума можеше да ги приветства. Какво беше казал Хорас Коело? „Смъртните не бива да нарушават границите на Планината на боговете на облаците.“ Джоузи се питаше суеверно, дали островът беше разгневен.

Пътеката ставаше все по-стръмна. Без да продума Уайтуотър протегна ръка и изтегли Джоузи на най-стръмното място. Понякога очите му срещаша нейните, ала нито един от двамата не продумваше. Сякаш времето бе твърде скъпо, за да го пилеят в приказки.

Денят напълно просветля, обаче небето си остана злокобно и мрачно. След около три часа непрекъснато катерене Уайтуотър спря на едно малко плато край бълбукащо поточе. Седна и предложи на Джоузи да стори същото. Трябваше да си отдъхнат няколко мига и да съберат сила преди последната атака към върха на Ра Кома. Аарон напълни манерките и даде на Джоузи две протеинови таблетки, като ѝ нареди да ги глътне. Тишината, нарушавана само от ромона на потока, надвисна над тях. Джоузи не беше гладна, но успя да сдъвче двете таблетки, които имаха вкус на стърготини. Би се възпротивила, ако не се боеше от погледа на Уайтуотър. Той самият не яде нищо и тя предположи раздражено, че ѝ беше предоставил своя дял от оскъдната храна.

Тя изрече нервно въпросите, които я тревожеха от сутринта:

— Кое е най-лошото, което би могло да стане, ако Кана Пума изригне?

— Най-лошото? — повдигна рамене той. — Аз ще се отправя към Щастливите ловни полета, а ти ще следваш своя избор. Не съм чак толкова глупав, та да се тревожа за най-лошото. Тревожа се за най-вероятното.

— Облаците могат да ни притиснат и няма да можем да се измъкнем?!

Той кимна. Джоузи въздъхна дълбоко, а въздишката ѝ премина в тръпка на ужас. Стисна зъби.

— Ако все пак успеем да се доберем до върха, преди да е станало нещо. Ако намерим Лукас и спасим Бетина и пандата. И ако ти се окажеш прав и самолетът е там. Можеш ли да го управляваш? Никога не си споменавал.

— Никога не си ме питала. Да, мога да управлявам самолет. Почти.

— Почти? — питаше настоятелно Джоузи. — Що за отговор е „почти“?

— Имам свидетелство за правоуправление. Няколко години не съм летял, но ще се справя. Имай ми доверие.

Джоузи го погледна — беше безстрастен. Тръсна глава и закри лицето си с длани.

— Аз ти се доверих и виж докъде ме докара. На някаква забравена от бога планина с вулкан, който ще изригне всеки миг. И дори не съм сигурна, че сестра ми и Лунното цвете са там, на върха.

— Там са.

— И как смяташ да ги измъкнеш? — продължи тя кисело. — Просто ще отидеш при Лукас и ще му кажеш: „Извинете, изглежда е станала грешка. При вас е една жена, която ни е нужна, и нашата панда. Вземаме си ги...“ Той е опасен!

— И аз мога да бъда страшен — закани се Уайтуотър.

— Вън от завивките?

Лицето му остана безизразно. Високите скули и тъмните непроницаеми очи му придаваха опасен вид. Тя съжали за думите си. Едно от ъгълчетата на устните му потрепна.

— Ти си изумителна. Този остров може да изчезне от лицето на земята, а ти се притесняваш точно в този миг за своето целомъдрие. Дори лавата не може да те стопли! Не и теб!

Тя отклони поглед от подигравателната му физиономия, все още изгаряща от гняв.

— Само защото ти устоях ли смяташ, че съм безнадеждно фригидна? Това просто означава, че спазвам нормите. Не моето целомъдрие е предмет на спора, а Лукас. Какво ще правиш с него, като го намериш? Ако изобщо го намериш?

— Как бих могъл да знам предварително? Първо трябва да проверя положението и тогава ще правя планове. В крайна сметка той е като всяка друга жертва. Ще реша как да го хвана в мига, в който го видя.

— Аарон — каза Джоузи меко, а очите ѝ леко се разшириха, — няма да го застреляш, нали?

— Не ме наричай Аарон! — каза ѝ сухо. — Не ме познаваш достатъчно добре.

Тя продължи да го гледа ужасена.

— Няма, нали? — продължи да пита, като се чудеше дали го познава достатъчно. — Ти няма да нараниш Лукас, нали? Аз не одобрявам насилието, Уайтуотър.

— Така ли? — вдигна вежда той недоверчиво. Гледаше я така, сякаш бе наивно дете. — Какво ще правиш, ако срещу теб бъде използвано насилие? Просто ще го приемеш?

— Не мога да ти позволя да го нараниш — заяви тя решително, но гласът ѝ силно трепереше. Усети, че той повдига с ръка брадичката ѝ и извива лицето ѝ към себе си. В очите му се четеше разбиране.

— Когато стигнем там — той вече не се усмихваше, — може би ще имаме време да кроим планове, а може би — не. Във всеки случай, ти трябва да постъпиш така, както аз ти наредя, без да задаваш въпроси. Ще се опитам да не наранявам Лукас, освен ако не се наложи. Довери ми се. Малко остана.

Тя се опита да не го гледа в очите и се втренчи в красивата линия на устните му. Да му се довери? Налагаше се да го направи, поне докато си върнеше Бетина и пандата живи и здрави.

— Явно нямам друг избор.

— Добро момиче! — той отново се усмихна, този път почти мило. Тя стоеше като хипнотизирана, докато той се навеждаше, за да я целуне.

Беше дълга целувка, странно нежна, сякаш ѝ казваше сбогом. Джоузи не посмя да мръдне. Светът стоеше смълчан и единствените звуци, които тя чуваше, бяха ромонът на потока и ударите на сърцето ѝ. Единственото докосване, което усещаше, беше докосването на топлите и уверени устни на Уайтуотър. Единствената светлина в душата ѝ беше онази, запалена от него. Най-накрая той се отдръпна и нежно погали извивката на брадичката ѝ.

— Да вървим да прибираме пандата — каза той, — преди това място да избухне.

— Защо направи това? — попита Джоузи меко, търсейки с очи отговора в израза на лицето му. — Защо ме целуна?

Той се изправи и ѝ подаде ръка. Пръстите му се отдръпнаха мигновено, като че ли ставаше дума за бизнес, а не за удоволствие.

— Не знам — отговори Аарон като си сложи рулото със завивки на раменете. — Може би защото това бе последният ми шанс.

Последният шанс, помисли си Джоузи обречено и го последва нагоре по склона. Стръмнините и чукарите ѝ се струваха неприятели. Но истинският враг вероятно чакаше на върха на Ра Кома. Злодеят беше Лукас. Уайтуотър беше рискувал живота си за нея, за Бетина и за Лунното цвете.

Джоузи продължаваше да се катери и независимо от ужаса пред неизвестността, тя се надяваше, че Уайтуотър е сгрешил поне в едно: все някога за тях двамата щеше да има още един шанс!

Стигнаха на върха малко преди единадесет часа сутринта. Слънцето блестеше бледо и слабо, сякаш не искаше да става свидетел на събитията на земята. Гората се беше стаила.

Уайтуотър даде знак на Джоузи да пази тишина. Свали пушката от рамо и я зареди. Запровира се през бамбука и боровете толкова безшумно, че тишината остана да тежи недокосната. Джоузи напрегна сетивата си и последва Аарон, като сама се учуди колко тихо се движи. Той дочу нещо и спря. Джоузи не долавяше никакъв шум. Неговите уши бяха тренирани да чуват и да разпознават звуците в планината. След като изминаха още стотина метра той отново се спря и се обърна към нея. Изразът на лицето му казваше: „Ослушай се внимателно!“.

Тогава тя чу. Слаб, но познат звук. Странното ръмжене, което само едно животно на света би могло да издаде: пандата. Лунното цвете! Сякаш понесена от радостна вълна Джоузи си каза: „Тя е жива! Тук е!“.

Уайтуотър забеляза радостта, изписана на лицето ѝ, усмихна се леко и отново тръгна напред. Джоузи го последва, замаяна от щастие. Аарон се бе придвижил сантиметри нагоре и се прикри в сянката на няколко борови дървета. Джоузи се промъкваше след него. Вече чуваше ясно звуците, издавани от пандата. Струваше ѝ се, че слуша най-прекрасната музика на света. Джоузи се повдигна на пръсти и се взря през клоните. Гората се беше разпростряла до запусната постройка. Намираха се на ръба на цепнатина, на около петдесетина метра от задната част на главното здание. Обраслата с растителност

къща се беше разпаднала, вероятно жертва на случаен или злонамерен пожар.

Между двамата наблюдатели и обгорялата постройка имаше няколко по-малки. В клетка, точно под постройките, пристъпваше тежко топчесто животно с кръгла глава. Черно-белите му шарки се открояваха рязко сред зеленината на гората. Лунното цвете, красива както винаги, се мяташе насам-натам в малката си килия. Дъвчеше меланхолично стъбло от бамбук и гледаше тъжно през пръчките на клетката. После запристъпва тежко, сякаш унесена в мислите си.

Джоузи не обърна внимание, когато Уайтуотър плъзна ръка и хвана нейната. Тя го погледна и той ѝ се усмихна в отговор. Посочи на запад. Джоузи проследи погледа му — в края на пистата стоеше малък двумоторен самолет, боядисан в зелено и жълто. Той беше скрит под навес, направен от клони и папрат. Уайтуотър стисна ръката ѝ. Без да мисли, почти пияна от щастие, тя постави ръката му около кръста си и я притисна към себе си. Когато се докоснаха, между тях блесна искра, която я върна към суровата действителност. Тя мигновено се отдръпна и го погледна въпросително:

— А сега какво?

Уайтуотър мигновено я пусна. Наведе се и прошепна в ухото ѝ:

— Трябва да проверим колко души има тук. И дали са въоръжени.

Джоузи кимна и преглътна с усилие, като загрижено проучваше пространството пред себе си. Една от стопанските постройки не изглеждаше запустяла като останалите. Скоро проправена пътека от вратата водеше в няколко посоки: към клетката на пандата, към пистата и към друга, по-малка постройка, която вероятно се използваше за склад. Прозорците на малката къща бяха счупени. От комина не излизаше дим, а и Джоузи не забеляза никакъв признак на живот. Внезапно погледът ѝ беше привлечен от нещо блестящо между бурените. Бе захвърлена метална кутия от безалкохолна напитка.

„Е, Лукас — иронично отпрати мислите си към него Джоузи, — щеше да спасяваш света, а само за една седмица си замърсил околната среда“. Забеляза, че и клетката на пандата имаше нужда от почистване.

— Шшшт... — предупреди я Уайтуотър в мига, когато вратата на къщата се отвори.

Джоузи застина и забрави за пандата. Появи се Лукас. Той вървеше наперено. Дългата му до раменете коса не беше мита скоро, а джинсите и тениската му бяха доста мръсни. Както обикновено, носеше черна кърпа, вързана около главата. Зад него вървеше друг младеж, когото Джоузи не познаваше. Беше дребен, а тъмната му коса бе остригана късо. Носеше избелели джинси и карирана риза. Изглеждаше нервен и нещастен.

Третият, който ги следваше, накара Джоузи да изтръпне от страх. Беше висок поне колкото Уайтуотър, но бе по-тежък и по-отпуснат. Движенията му бяха тромави и бавни като на гризли. Очите му не се виждаха в тлъстината на лицето, а главата му бе обръсната. И тримата имаха кобури. Джоузи отново погледна тревожно към пандата. Тя правеше странни движения, като че ли танцуваше валс с невидим партньор. Ставаше нещо особено. Може би утринното състояние на природата, разтревожило другите животни, се беше отразило и на пандата. Дано да е това, молеше се Джоузи, а не...

Вниманието ѝ отново бе привлечено към вратата на къщата. Там стоеше Бетина, която гледаше след тримата мъже.

— Не ме оставяй, Лукас! — викаше тя, опряла ръце на вратата.

Лукас спря и се обърна:

— Не те оставям — каза той ядосано. — Оли ще бъде с теб. Аз отивам да проверя някои неща в селцето. Става нещо странно. Не мога да разбера какво. От това проклето място не се хваща никаква радиостанция.

Бетина изгича след него.

— Лукас! — молеше го тя, като напразно се мъчеше да се приближи. — Моля те, не ме оставяй тук! Всичко е толкова... сложно. Какво ще стане, ако тя...

Лукас отметна дългата си коса и посочи с очи.

— Хвани я, Оли! — каза той с досада. Мускулите на Джоузи се свиха от вътрешната ѝ съпротива при вида на огромния мъж с обръсната глава, който пристъпваше напред, за да хване сестра ѝ. Без видимо усилие той я отстрани от Лукас. Джоузи и Уайтуотър стояха на не повече от двадесетина метра от тях и наблюдаваха развоя на събитията.

— По дяволите! — процеди Уайтуотър. — Не бих искал никой от тях да бъде толкова близо до сестра ти. Така могат да я използват

като щит или като заложник.

Лукас се преструваше, че изтупва прах от черната си риза, а всъщност оправяше кобура, която висеше под мишницата му.

— Можеш ли поне веднъж да не изпаднеш в паника, Бетина? — попита той неприязнено. — Не бих те взел със себе си, ако знаех колко си непоносима. Щях да взема пандата и да те оставя в Чикаго. Ти нямаш воля. Как възнамеряваш да променяш света, като не можеш да контролираш чувствата си?

— Лукас... — молеше се Бетина и се извиваше, за да избегне неприятната прегръдка на Оли. По провисналото му лице премина усмивка на доволство и той блъсна момичето обратно.

Джоузи стискаше зъби, докато наблюдаваше безпомощността на сестра си. Тя изглеждаше ужасно — бе много бледа, слаба и съсипана. Имаше сенки под очите и изглеждаше като дете до Оли.

— Лукас! — изплака Бетина в отчаяние. — Нека всички да заминем от този остров. Имам чувството, че ще се случи нещо страшно. Нека да си тръгнем още сега! Да забравим всички тези налудничави идеи! Ако се предадем...

С кимване Лукас заповяда на Оли, който стегна ръце около Бетина така силно, че момичето извика.

— Ако се случи нещо лошо — присмехулно каза Лукас, — ще се върна да взема пандата, но не и теб. Внимавай как се държиш! Повярвай ми, Бетина, ще те оставя тук и няма да помисля повече за теб. Затова се успокой и прави каквото ти кажа. Междувременно никой никъде няма да ходи, докато не заредя с допълнително гориво. Помощните резервоари са празни, а главният резервоар е пълен само наполовина.

Бетина спря да се извива в мощните ръце на Оли.

— Можеш да заредиш последния път, когато беше със самолета! — в гласа ѝ звучеше повече уплаха, отколкото упрек. — Защо поемаш риска да бъдем заловени или изолирани тук?

Лукас се засмя злобно.

— Така отнемам възможността на някой като теб да ме изостави. Освен това не мога да им разреша да разберат, че имам допълнителни резервоари, докато не се появи истинска опасност. Аз не се паникьосвам. Така че, смири се. Ако нещо се обърка, ще те оставя тук. Хайде, Уилис! — Лукас отново се запъти към самолета. Мършавият

мъж на име Уилис хвърли нещастен поглед към Бетина, сякаш би желал да ѝ помогне. След това се затътри след Лукас.

— Не бива да се отдалечават — прошепна дрезгаво Уайтуотър.
— Този самолет ни е нужен.

Джоузи го погледна въпросително. С всяка стъпка Лукас и Уилис се отдалечаваха все повече от Бетина и Оли. Тя осъзна, че проблемът е да се обезвредят тримата мъже. Уайтуотър би трябвало да ги държи на прицел с пушката си. Не лека задача, като се имаше предвид как се бяха разпръснали, а и Бетина беше в уязвима позиция.

— Колко упояващи си взела за пандата? — попита Уайтуотър.

— Много. Ще стигнат за слон... — отговори тя. — Какво...

— Достатъчно ли са за него? — попита той, като посочи с глава към Оли, който все още стискаше Бетина.

— О! — пое си дъх Джоузи с примаяло сърце. Кой знае защо винаги си беше представяла, че с неприятната част на нещата ще се заеме Уайтуотър. Изглеждаше уверен, че е в състояние да спре Лукас и Уилис. Но всъщност нямаше достатъчно време, за да разработи план за действие и ѝ предостави страшния Оли.

— Промъкни се зад него — нареди Уайтуотър меко, макар изразът на лицето му да беше суров. — Не се оставяй да те види. Нито да те чуе. В мига, в който ме видиш да се показвам, го обезвреди. Аз съм зависим от теб.

Преди Джоузи да разбере какво става, Аарон я целуна лекичко по устните. И тръгна. Отдалечаваше се безшумно като сянка. Изчезна от погледа ѝ така, сякаш никога не беше съществувал. Скована от напрежение, с треперещи ръце, тя свали товара от гърба си. Извади чантичката с медикаментите, намери игла за подкожни инжекции и флаконче с обездвижващо средство. Стискайки зъби, тя си заповяда да спре да трепери, зареди спринцовка с доза, достатъчна да парализира движенията на Оли. Затвори чантичката и се отправи към мястото, където стояха Бетина и Оли, като се молеше огромният мъж да не се обърне. Но той се раздвижи. Направи крачка към пистата. После още една. Трета!

Сърцето на Джоузи замря. Едва тогава проумя, че просто се беше преместил, за да може да наблюдава как заминават Лукас и Уилис. Все още държеше Бетина. Джоузи започна да се провира през бамбука към него. Искеше ѝ се да бъде толкова безшумна, колкото и Уайтуотър.

Стигна до горичката зад Оли и Бетина, но откри, че огромният мъжага се е преместил още по-далеч на открито. Тя прецени разстоянието между него и себе си. Трябваше да измине най-малко дванайсет крачки, за да го стигне. За миг това разстояние ѝ се стори безкрайно. Спря. Повдигната на палци, тя едва успя да види Лукас и Уилис в началото на пистата. Не се осмеляваше да се помръдне преди Уайтуотър. Не можеше да си позволи да я открият другите двама. А знаеше, че не би могла да изненада Оли, докато Уайтуотър не отвлече вниманието му с действията си.

Остана скрита в сенките и зачака, вслушана в ударите на сърцето си. Оли се отдалечи с още една крачка. Тя го прокле наум. Той стоеше в профил към нея и ако обърнеше глава дори леко, щеше да я види.

Пандата нададе странен вик. Триеше се непрестанно в прътите на клетката. Джоузи въздъхна. Имаше чувството, че земята се движи сама под краката ѝ, но не разбираше дали е земетресение или коленете ѝ трепереха. Пое си дъх. Гледаше двамата мъже, които лениво вървяха към скрития самолет. Но изведнъж видя, че бяха станали трима! Уайтуотър стоеше между тях с вдигната пушка. Беше се появил изневиделица.

Оли явно се подиграваше на Бетина и не беше забелязал появата на Уайтуотър. Точно в този миг Джоузи би трябвало да тръгне към него, но тя стоеше парализирана. Чакаше, за да се увери, че Уайтуотър не е в беда.

— Здравейте — чу го да казва. Гласът му прозвуча ясно. — Горещите!

Лукас замръзна на мястото си. Дребният Уилис направи неволно стъпка назад и вдигна ръце.

— Човече, никога не съм предполагал, че нещата ще стигнат толкова далеч — каза Уилис отчаяно. — Предавам се. Това момче е лудо. Канеше се да убие всички ни. И пандата също.

— Всичко е наред, млади момко — измърмори Уайтуотър, гледайки пушката си. — Само спокойно.

Сега! Съзнанието на Джоузи даде команда, но тялото ѝ отказа да се подчини. Даваше си сметка, че Уайтуотър зависи от нея. Трябваше да нападне. Но все още не бе сигурна дали би могла да го направи. Освен това бе приковала погледа си в Лукас. Боеше се да мръдне,

докато не види, че е на сигурно място в ръцете на Уайтуотър. Лукас беше по-коварен от сто като Оли.

— Кой си ти? — попита Лукас и опита да извади пистолета си.

— Не ме карай да те наранявам — предупреди Уайтуотър.

Джоузи затаи дъх. Оли беше видял какво става. Отстрани Бетина така рязко и грубо, че тя падна на земята. Оли извади собствения си пистолет. В този миг Джоузи се втурна към него. Той се обърна и я изгледа. Премигна глуповато. Джоузи замря. Оли се огледа и видя как Лукас плъзна ръка, за да опита да извади пистолета си. Внезапно Оли насочи оръжието с учудваща ловкост към клетката на пандата.

— Всички да спрат! — изкрещя той, но гласът му трепереше от обзелата го паника. — Всички да спрат или ще убия пандата!

Оли държеше пистолета с две ръце и се целеше в Лунното цвете. Джоузи остана като закована по средата на разстоянието между хрусталака и Оли. Първо погледна към животното с хубавата маска на муцуната. То обхождаше полака клетката си. След това премести поглед към Уайтуотър, който бе замръзнал. Той полака насочи пушката си към Оли.

Ръцете на Оли се разтрепериха. Той сграбчи по-плътнo пистолета си. Все още държеше на прицел пандата. Тя стоеше с наострени уши. Уайтуотър изпусна от поглед Лукас, който се пресягаше бавно към пистолета си.

— Джоузи! — изкрещя Уайтуотър. — Сега! Сега, по дяволите!

Чу се изстрел. Оли изкрещя от ужас, макар че изстрелът бе от неговия пистолет. Куршумът се заби в земята. Джоузи почти прелетя няколкото стъпки, които я деляха от мъжаката. Чу Бетина, която все още лежеше на земята, да крещи името ѝ. Джоузи се озова зад гърба на Оли и се прилепи за него, подобно на куче териер, което напада по-голяма от него жертва. Той се извъртя и се опита да я отстрани. Но тя беше като залепнала за него, с ръце обвити около дебелия му врат. Въпреки ударите и ритниците тя заби иглата в кожата му и изпразни спринцовката, без да знае какво става.

Той успя да я отхвърли. Тя полетя и се строполи близо до Бетина, която плачеше безпомощно. Джоузи беше повече изненадана, отколкото наранена. Дъхът ѝ спря за миг, но тя не обърна внимание и извика:

— Бягай, Бетина!

Оли се приближаваше с тежки стъпки към сестра й. Той се надвеси над Бетина, на лицето му беше изписан гняв. Тя се търкулна настрана. Джоузи се надигна на лакти. Сред пасището забеляза Лукас, приведен, с револвер в ръка, насочен към Уайтуотър. Оли погледна към нея, ала тя чуваше единствено гневното скимтене на Лукас.

— Мога и да умра — повтаряше той. — Мога и да умра, но и ти ще умреш! Кълна се! И двамата ще умрем!

Джоузи видя как револверът трепереше в ръката му, докато се опитваше да го зареди. Усещаше Оли край себе си да протяга ръце, за да я хване.

— Синко — чу гласа на Уайтуотър с възможно най-подигравателната му интонация. — Ти нищо не струваш, за да умираш.

Тя видя как Аарон завъртя пушката си и удари Лукас с приклада по главата. Той падна бавно и зашеметено, като в забавен кадър от филм. Уайтуотър беше жив, отдъхна си радостно Джоузи. Беше спасен!

В същия миг усети мощните ръце на Оли да се впиват във врата й. Беше я изправил на крака, но ръцете му изстискваха живота от нея. „Уайтуотър, стреляй! Застреляй го!“ — молеше се Джоузи наум. Беше взела това решение подсъзнателно. Искаше той да приложи насилие, за да спре другото насилие!

Докато се опитваше да освободи врата си от пръстите на Оли, макар и замаяна, тя осъзна, че Уайтуотър не би могъл да стреля. Сестра й, в опита си да я защити, се излагаше на опасността да бъде застреляна.

Светът й причерня. Мрак покри всичко.

СЕДМА ГЛАВА

Когато дойде на себе си, Джоузи беше в ръцете на Уайтуотър. Той стоеше до поваленото тяло на Оли и я държеше като дете. Присъствието му излъчваше сигурност.

Тя се опита да проговори, но не можа. Болеше я гърлото. Звучите, които издаде, напомняха повече на неясно грачене. Той успя да отвори манерката си и я приближи до устните ѝ.

— Ето, обич моя — прошепна ѝ. — Тук съм. Скоро ще се оправиш. Пийни глътка вода и ме прегърни.

Тя отпи няколко глътки вода, която ѝ се стори блудкава. Простена и Уайтуотър остави манерката, да падне на земята. Прегърна Джоузи по-силно и преви рамене над нея. Тя опря лице до грубото му яке и обви с ръце врата му, както ѝ бе наредил. Сълзите бликнаха от очите ѝ. Пареха. Този път тя не направи опит да ги скрие. Бяха преминали през огън и вода заедно, дори бяха гледали смъртта право в очите. Какво би могла да крие от него?

— Уайтуотър — прошепна тя дрезгаво, — какво стана? Извинявай. Не бях достатъчно бърза. Предадох те. Съжалявам — Джоузи скри лице дълбоко в прегръдките му. Единият от безбройните му джобове одра бузата ѝ.

— Джоузи, Джоузи — шепнеше той и докосваше с устни огнените ѝ къдрици. — Някой ден, когато има време, ще ти разкажа колко прекрасна беше! Ти го повали и той падна като отсечена секвоя. Имаш ловна треска, но ще се оправиш. Всичко е наред.

— Ловна треска — повтори Джоузи нещастно, като все още не се осмеляваше да го погледне. — Аз дори не знам какво се случи.

Той внимателно я изправи на крака. Сложи ръце върху нейните и не ѝ позволи да му покаже обляното си в сълзи лице. Държеше я притисната до гърдите си. Пръстите му шареха успокоително из къдриците ѝ.

— Можеш ли да стоиш изправена?

Тя кимна. Той премести ръце около кръста ѝ, за да я поддържа. Тихичко зашепна в ухото ѝ с дрезгав глас:

— Хайде, моето момиче. Съвземи се. Не се тревожи, всичко свърши. В ловна треска си, защото когато настъпи критичният момент, ти застина като ловец, забелязал едра плячка пред себе си. И я хвана! Мисля, че от теб ще излезе добър ловец някой ден. Ако поискаш. Искаш ли?

— Не — каза тя. Думите ѝ бяха заглушени от якето. Тя се притисна още по-плътнo до него, имаше нужда от силата му.

— Джоузи! — хленчещият глас на Бетина я върна към действителността. — Джоузи, как стигна дотук? — сестра ѝ подсмърчаше високо. — И кой е този мъж?

Джоузи се освободи от ръцете на Уайтуотър. Изчезна приятното усещане за сигурност, което получаваше в прегръдките му. Джоузи се върна на земята.

Бетина бе коленичила до младежа на име Уилис. Лицето ѝ беше набраздено от сълзи. Уилис, който изглеждаше съвсем добре, седеше с наведена глава, сякаш се срамуваше. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Бетина седна наблизо до него, за да потърси закрила в случай на нужда.

Оли дишаше равномерно и спокойно, сякаш спеше дълбоко, легнал по корем в прахта. Дебелите му ръце бяха вързани на гърба.

— Аз ли го повалих? — каза слабо Джоузи, като се взираше в огромния упоен мъж. — А ти си хванал Лукас — учуди се тя и погледна Уайтуотър.

Той ѝ се усмихна. Ослепително белите зъби се открояваха върху бронзовия загар на лицето му. За миг очите му проблеснаха дяволито под козирката на шапката.

— Не съм го наранил. Искам да кажа — не много...

Тя обърна лице към пистата. Лукас, с ръце вързани отпред, се беше свлякъл до ствола на едно дърво в безсъзнание. Китките му бяха свити в юмруци. Черната кърпа на главата му се беше изкривила, а тениската му бе покрита с прах. Хладни тръпки полазиха Джоузи при вида му. Тя забеляза настоящия поглед на Бетина и се отдръпна от Аарон. Той докосна с ръка рамото ѝ, за да я подкрепи в случай, че залитне. Допирът му я изпълни с познатата топлина. Трудно можеше да пренебрегне ярко изразената му мъжественост.

— Наложих се да вържа няколко души, преди да стигна до теб — извинително каза той. — Сестра ти вдигна шумотевица. Продължава да скимти, макар че си наред. Поплака доста, но все пак успя да те отмести изпод тялото на Спящата красавица! — Аарон хвърли неодобрителен поглед към Оли, който напомняше планински масив.

— Джоузи — настояваше Бетина, — кой е този мъж? — очите ѝ отново се напълниха със сълзи. — Как дойдохте дотук?

Джоузи неуверено представи Уайтуотър и разтри с ръце гърлото си, което я наболяваше. Сметна, че с това е изчерпала всички възможни обяснения. Тя усещаше ръката му, поставена на кръста ѝ, като връзка между тях двамата.

— Минахме през планината. Ти добре ли си?

— Не — изплака Бетина и избухна в сълзи. Риданието ѝ предизвика главоболие у Джоузи. — Но аз постъпих както ти ми каза. Грижех се за пандата. Не позволих на Лукас да я нарани, а той искаше да го направи! Накрая и аз се превърнах в негова пленница като пандата. Както и Уилис. Искяхме да се махнем...

Джоузи се освободи от изпълващата я със сигурност прегръдка на Уайтуотър и коленичи до сестра си. Прегърна я.

— Всичко е наред, Бетина. Всичко ще се оправи! — дълбоко в сърцето си усещаше съмнение, че беше точно така.

— Искам само да кажа — изрече Уилис с ужасна сериозност — и настоявам да се запомни, че се предадох, и то доброволно. Радвам се, че всичко свърши, човече. Лукас като че ли ни беше хипнотизирал. Но след като отмъкнахме пандата... Усещах, че излиза от релси. Смяташе, че може да накара целия свят да му се подчинява. Бетина определено не одобряваше това и искаше да се измъкне. И аз бях на същото мнение. Той не ни се доверяваше изобщо, готвехме се да изчезнем от тази бъркотия.

— Така беше, Джоузи! — Бетина погледна умоляващо сестра си. — Ние с Уил проумяхме що за човек е Лукас. Бихме искали да не се бяхме забърквали. Но си представяхме, че сме в състояние поне малко да подобрим света.

Джоузи потупа опрощаващо сестра си по рамото, ала в сърцето ѝ остана огорчение. Бетина и Уилис вече се бяха опитали да представят участието си в тази история като незначително и да намалят вината си.

— Не би трябвало изобщо да започваш тази лудост — укори я Джоузи.

Бетина въздъхна, тежко Уилис изглеждаше засрамен, изнервен и потиснат. Тези двамата не бяха вдъхновителите, помисли си Джоузи.

— Хайде — нареди Уайтуотър. — Да вървим да успокоим пандата и да изчезваме оттук. Това място не ми харесва.

Джоузи се съгласи и тръгна към клетката на животното. Болеше я глава и леко залиташе. Уайтуотър я държеше през кръста.

— Добре ли си? — допирът му отново я разтърси като електрически ток.

Тя кимна с глава. В действителност се тревожеше извънредно много за пандата. Чуваше нейните викове, усещаше движенията ѝ. Беше гледала видеозапис на панда, която се държеше по подобен начин. Вгледа се през клоните на паянтовата, клетка, където държаха животното. Звучите на уплаха, походката ѝ, начинът, по който се държеше, всичко я накара да направи заключението, че пандата ще ражда. Когато Джоузи се приближи, Лунното цвете се премести в другия край на клетката и завъртя черно-бялата си маска към нея. След това отново се обърна настрана, засумтя и забута с лапа наръч бамбукови пръчки. Правеше си бърлога. Джоузи замря. Това беше мигът, чакан толкова време. Но не би трябвало да се случва тъкмо сега! Най-малкото на това място!

Уайтуотър стоеше мълчаливо до Джоузи. Бетина също ги беше последвала до клетката и се засуети около сестра си.

— Тревожех се за нея — повтаряше и бършеше с ръце очите си. — Но тя се държи странно. Така е няколко дни. Цялата планина впрочем е странна. Като че ли нещо ще се случи.

Джоузи отмести поглед от екзотичното животно към лицето на Уайтуотър.

— Е, добре, нещо става — каза рязко, впила поглед в неговия. — Започва да ражда. Всичко, което прави — сумтенето, струпаните бамбукови пръчки го показва ясно. Не можем да я местим точно сега.

— Тя ще ражда сега? — уплашено изкрещя Бетина. — Мислех, че има още седмици, дори месеци. Как може да ражда сега?

— Природата — каза през зъби — не се съобразява с разписания.

— Добре — изхленчи Бетина и отново зарони сълзи. — Какво ще правим? Искам да си отида у дома! Какво ще правим?

Уайтуотър се премести до Бетина, хвана я здраво за ръката и я накара да го погледне. Лицето му беше намръщено.

— Първото нещо, което ще направиш, ще бъде да престанеш да хленчиш! Мислиш, че ти си спасила положението? Сестра ти е тази, която се изкачваше и слизаше по планините в продължение на три дни, за да те измъкне от тази дяволска каша! Наложил се да играе ролята на супер жена и се справи отлично, така че спри да разиграваш трагедии, разбра ли? Поне веднъж се дръж като възрастен човек и помагай!

Бетина пребледня. Очевидно, Уайтуотър беше първият човек в живота ѝ, който ѝ говореше по този непреклонен начин.

— Да, господине — изхлипа тя.

С едната си ръка Уайтуотър я държеше здраво, а с другата бръкна в един от джобовете си и извади найлоново въже. След това я пусна и измъкна от друг джоб швейцарското си ножче, отрязва парче от въжето и огледа дължината му.

— Ето. Аз оставам при сестра ти. Нямах време да завържа краката на Лукас. Ако искаш да помагаш, вържи ги здраво.

— Да, сър — заекна Бетина. Пое внимателно въжето и се затича към пистата, където, вързан до ствола на едно дърво, лежеше Лукас. Тялото му беше неподвижно.

— А на връщане — продължи нарежданията си Уайтуотър, — ще помогнеш на сестра си. Ще изпълняваш точно това, което ти нареди. Разбрано? — той се обърна към Джоузи: — Съжалявам. Лазеше ми по нервите. А сега, какво трябва да направим за Лунното цвете?

Джоузи хапеше долната си устна. Още бе замаяна. Когато във Вашингтонската зоологическа градина женската панда Линг-Ланг раждаше, на нейно разположение бяха силите и уменията на ветеринарни лекари и добре обучен екип. В очакване стояха и дузина асистенти, готови всеки миг да се притекат на помощ. Раждането на мечето на Линг-Ланг беше важно събитие. То се проточи и беше мъчително. Бебето не оживя.

— Ще чакаме — каза с неудобство. — Чела съм за това. Гледала съм го и на видеозапис. Но за пръв път ще присъствам на истинско раждане. А и аз съм гледач на панди, а не ветеринар. Но съм сигурна, че най-доброто, което можем да направим, е да оставим раждането да

следва своя естествен ход. Не ми се иска да я упоявам, ако не се налага.

Слънцето се скри зад облак. Внезапен хлад обгърна планината.

— Хей, хора! — чу се викът на Уилис от мястото, където стояха вързани двамата с Оли. — Никой ли не усеща, че става нещо зловещо? Нещо страховито ще се случи тук!

Джоузи беше прекалено заета, за да отговори, а Уайтуотър с нищо не показва, че въпросът го е обезпокоил.

— Чувствам, че нещо фатално ще се случи, чувате ли? — Уилис почти се молеше. — Дори и Лукас го усети, а на него хладнокръвие не му липсва, както знаете. Не можахме да засечем радиовълни в тази долина. Всичко може да се случи. Ураган или наводнение. Всичко!

Пандата не преставаше да крачи. Приблужи Джоузи и Уайтуотър и комичната ѝ муцуна трепна, сякаш разпозна Джоузи. Вдигна кръглата си глава и нададе страховит вик от уплаха. Или това беше молба за помощ?

„О, небеса, не позволявайте да ражда точно сега! След всичко, през което преминах, още не съм готова“ — въртяха се мислите из главата на Джоузи.

Пандата се надигна нервно и отпусна глава на другата страна като непрестанно гледаше Джоузи. Отново нададе вик от болка. Джоузи усети, че коленете ѝ омекват и се хвана за пръчките на клетката. Уайтуотър пак я прегърна и тя отново усети как в нея се влива част от силата му.

— Смело! — каза ѝ той. — Сега е твой ред. Ще направя това, което ми кажеш. Но все пак мисля, че е по-добре да измъкнем това момиче оттук.

— Не можем — поклати глава Джоузи. — Дори и тук е опасно. И дума не може да става да я транспортираме...

Появи се Бетина.

— Вързах краката му — съобщи тя. — Вързах ги много здраво. Той още е в безсъзнание. Какво да правя сега?

Джоузи дори не погледна сестра си. Гласът на Бетина звучеше умоляващо, по детски, сякаш не отчиташе сериозността на положението.

— Сигурна ли си, че го върза здраво? — настоя Уайтуотър.

— Мисля, че би могла да стоплиш малко вода — каза Джоузи на сестра си. — Намери няколко кърпи. Не правят ли точно това героите от филмите? — тя блъфираше, но говореше уверено, за да успокои Бетина.

— Да — кимна Бетина. — Наистина го завързах здраво. Да стопля вода? Всичко, с което разполагаме, е малък чайник. Може би трябва да я отведем на Хаваите? Тук не е най-доброто място за раждане, както знаеш.

— Знам — отсече Джоузи и избухна. — А какво щеше да правиш, ако не бях дошла? Казах ти да стоплиш вода!

Бетина се отправи към малката къща.

Уайтуотър гледеше след нея намръщено.

— Нещо ми подсказва да не се доверявам на сестричката ти, дори и за да направи възел. Съжалявам.

— Няма за какво да съжаляваш — отвърна Джоузи. — В добра каша ни забърка. О, горката панда — промълви съжалително, поглеждайки към безпомощното живото.

— Джоузи — Уайтуотър сложи ръце върху раменете ѝ, — казах, че сега ти си специалистът. Но съм убеден, че трябва да се измъкнем от това място. Колкото е възможно по-скоро!

Джоузи чувстваше топлината на ръцете му и приятното опиянение от силата му, но поклати глава в несъгласие.

— Не мога. Не мога да поема тази отговорност. Тя е твърде ценна, твърде рядко животно е, за да бъде подмятана насам-натам като...

Внезапно земята потрепери. Неописуем звук запълни тишината, толкова силен, че почти оглуши Джоузи. Земята се люшна под напора на нова вълна, която запокити Джоузи върху тревата. Уайтуотър я покри с тялото си, за да я предпази. Взе я в ръцете си и инстинктивно я притисна до гърдите си. Последва още един трус. Лунното цвете се мяташе в клетката си. Това е краят, мислеше си Джоузи. Всички щяха да умрат. Усети ръцете на Уайтуотър и това ѝ вдъхна малко кураж.

— Уайтуотър — прошепна тя, изпаднала в паника като го гледеше право в очите. Още един трус. Отново се чу изпълненият с болка, умоляващ вик на пандата. В далечината се носеха ужасяващи звуци, които приближаваха и се засилваха.

Уайтуотър се завъртя така, че да покрие тялото ѝ плътно като щит. Хвана лицето ѝ в ръцете си.

— Джоузи, нямаме никакъв избор. Веднага трябва да напуснем или ще останем тук завинаги. Пригответи пандата.

— Но... — започна тя като се оглеждаше безпомощно.

— Пригответи я! — изръмжа той. — Нямаме друг избор!

Изведнъж Джоузи проумя, че Уайтуотър беше прав. От небето започнаха да се спускат потоци червена мъгла. Планината на Боговете на облаците трепереше от болка или гняв. Или и от двете заедно. Трябваше да се махат. Нямаха избор. С отчаяние тя се вкопчи в Аарон. Боеше се да се отдели от него. И все пак си наложи да го направи.

— Съжалявам, Лунно цвете — помисли тя, докато се изправяше на крака и гледаше ужасената панда.

В отговор Лунното цвете нададе вик, който прозвуча като човешки.

ОСМА ГЛАВА

Призрачни червени потоци мъгла се разстилаха все по-плътно и по-високо. Уайтуотър беше на пистата и проверяваше самолета. Джоузи опита да се абстрахира от всичко, освен това, което се налагаше да направи. От чантичката с медикаментите тя извади друга спринцовка и флаконче с бързодействащо, но безвредно приспивателно и напълни спринцовката. Земята се разтърси, но Джоузи запази равновесие.

Независимо от милия си вид, пандата беше опасно животно. Джоузи не би могла да влезе в клетката ѝ, особено в този момент, когато пандата бе толкова неспокойна и уплашена. Младата жена постави успокоителното средство по познатия ѝ китайски метод, вече прилаган в резервата в Шечуан. Завърза с марля спринцовката за една бамбукова пръчка, провря я през решетката и безцеремонно я заби в задницата на пандата. Животното нададе рев, чувстваше се предадено от собствената си приятелка. Джоузи беше обезпокоена, когато Лунното цвете започна да се движи и да ръмжи нещастно. След минута спря, залюля се като пияна, ала опита да запази равновесие. След това тупна на земята. Тя отвори вратата на клетката и пристъпи вътре. Преслуша сърцето на пандата, вслуша се и в дишането ѝ.

— Бъди добро момиче! — помоли я тя. Чу, че двигателят на самолета включи. Джоузи се изправи и тръгна към къщата. Подкрепи плащката Бетина да стане.

— Помогни ми! — заповяда ѝ.

— Не мога — хленчеше Бетина. — Толкова съм уплашена!

— Мисли по-късно за греховете си! Нужна ми е помощта ти!

Бетина я погледна в недоумение, по лицето ѝ неспирно се стичаха сълзи. Джоузи стисна зъби, замахна и зашлеви с всичка сила сестра си. Бетина извика изненадано и се втренчи в Джоузи, сякаш току-що я виждаше.

— Какво? — изрече като внезапно пробудена от сън. Сълзите ѝ изведнъж спряха.

— Иди в къщата — нареди тя на сестра си. — Напълни всички съдове с гореща вода. Бързай! Трябва да тръгваме!

Изведнъж се изви вятър. Из въздуха полетя червен прах. Температурата се бе покачила с около десет градуса. Уайтуотър претича от самолета, привел ниско глава. Хвана Джоузи за ръцете и доближи устни към ухото ѝ:

— Как е пандата? — изкрещя, опитвайки се да надвика рева на самолетните двигатели и грохота на Кана Пума.

— Заспа! — извика Джоузи в отговор. Вкопчи се в ръцете на Уайтуотър. Той беше единственото сигурно нещо на този свят. Единственият, на когото можеше да се довери. — Но трябва да я пренесем внимателно. Притеснява ме, че се наложи да ѝ дам успокоително.

— Да се надяваме, че природата ще ѝ помогне — отиде до Уилис и започна да развързва въжетата от ръцете му.

— Хайде, каубой! — изръмжа Аарон и изправи дребния мъж на крака. — Ще ми помогнеш да пренесем пандата!

— Всичко ще направя — изхленчи Уилис. — Само ме изведи си тук, моля те!

— Хайде! Първо — пандата, а после — приятеля ти — посочи огромното тяло, изпънато на земята. Хвана Уилис за яката и го тласна към клетката на пандата. Джоузи ги последва. Уайтуотър и Уилис положиха мечката върху широка дъска.

— Хайде! — даде команда Уайтуотър. — Вдигай този край и да тръгваме към самолета!

С пъшкане двамата вдигнаха пандата и я понесоха. Уайтуотър вървеше напред. Джоузи беше след тях и носеше наръч бамбукови пръчки.

— В самолета има нещо подобно на клетка — събщи Уайтуотър, като се качваше с усилие по стъпалата. — Домързяло ги е дори да я свалят!

Накрая двамата мъже оставиха тежкия товар в самолета. Джоузи се изкачи по стъпалата, влезе и огледа обстановката. Беше тясно и ужасно горещо. Вместо врата, едната страна на клетката беше падаща. Джоузи я повдигна и разпръсна бамбуковите пръчки по пода. Огледа резултата, като хапеше устни. Уайтуотър свали пандата от носилката и двамата я внесоха в клетката. Спуснаха вратата, залостиха я и излязоха

навън. Бе станало още по-горещо. Вятърът носеше плътни облаци прах.

Джоузи изтича към Бетина, поемайки одеялата, които носеше. Грабна ръката ѝ и я повлече към самолета. Уайтуотър и Уилис повдигнаха камарата, носеща името Оли и го понесоха като чувал с брашно.

— Качвай се по стълбите — нареди Джоузи на Бетина.

— Влизай! — извика Уайтуотър през рамо, но Джоузи стоеше, за да се увери, че е на сигурно място с товара си.

Когато тя не се подчини, той изруга, но тялото на Оли му тежеше прекалено много, за да спори с нея. Бутна Уилис настрани и слезе след Джоузи. Хвана я през кръста и я повлече по стъпалата.

— Казах ти, влизай!

— Лукас! — извика тя и се опита да се отскубне от ръцете на Уайтуотър. — Не можем да го оставим!

— Ще го намеря — помръкна той. — Ти влизай в самолета! Ето, дръж това! — и той пхна пистолета в ръцете ѝ. После я грабна и я понесе нагоре. Тя напразно се извиваше и се мъчеше да види къде е Лукас.

С едната си ръка Уайтуотър я държеше през раменете, а с другата — през бедрата, готов всеки момент да я тласне в зеещата врата на самолета. Нов, изключително мощен порив на вятъра ги накара да затворят плътно очи.

— Влизай, по дяволите! — извика Уайтуотър. В този миг съзря ужаса в погледа на Джоузи, проследи го и самият той застина.

— Избягал е! — стъписано извика Джоузи като гледаше дървото, до което се беше свлякъл Лукас. Мястото беше празно.

Уайтуотър я пусна и се затича към дървото. В движение свали пушката от рамо. Джоузи беше след него. Найлоновото въже, с което го бе вързала Бетина, бе захвърлено върху купчина бурени. Беше изчезнал. Току-що проправена пътечка между бамбука показваше откъде беше минал. Бе се отправил надолу по планината, по същия път, откъдето бяха дошли Джоузи и Аарон. Внезапно Уайтуотър вдигна глава и се ослуша. Той вдигна пушката.

Джоузи грабна цевта с две ръце.

— Не! — изскимтя тя срещу напирания вятър.

— Тъкмо го засякох! — Уайтуотър се разгневи. — Можех да го улуча в ръката. Сега единственият начин да го заловя, е да тичам след него. А ако тръгна да го гоня, никой от нас няма да успее да се измъкне!

Джоузи се измъчваше какво решение да вземе. Зад нея двигателите на самолета бръмчаха и се въртяха. Вятърът свистеше все по-пронизително и все по-дебели слоеве прах се стелеха наоколо.

— Избирай! — каза той. — Какво искаш да направя? Да изведа всички от този остров или да се опитам да спася Лукас?

— Не мога да избирам...

— Аз обаче мога! — отсече неумолимо, грабна я през кръста и я понесе към самолета.

— Не можем да го оставим тук! — протестираше тя.

— Влизай в самолета! — изръмжа Уайтуотър. — Погрижи се за пандата! Това е моето решение.

Бетина и Уилис помогнаха Джоузи да бъде напъхана в самолета.

— Хайде, влизай, Джоузи! — молеше я Бетина.

— Хора, трябва да сте доволни, че не опитах да се измъкна без вас — поклати глава Уилис. Той седеше в пилотското кресло, готов да стартира.

Уайтуотър го измъкна и го пусна като чувал върху пода.

— Не, трябва да си щастлив, че не си се опитал да изчезнеш без нас. Щях да те направя на парчета. Вържи го, Джоузи!

Той бръкна в един от джобовете си, извади въже и швейцарското си ножче и ѝ ги подхвърли. Тя ги хвана и механично изпълни нареждането. Уилис беше слаб, но имаше коварни помисли. Тя направи усилие да прецени дължината на въжето. Уилис седна на пода и вдигна китки към нея, готов да ѝ помогне. Накрая Джоузи отрязва въжето и го върза на възел около протегнатите му ръце. Самолетът подскачаше при опитите да се издигне във въздуха. Джоузи гледаше към пилотската кабина. Навън притъмняваше от червен прах. Самолетът се залюля, а Бетина изпищя уплашено и закри лице с ръцете си. Уайтуотър действаше бързо и напрягаше докрай контролните уреди. Самолетът ту се отлепяше от земята, ту се спускаше, но след това тръгна полека, подскочи още веднъж и се издигна във въздуха. Бяха се освободили от оковите на треперещата земя и се врязаха в облаците.

Джоузи забеляза, че примката, която беше направила около китките на Уилис, бе доста широка.

— Мисля, че ще успеем — Бетина със страхопочитание прегърна сестра си през раменете. — Той наистина ще ни измъкне оттук!

Джоузи погледна с благодарност към Уайтуотър. Беше се съсредоточил върху управлението на машината, за да излезе от облаците възможно най-бързо. Върху бледото лице на Бетина се четеше известно успокоение.

— Бетина — лицето на Джоузи бе неподвижно като маска, — не разбра ли? Не намерихме Лукас. Той остана долу.

Далече долу под себе си те чуха страховит грохот. Самолетът диво се разлюля, но въздухът остана относително чист. Долу, покрит с плътно наметало прах, островът се смалчаваше и изчезваше от погледа им. В миг пламък проряза наметалото и се издигна стълб от дим. Кана Пума беше изригнал.

— Казах, че той е там, долу! — горчиво повтори Джоузи. — Твоят приятел. В капан е.

— Той не е мой приятел — Бетина я изгледа с вбесяваща невинност. — Не ме интересува. Заслужил си го е.

— Бетина! — изкрещя Джоузи ужасена, защото не можеше да проумее жестокостта на сестра си.

Уилис кимаше одобрително, съгласен със съдбата, сполетяла човека, когото беше признавал за свой вожд. От своя страна и Уайтуотър беше показал, че не го е грижа за Лукас. Никой не се интересуваше. Освен Джоузи, чието сърце се късаше от мъка. Само тя ли бе загрижена какво ще се случи с едно човешко същество?

— Мисля си, дали би могъл да оцелее? — говореше тя повече на себе си. Единственият отговор беше шумът на двигателите.

— Това е негов проблем, Джоузи, не твой — каза Уайтуотър.

Искаше ѝ се да е така. Може би ако не беше взела така необмислено и безотговорно Бетина на работа това нямаше да се случи. Пандата нямаше да бъде открадната и Лукас нямаше да бъде хванат в капан, на страховитата Кана Пума.

— Хей! — каза Уилис услужливо, почесвайки ухо. — Съжалявам, че прекъснах мислите ти, но ми се струва, че с твоята панда става нещо.

Джоузи премигна и погледна. Лунното цвете, полубудна, лежеше в клетката. Черно-бялата ѝ козина се свиваше в ритмични конвулсии.

— О, не! — възкликна Джоузи. Чувстваше се зашеметена. — Тя ще ражда! Започва! — отмести вратичката и докосна с ръка пандата, която беше твърде зашеметена, за да се уплаши, но поздрави Джоузи със слабо ръмжене.

— Уайтуотър! — провикна се Джоузи. — Карай само направо! Ще имаме бебе!

— Ще имаме също и малко въздушни ями — отговори той. — Дръж се! Ще трябва доста да заобикалям, за да избегна най-лошите от тях. А трябва да пестим горивото до последната капчица.

Джоузи едва ли го чу. Беше заета да помага на пандата и да изражда бебето. От страх да не попречи на предстоящото раждане Джоузи ѝ беше поставила по-малка доза успокоително и сега Лунното цвете идваше на себе си, разбудена от силните контракции. Когато самолетът заподскача отново, Джоузи се помъчи да не обръща внимание, макар че Бетина се беше вкопчила в седалката на стола си и на моменти пицеше от страх. Пандата хленчеше, а в очите ѝ се четеше недоумение.

— Да се оставим в ръцете на природата — промърмори Джоузи, галейки нежно главата на пандата.

— Винаги сме в ръцете ѝ, Червенокоске — дрезгаво прошепна Аарон. — Винаги.

— Уайтуотър — каза Джоузи, — как бих искала ти ми помогнеш! — пандата дишаше тежко, а очите и бяха полуотворени и по-уплашени от преди.

— Аз ти помагам — отговори той мрачно. — Държа самолета във въздуха все пак.

— Имах предвид морална подкрепа.

Самолетът се наклони, подскочи, после отново се изправи. Джоузи правеше всичко възможно, за да държи здраво пандата.

— Хайде да попеем — каза Уайтуотър и това беше по-скоро заповед, отколкото предложение.

— Добре — прие Джоузи и нареди одеяла около Лунното цвете, за да я завие.

Беше забравила, че Уайтуотър знае само една песен и при това пее ужасно. Бе забравила всичко, освен че той е при нея и я

подкрепяше. Както и досега, тя разчиташе на него.

Наложи се Уайтуотър да отклони самолета, за да избегне въздушната буря толкова на запад, че бебето панда се роди извън територията на САЩ, над международни води. Роди се докато пееха за стотен път „Танцуваше Матилда...“

Беше мъжко мече и в действителност се появи на бял свят, когато пееха думите: „Веселяк един веднъж приседнал край Билабонг“. Бебето беше живо и Джоузи се разплака от радост. Тя веднага кръсти мечето Билабонг, накратко Били. Бетина, все още уплашена, криеше лице, а Уилис, позеленял, скимтеше на пода. Точно преди раждането на мечето Уайтуотър обърна самолета на югоизток, насочвайки го към Хаваите. Той им обясни, че ако не могат да се приземят на Оану, съвсем сигурно ще имат възможност да кацнат на Кауаи най-северният от големите острови. Вятърът се беше променил. Вече бяха далеч от зашеметяващите пристъпи на Кана Пума.

Джоузи нежно избърса мечето с хавлиена кърпа, намокрена с топла вода. Били не беше много привлекателно бебе — не по-голямо от коте, нямаше и килограм. Главата му беше плоска, а очите — плътно затворени. Розовото му телце беше почти неокосмено, покрито с рядка сребриста козина. Имаше малка опашка, която щеше да изчезне с времето. Приличаше на голям, плешив плъх с подрязана опашка.

Били едва събра сили и нададе лек бебешки крясък. Лунното цвете с лапа и с уста го прибра до себе си и то започна да суче лакомо.

Джоузи въздъхна облекчено.

— Питам се какво е по народност — каза Джоузи, галейки с длан гърба на Лунното цвете и видя как бебето заспа, докато се хранеше. — Неговите родители са от Китай, но са жители на САЩ. То беше родено над международни води, докато пеехме австралийска песен. Може би това просто доказва, че е гражданин на света. Пандите трябва да принадлежат на всички.

Тя гледаше с усмивка грозноватото телце на бебето.

— Джоузи — обади се Бетина. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ — огромни. — Бебето добре ли е?

— Той е добре — кимна Джоузи доволно. И тя едва вярваше на очите си. Природата беше победила!

— Наистина ли ще кацнем на Хаваите? — Бетина стана от стола и се приближи до сестра си.

— Да, ще кацнем на Хаваите.

— Бебето не е особено хубаво, нали? — попита с треперещ глас Бетина.

— За мен е — с умиление отвърна Джоузи. — Той е най-хубавото бебе, което съм виждала!

— Джоузи — прошепна Бетина, а брадичката ѝ трепереше, — как мислиш, какво ли ще ми направят? Ще ме пъхнат ли в затвора?

— Не вярвам — отговори ѝ меко. — Ти искаше да избягаш от Лукас. Потърси помощ. Ние нямаше да успеем, ако ти не беше събрала кураж да се обадиш.

— Опитвах се да постъпя правилно — гласът на Бетина звучеше неуверено.

Джоузи я прегърна и я притисна до себе си.

— Всичко ще бъде наред, Бетина — увери тя момичето, което тихо плачеше. — Уайтуотър каза, че ако дадеш показания срещу Лукас, властите няма да предявят претенции към теб. А той със сигурност знае — брат му е адвокат. Нали, Уайтуотър? — тя държеше хлипащата Бетина в очакване на неговото потвърждение. Но той говореше тихо в микрофона на радиото за свръзка. Джоузи въздъхна и погали светлочервената разрошена коса на сестра си. — Така или иначе, това бяха думите му. Вероятно няма да ти направят нищо, Бетина. Само им помогни!

— Всичко ще им кажа! — Бетина се изправи. — Идеята беше на Лукас. Направих грешка, че му писах, че работя в зоологическата градина. Той знаеше, че ти се занимаваш с пандите. Лукас измисли да държи Лунното цвете като заложник. В началото това щеше да бъде само протест в защита на животните. Дори не мислех, че ще се възпротивиш, ако знаеш, че с пандата всичко е наред — тръпки побиха Джоузи, но Бетина продължи: — Лукас познаваше планината, защото един от съпрузите на майка му е работил в Транс Пасифик Фуудс в офиса им в Хонолулу. Като малък е ходил там стотици пъти. Помнеше пътя, пистата, всичко. Лукас срещнал Оли в Бостън — продължаваше Бетина. — Оли намираще, че Лукас е прекрасен. Правеше всичко, което му каже. Лукас го използваше за всяка черна и тежка работа. А Уилис беше електронният мозък. Лукас философът и главният водач,

но Уилис измисли как да проникнем в зоологическата градина. Направи го повече като на игра. След като взехме пандата Лукас се промени. На Уил и на мен не ни харесваше как се развиват нещата.

— И се предадох доброволно — измърмори Уилис от пода. — Не съм се съпротивлявал. Оказах помощ. Разбрах грешките си и направих всичко възможно, за да ги поправя.

— Мисля, че Лукас щеше да убие Лунното цвете — изказа предположението си Бетина със задавен глас. — Като символ. Щеше да поиска нещо невъзможно за изпълнение — край на всички войни и забрана за използване на всякакъв вид оръжия. А след това щеше да убие пандата и да покаже на света собствената си жестокост и лудост. Всъщност Лукас беше злият, Джоузи. Искаше всички да му се кланят и да му се подчиняват. Искаше да накаже цели свят...

— Не мисли за това — потрепери Джоузи. Опитваше се да не мисли какво ги очаква. Доктор Хезърд щеше да бъде щастлив да получи Лунното цвете. Щеше да бъде дълбоко благодарен за това, че мечето е живо и е добре. Но Джоузи не си правеше илюзии, че би й предложил отново старата работа. Какво й носеше бъдещето беше загадка.

Не искаше да поглежда и към Уайтуотър, който още тихо говореше в микрофона и слушаше загрижен отговорите със слушалки на главата си. Не можеше да разчита на него, за да уреди бъдещето си. Обичаше го, призна си изтощена. Но причината за обичта ѝ съвсем не се криеше във внезапно влюбване, нито бе смесица от благодарност и вълнение от преживяното. Обичаше го сега, щеше да го обича още десет години и повече, докато беше жива. Щеше да го обича винаги!

Но интересуваха ли се той от нея? Надяваше се, че е така. Но ѝ беше казал, че не е мъж, който може да се установи на едно място. Нямаше значение, ако я искаше за седмица, за месец — щеше да бъде негова и това е. Щеше да бъде негова толкова време, колкото поискаше той. А когато ѝ покажеше, че вече не му е нужна, тя тихо щеше да си тръгне...

Сигурно Уайтуотър беше прав за сестра ѝ. Властите нямаше да предявят претенции към Бетина, щом като тя събщи за Лукас и след като им разкажеше какво точно се беше случило.

В тясната кабина на самолета се усещаше промяна в атмосферата. Джоузи надникна през прозореца и се протегна. В

далечината като в мъгла се виждаха първите светлини на Хонолулу. Почти бяха стигнали и бяха спасени!

— Хайде — подкани Джоузи сестра си. — Оправи се. Искам да изглеждаш добре, когато се приземим — хубава и спокойна. Нека всички да разберат, че си добро момиче, нали така? Хайде, Бетина вдигни глава. Ти запази Лунното цвете и ме повика. Ние успяхме да дойдем и да ви вземем.

— Наистина ли мислиш, че няма да ми направят нищо?

— Защо трябва да ти правят нещо? — Джоузи избърса следите от сълзите ѝ. — Всъщност ти си героиня.

— Опитвах се да поправа грешката — повтори Бетина. — Веднага щом я осъзнах. Честна дума, така беше!

Самолетът започна да се спуска. Пандата се раздвижи неудобно в съня си и завъртя глава. Джоузи се приведе, за да се убеди, че Билабонг е добре.

— Повика ли линейка и ветеринари за тези двамата? — попита тя Уайтуотър.

Той се обърна назад и само кимна рязко в отговор. Самолетът се спускаше стремително надолу. Джоузи погали черно-бялата козина на Лунното цвете.

— Предполагам, че си повикал и представители на властите — гласът ѝ прозвуча неестествено напрегнат.

След минута мълчание Уайтуотър отговори:

— Да.

Самолетът направи лек вираж, чу се шума от спускането на колесаря и колелата удариха в настилката на пистата. Бяха в безопасност. Бяха спасени.

Джоузи се облегна и се обърна така, че да може да вижда Аарон.

— Уайтуотър — поде Джоузи, — след всичко това не ми се иска да предаваме Бетина в ръцете на тълпа непознати.

Той се взираше в пистата и дори не я погледна. Отговорът му прозвуча разсеяно:

— Няма начин. Трябва да им я предадеш, такъв е редът.

— Добре! — Джоузи се облегна назад, а сърцето ѝ заби силно.

Самолетът напълно спря. Чуваха се сирени. Джоузи предположи, че е линейката, идваща да прибере пандата и нейното бебе. А най-вероятно и полицейски ескорт — властите, за да приберат Уилис и все

още упоения Оли. Но сестра ѝ, заради която беше преминала през целия този ад, трябваше да остане на свобода. Молеше се да е така.

Самолетът ѝ се стори странен, тих и неподвижен, а звукът на сирените ставаше все по-пронизителен. Можеше да види отражението на мигащите червени и сини сигнални лампи в стъклата на кабината. Уайтуотър се изправи. Отвори вратата. Вдигна рязко Уилис и почти го изхвърли навън. Уилис залитна и се озова в ръцете на двама мъже, облечени цивилно. Агенти на ФБР или детективи, помисли си Джоузи нервно. Санитарите отвориха задната врата на линейката и извадиха носилка. Джоузи се изправи, готова да им помогне. Уайтуотър застана на най-горното стъпало, когато Джоузи понечи да изведе Бетина навън, на чист въздух.

— Къде отиваш? — рязко я попита той. Гласът му прозвуча изненадващо грубо. Беше си свалил шапката и хавайският бриз рошеше тъмната му коса.

— Да помогна на санитарите — тя погледна каменното изражение на лицето му. — И да се погрижа за сестра ми.

— Съжалявам — рече той и хвана Бетина за китките. — Никъде няма да ходите. Арестувани сте. И двете.

— Какво? — изумено попита Джоузи. Взираше се в намръщеното му лице, явно не го беше разбрала.

— И двете сте арестувани — непреклонно повтори той. Бръкна в един от джобовете си, извади тънък портфейл и го разтвори пред смаяните очи на Джоузи — Аарон Уайтуотър — специален агент, натоварен с този случай. Бетина Талбът, вие сте арестувана за голяма кражба, за незаконно пренасяне на откраднатата чужда собственост от един щат в друг и в опит за изнудване.

— Какво? — настоятелно повтори Джоузи, а Бетина се отпусна отчаяно и захлипа върху рамото ѝ.

— Съжалявам — повтори Уайтуотър механично. Червените и сините светлини се гонеха като сенки по лицето му. — А вие, Джоузи Алън Талбът сте арестувана заради укриване на информация от Федералните власти.

— Ти ме води през целия път — прошепна Джоузи невярващо, — за да ме арестуваш? — прегърна плътно сестра си. — Уайтуотър, ти си гадно копеле! Предател!

— Джоузи — започна той, — аз изпълнявам задълженията си.

— Твоите задължения?! — изпаднала в шоково състояние, повтори тя. В този миг с радост би го убила.

Той мълчеше. А и тя не би могла да каже нито дума повече. Други двама цивилни мъже се появиха на стълбата и заобиколиха Джоузи и Бетина. Единият сложи белезници на китките на Бетина. Вторият измъкна друг чифт за Джоузи.

— Добре дошли на Хаваите, госпожици — каза мъжът, усмихвайки се самодоволно на безпомощното им изражение. — Или, както казват тук, на островите: Алоха!

„Алоха“, горчиво се поздрави Джоузи. Нищо чудно тогава, че Уайтуотър беше изоставил така хладнокръвно Лукас! Аарон бе само наемник. В крайна сметка излизаше, че към Лукас се бе отнесъл по-благосклонно, отколкото към нея. Беше му осигурил по-добра съдба, отколкото на нея.

— Джоузи — каза Уайтуотър колебливо, — дължа ти обяснение. А ти си длъжна да ме изслушаш. Всичко...

— Не ми говори, Уайтуотър! — просъска тя. Дори не можеше да го гледа. — Не сега. Никога!

Аарон ги последва по стълбите. Агентът, който водеше Джоузи, отвори задната врата на дълга черна кола.

— На жените няма нужда да се слагат белезници — изръмжа Уайтуотър. — Свали ѝ белезниците!

— Внимавай, Уайтуотър — каза детективът с неприятна усмивка. — Твоята работа приключи. Оттук нататък ги поемаме ние.

— Джоузи! — извика Бетина ужасено.

Детективът, който я арестува, я водеше към задната врата на друга кола без означения. Двете жени щяха да бъдат разделени. Лицето на Бетина пребледня, а очите ѝ се разшириха от паника.

— Казах — обърна се Уайтуотър сърдито към детектива на Джоузи, — че не трябва да ѝ се поставят белезници. Нито пък трябваше да ги разделяте. Тази жена не е опасна. Слушай, ще дойда с нея. Обещах ѝ, че няма да ѝ се наложи да...

— Нямах право да поемаш каквито и да било обещания — озъби се агентът. — Оттук нататък това е моя работа. Ти ще направиш доклад по-късно.

— По дяволите! — гласът на Уайтуотър прозвуча рязко, но Джоузи не можеше да види лицето му.

Детективът се намести до нея на задната седалка, и хлопна вратата. Усмихна ѝ се самодоволно, белезниците обвиха китките ѝ. Беше затворник. Бе съсипана. Предадена от Уайтуотър! От мъжа, на когото беше поверила живота си!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Всяко кътче от Хаваите бе изпълнено със смях и веселие, с изключение на една малка, почти гола стая за разпити в полицейското управление на Хонолулу, където отведоха Джоузи и я подложиха на четиричасов разпит. Тя отказа да говори в отсъствието на адвокат. Веднага доведоха един. Беше мъж със среден ръст, със зализана прическа, елегантни мустаци и козя брадичка. Името му беше господин Суехиро.

Скъпият елегантен костюм на господин Суехиро, интелигентните искрици, които святкаха в очите му и начинът, по който даде консултация на Джоузи я наведоха на мисълта, че той не е обикновен адвокат. Тя не попита как е имала щастието да ѝ бъде определен за защитник, а прие присъствието му с благодарност.

Преди полунощ като по чудо той я изведе от полицията и я покани да се качи в червената му спортна кола.

— Не знам откъде се появихте — каза Джоузи на Суехиро, — но съм щастлива, че сте с мен. Надявам се и сестра ми да има същия късмет.

— Благодаря ви. Сестра ви има точно толкова късмет, колкото и вие — отговори ѝ той и навлезе устремно в движението. — Аз ще представям и нея.

— Вие? — извика Джоузи изненадана. — Тогава е по-добре да отидете при нея! И — добави тя смутено — няма къде да отседна. Трябваше да ме оставите в полицията — тя нямаше дори дамска чанта. Нямахте нищо, освен дрехите на гърба си.

— Сестра ви е в опитните ръце на помощника ми. Хирам Ризал, който няма да разреши да разговаря с представител на властите, преди аз да разговарям с нея. А вас ще отведе в един хотел на брега на Вайкики. Ще се погрижа за всичко, което е необходимо.

— Не мога да си позволя да плащам за хотел — прошепна Джоузи притеснено.

— Вече са се погрижили — вметна господин Суехиро.

— Погрижили са се? Кой? Не познавам никого тук.

— Имате приятели, госпожице Галбът — успокоително рече той.
— Само това мога да ви съобщя в момента. Моля, не ме разпитвайте повече. В хотела ще останете най-малко една седмица. Властите ще искат отново да разговарят с вас.

Хора, облечени в светли дрехи и с венчета на главите изпълваха улиците. Светлините блестяха. Сякаш се бе озовала в страната на чудесата. Но сърцето ѝ тежеше от измяната на Уайтуотър. Пропъди мислите за него. Мразеше го и нямаше да допусне отровата на неговата подлост да проникне в душата ѝ.

— Какво ще стане със сестра ми? — попита тя, докато господин Суехиро спираше с колата си пред входа на същия хотел, в който бяха отседнали с Уайтуотър, преди да потеглят за островите Кали Инс.

— Всичко ще бъде наред, сигурен съм — заяви той и паркира колата. Излезе, мина откъм нейната страна, отвори вратата и ѝ предложи ръката си, за да я придружи до хотела.

Уморена и мръсна, с дрехи изпоцапани от вулканична прах, Джоузи усети, че е обект на удивление, докато прекосяваше хола. Тъмночервените ѝ къдрици бяха в безпорядък, ботушите ѝ така мръсни, сякаш с тях беше прекосила ада. Придружаваше я и характерният мирис на панда. Но Джоузи не обръщаше внимание на нищо. Суехиро поиска ключа от нейната стая и я придружи до асансьора.

— Кога ще пуснат Бетина? — настоя тя. С мек звук вратата на асансьора се отвори. Те пристъпиха навътре.

— Сигурен съм, че скоро ще пуснат Бетина — кимна той поверително. — Ще я взема под своя опека, ако с това ще улесня нещата. Вие сте свободна да ходите където искате, но не бива да напускате острова, докато не ви бъде дадено разрешение. И разбира се, не бива да казвате нито дума за това, какво се е случило.

Вратите на асансьора отново се отвориха и той я поведе към една врата, която ѝ се стори позната. Отключи и Джоузи влезе, като потърка чело в недоумение. Спомни си, че това беше нейната стая. Малкото вещи, които не беше взела със себе си, все още бяха тук. Бе сигурна, че ги е дала за съхранение на Уайтуотър. Но синият ѝ костюм висеше в шкафа, а леката ѝ бяла нощница беше върху оправеното легло. Чантичката ѝ стоеше до ваза с цветя върху масата.

— Не разбирам — започна тя, но Суехиро я прекъсна с едно махване на добре поддържаната си ръка.

— Има по-важни неща, за които трябва да мислите и да свършите. Например да си починете. Не измъчвайте главата си. Ще ви се обадя утре сутринта.

Джоузи кимна. Болезнено копнееше да се измъкне от мръсните дрехи и да потъне в лукса на ваната. Но твърде много бяха въпросите, които се рееха тревожно из главата ѝ.

Суехиро отвори вратичката на хладилник, поставен в шкаф от корково дърво.

— Приличате ми на жена — каза любезно той, — която обича бяло вино. Но ви препоръчвам бренди. Днешният ден не бе подходящ за бяло вино. Седнете, седнете, мила моя.

Джоузи потъна във възглавниците на един фотьойл, близо до покритите със завеса плъзгащи се врати, които водеха към балкона.

— Господин Суехиро — мъчително произнесе Джоузи. — Трябва да ви попитам нещо за господин Уайтуотър. Той има ли нещо общо с всичко това? — тя посочи стаята и самия Суехиро.

— Господин Уайтуотър? Не, доколкото знам — отговори ѝ сдържано. Подаде ѝ чаша, пълна до горе. — Ето, вземете.

С нежелание тя пое чашата и отпи глътка. И царящата течност предизвика приятно усещане.

— Как са разбрали? — попита горчиво, без да поглежда господин Суехиро. — Как е разбрало ФБР? Наистина ли съм толкова глупава, че съм повикала един от агентите им да ми помогне?

— Доколкото разбрах, госпожице Талбът телефонът ви е бил подслушван. От ФБР са чули разговора ви с господин Уайтуотър. Работата му е такава, че често са го изпращали на опасни места. От ФБР са го използвали от време на време за някои операции. А тази ситуация беше опасна. Помолиха го да им съдейства, когато пристигнете, и той се съгласи.

— Съгласи се — повтори Джоузи беззвучно и отпи още веднъж от питието.

— Ако се окажеше, че сте права и пандата действително е отведена на Кали Инс, кой би бил в състояние да я открие, ако не господин Уайтуотър? Или да осигури спасяването ѝ по-успешно и от самата вас? Вие неочаквано сте предложили решение на този

извънредно заплетен случай. Случай, който, впрочем, все още е добре да бъде пазен в тайна. Колкото по-малко се знае, толкова по-добре. Никой от нас не желае повторение на подобен злощастен инцидент! Утре можете да телефонирате в зоологическата градина на Хонолулу и да попитате за вашата панда. Търсете доктор Кокуа. Чух, че и майката, и мечето са добре. Поздравявам ви за добре свършената работа! — Суехиро протегна ръка, за да се сбогуват. — Не ме изпращайте, госпожице Талбът. И не се притеснявайте. Сигурен съм, че правителството няма да отправи никакви обвинения срещу вас. Действали сте по принуда и Лукас Панпаксис ви е заплашвал. Държали сте се храбро, оказали сте пълно съдействие на господин Уайтуотър. В някои отношения, вашето поведение е било по-добро от това на Уайтуотър. Той е престъпил границите на професионализма и е поставил Бюрото в много неловко положение. Те не са искали да ви забъркват.

Джоузи погледна с изумление Суехиро.

— Какво? — попита тя. — За какво нарушение става дума? — Уайтуотър я беше измамил, но я беше измамил по поръчка на ФБР. Не беше го заподозряла дори за миг.

— Имах предвид това — каза тихо адвокатът, — че ви е станал любовник. Не е трябвало да го прави. Както казах, макар и да сте действали по принуда, не му е влизало в задълженията да ви окуражава по този начин. Особено като вземем предвид, че не сте имали друг избор, освен да му изкажете своята благодарност.

— Мой любовник? — възкликна ужасена Джоузи, — той е казал, че ми е любовник? Това е лъжа! Мръсна лъжа!

— Всичко е наред — успокои я господин Суехиро. — Аз съм ваш адвокат. Няма нужда да криете нищо от мен. Ще поговорим утре — отвори тихо вратата и излезе в коридора.

Джоузи постави чашата върху масата като продължаваше да гледа в затворената врата. Значи на Уайтуотър не му стигаше това, че я бе предал, а трябваше и да рекламира мъжественото си его с претенцията, че я е любил! Не беше пожелал да запази ненаранено поне късче от гордостта ѝ. Искаше ѝ се да плаче, а не можеше. Сълзите ѝ бяха пресъхнали. Сякаш бе отнел и правото ѝ да плаче. Последната себелюбива лъжа на Уайтуотър, че се бяха любили, бе сетната унижителна проява на неговото лицемерие. Щеше да го мрази докато е

жива! В нея се надигна желание да строши нещо. Но най-ценното, което притежаваше, вече бе разбито. Сърцето ѝ. Беше безсилна. Уайтуотър си беше свършил работата добре...

Внезапно съзря букет бели орхидеи върху масата. На тях беше подпрян плик, надписан с едър почерк, който тя инстинктивно разпозна почерка на Уайтуотър. Взе плика. Не го отвори. Грабна крехките бели цветя и ги изнесе на балкона. Изправена под слабата лунна светлина, тя накъса посланието на Уайтуотър на парченца и ги хвърли. Те затанцуваха и бризът ги отвя към тъмното море. След това закъса едно по едно листенцата на орхидеите, като ги пускаше да танцуват с вятъра. Лист по лист, тя ги принесе в жертва на нощта. Когато изчезнаха от погледа ѝ, се сбогува мислено с тях и със своята наивност. Никога вече нямаше да се доверява никому. Никому! Никога!

Джоузи прекара следващата седмица в странна замаяност. Сякаш тялото ѝ се намираше в рая, с мисли, потънали в забрава, в мъглива и лишена от живот зона. Бетина скоро щеше да бъде освободена и изпратена да живее за неопределен период от време при господин Суехиро и съпругата му, той бе употребил цялото си време, за да осигури свободата на Бетина и беше поверил Джоузи на грижите на един от партньорите си — младоликия Хонго.

Люис Хонго, който по-скоро имаше вид на шампион по сърф, отколкото на адвокат, усмихнато увери Джоузи, че няма да ѝ бъдат отправяни никакви обвинения. Той поддържаше мнението си, че и Бетина ще се отърве, стига да сътрудничи на властите, които предпочитаха за момента двете сестри да не се срещат. Джоузи се съгласи неохотно. Просто нямаше друг избор. Сигурна беше, че възпитаният господин Суехиро ще се грижи добре за Бетина. Люис Хонго, който беше не само изгряваща звезда на небосклона на правосъдието в Хонолулу, но и красив мъж, ерген, предложи на Джоузи да излязат да пийнат по нещо и да ѝ покаже нощния живот на Вайкики. Тя любезно отклони поканата му. Все още нямаше желание да бъде сред хора и да се преструва, че се държи нормално.

Бе щастлива да научи, че Уилис е зад решетките, както и огромното чудовище Оли. За Лукас не се чу нито дума. Беше изчезнал

на Кали Чепшан. Люис Хонго сподели с нея, че смята момчето за загинало, но човек никога не знае.

Кана Пума продължаваше да изригва, макар да изглеждаше, че обхватът на пораженията беше локализиран в източната част на острова. Първото избухване на вулкана беше най-силното, но никой не беше в състояние да предскаже колко време щеше да отнеме укротяването на пламъците: седмици или години. Постоянният вятър поддържаше гъстото прашно наметало на Планината на Боговете на облаците и възпрепятстваше кацането на самолети, но все пак голяма част от населението на острова беше евакуирано.

Единствената радост на Джоузи беше всекидневното ѝ сутрешно посещение в зоологическата градина, разположена сред парка Капиолани. Стаята, в която държаха пандите, беше охранявана и на Джоузи бе издаден специален пропуск, за да влиза. Там пазеха най-голямата тайна на Хаваите — Лунното цвете и Билабонг. Всеки ден на Джоузи ѝ беше позволено да прекарва по два часа с пандите, но към края на седмицата доктор Хезърд щеше да пристигне от Чикаго. Тогава той щеше да поеме грижите за пандите. Джоузи не знаеше как би приел нейното присъствие. Беше ѝ изпратил кратка телеграма:

„Благодаря! Не мога да изкажа с думи благодарността си. Бих искал да те помоля да се върнеш, но както знаеш, това е невъзможно.

С признателност и съжаление:

Т. Уолъс Хезърд“

„С признателност и съжаление“, тъжно си повтаряше Джоузи. Така щеше да си спомня за нея винаги. Всеки миг, прекарван с пандите, ѝ се струваше безценен. Не знаеше колко време още ще ѝ позволяват да бъде близо до тях.

Останалото време Джоузи посвещаваше на себе си. Нае кола за един ден и обиколи остров Оаху. Красивите гледки ѝ се струваха нереални като приказни илюзии.

Най-добре се чувстваше на плажа. Плуваше сама в синята вода, след това си постилаше плажна хавлия и се печеше на слънце часове наред. Скоро бледата ѝ кожа придоби меден загар, напръскан с

лунички. Слънцето извади на показ златистото сияние на червеникавата ѝ коса и тя заблестя в особени оттенъци. Мъжете често се заглеждаха в нея. Хладно ги отклоняваше.

Изминаха пет дни. Когато не беше заедно с Люис Хонго или с пандите, тя или се печеше на плажа, или седеше на терасата на хотела, пиеше ананасов сок и плъзгаше поглед по морската шир. Опитваше се да забрави Аарон Уайтуотър.

Той не направи опит да се свърже с нея. Не ѝ поиска извинение, нито обясни поведението си. С всеки изминал ден тя го намразваше все повече и повече.

Беше вторник и тя прекара сутринта при пандите. Установи, че Билабонг беше започнал да се оформя като истинска панда: тъмна козина започваше да покрива ушите и краката му, а около очите му се образуваше характерната маска. Върна се в хотела, облече си банския и се отправи към плажа.

Нямаше представа кой плаща за престоя ѝ в хотела. Смяташе, че ФБР иска да се прикрие истинската причина за присъствието ѝ на Хаваите. Люис Хонго я беше предупредил, ако някой я попита, да казва, че е на почивка. Добре, щом ФБР желаше да плаща за луксозен хотел, чудесно! Предполагаше, че те плащат и на адвокатите. Ако трябваше сама да поеме разходите, щеше да фалира. Властите със сигурност знаеха, че е без работа. Вероятно бяха проверили и състоянието на банковите ѝ сметки до последното пени.

Поплува малко, но прибойт беше прекалено силен. Излегна се на слънце с надеждата, че палещите му лъчи ще изпепелят мъчителните ѝ мисли. Твърде много време отделяше за Уайтуотър, защото се чувстваше обидена. Наред с това си спомняше с копнеж за времето, което бяха прекарвали заедно. Бе влюбена в него. Защо тогава го мразеше толкова силно?

Върху тялото ѝ падна сянка и закри слънчевата светлина. Това обърка хода на мислите ѝ. Надигна се на лакти, сложи си слънчевите очила, за да може да различи фигурата, надвесена над нея. Беше висок мъж, с широки рамене и леко развявана от вятъра тъмна коса. Носеше сиви широки панталони, снежнобяла риза и синя вратовръзка.

Уайтуотър! През последните пет дни често си повтаряше наум всички саркастични и злобни думи, които би искала да му каже, ако той се осмели да се появи. Но сега всичко излетя от съзнанието ѝ. Гледаше го. Сърцето ѝ лудо биеше.

— Госпожица Талбът? — изрече мъжът. — Името ми е Уайтуотър.

Тя премигна, а пулсът ѝ замря от разочарование. Този мъж само приличаше на Аарон. На ръст бе висок почти колкото него, но не дотам внушителен, нито бе толкова мускулест. Тялото му беше добре сложено, но по-слабо.

— Дейвид Уайтуотър — представи се той като забеляза изненадата ѝ. — Брат ми ме помоли да ви потърся. Нямах възможност да дойда по-рано. Пътувах из Небраска. Имате ли нещо против да се преместим на терасата и да пийнем по нещо? Не съм облечен подходящо за плаж.

Той не се усмихваше. Изглеждаше по-недостъпен от брат си, по-сериозен. Джоузи се съгласи. Нямахе причина да се държи грубо с брата на Аарон. Но, от друга страна, не виждаше и причина да се радва на присъствието му.

Тя пренебрегна протегнатата му ръка и се изправи сама. Наметна си хавлията и двамата тръгнаха към терасата.

— Как ме открихте — попита тя, без да си даде труд да погледне към мъжа, който вървеше след нея.

— Не си бяхте в стаята и реших да проверя на плажа. Брат ми каза, че сте червенокоса и с лунички, които много ви отиват. Огледах се за червенокосо момиче с лунички. Вашите бяха най-многобройни в сравнение с другите момичета на плажа. Тази маса харесва ли ви?

Тя се загърна плътно в халата и седнаха един срещу друг. Джоузи беше объркана — той приличаше твърде много на брат си. Спомените отново я завладяха.

— Срещнах господин Суехиро — каза Дейвид Уайтуотър, втренчил поглед в Джоузи. — Видя ми се страхотно компетентен. Каза ми, че предал проблемите ви, ако мога така да ги нарека на господин Хонго. Срещнах се и с него. Съобщи ми, че властите нямат никакви обвинения към вас.

— Надявам се, че не — отговори Джоузи възмутено. — Искам да знам кога ще мога да се върна в Чикаго! — не че имаше за какво да се

връща там.

— След ден-два — отговори той. — Разговарях и с представители на властите — очите му не приличаха на тези на Аарон. Бяха небесносини. Келнерът приближи и Уайтуотър-младши поръча вино за Джоузи и кафе за себе си. — Брат ми... — започна Дейвид.

— Не ме интересува! — отрязва го кисело Джоузи. — Не желая да говоря за него! Дано да гори в пъкъла до Деня на страшния съд. И дано дяволите го потопят във врящо олио!

— Брат ми — продължи мъжът срещу нея, като не обърна внимание на избухването ѝ — искаше да осигури на вас и на сестра ви подходяща юридическа защита. Той настоя да дойда тук. Тревожеше се за вас.

— Начинът, по който демонстрира загриженост си е доста странен — арестуваха ме. Благодарна съм му за грижите. Бог знае какво би направил, ако беше враждебно настроен!

Дейвид Уайтуотър стисна устни. Явно, опитваше се да спре надигацията се у него гняв.

— Мога да разбера защо сте толкова сърдита на брат ми — успя да изрече накрая.

— Много добре. Сигурно вие сте най-умният от семейството!

— Разбирам отношението ви — повтори той, без да промени тона си. — Самият аз не одобрявам, когато Аарон се държи в стила на Джеймс Бонд. Винаги съм се боял, че един ден ще изпадне в беда, но никога не съм предполагал, че ще бъде неприятност, свързана с жена.

— Той няма неприятности с жена — просъска Джоузи и дори не погледна към келнера, когато той ѝ поднесе чашата с вино. — Това са етични проблеми. Просто му липсва етика.

— Единственият проблем в службата му е свързан с това, че е прекалено етичен — също просъска Дейвид. — Никога не се е страхувал да рискува живота си в името на принципите си. Била е открадната някаква собственост. Той я издирва по нареждане на правителството.

— Но той ме излъга! — обвини го Джоузи и отпи глътка вино с надеждата, че ще я успокои.

— Не е имал избор! — очите му блеснаха като студен пламък. — Бил е на служба. Вие сте умна жена. Не ви ли мина през ума, че

телефонът ви се подслушва? Не се ли запитахте защо никой не ви обезпокои, докато се катерехте из планината?

— Естествено, че се питах — призна тя. — Но помислих, че никой не е разбрал. А и нещата се развиха с такава скорост, че нямах много време да мисля за това.

— Вероятно не сте искали да мислите — иронично предположи Дейвид. — Може би сте се надявали, че и да е чул някой, друг ще поеме отговорността вместо вас. Вероятно подсъзнателно сте се надявали властите да разберат и да направят нещо.

— Запазете познанията си по психология за съдебната зала — отговори Джоузи раздразнено.

— Просто е бил принуден да ви излъже — настояваше Дейвид с мрачно изражение. — Бихте ли тръгнали с него, ако знаехте истината?

— Не знам — отговори Джоузи искрено. — Мисля, че щях. Искях да намеря Бетина и Лунното цвете!

— Той е получил заповед да ви арестува. Едва ли е могъл да ви го каже.

— Заповед... — произнесе тя натъжена.

— Не вярвам дали сте разбрали що за човек е брат ми.

— Така ли?

— Нашето детство не беше от леките — каза Дейвид. — Най-напред ни напусна майка ни. Баща ни работеше в корабоплаването. Пътуваше много. Тя срещнала друг. Новата ѝ любов не пожела да живее заедно с две зле възпитани хлапета, две полудиви зверчета... Баща ми не понесе раздялата. Захвърли ни при дядо и изчезна завинаги от живота ни. Умря в Япония при неизяснени обстоятелства. Мисля, че е бил убит в бой. Тогава Аарон беше дванайсетгодишен, а аз — девет. Шест години след това почина и дядо ни. Останахме съвсем сами. Една наша леля ни предложи малко пари. Брат ми реши да разчита за всичко единствено на себе си.

Джоузи гледаше повърхността на масата. От страстното обожание в гласа на Дейвид я заболя. Не ѝ се искаше да я кара да уважава Аарон Уайтуотър.

— И брат ми направи човек от себе си — продължаваше Дейвид. — Започна да работи като водач, стана съдружник на един организатор на ловни експедиции, а три години по-късно стана собственик на целия бизнес. След още шест притежаваше два пъти повече, както и

най-голямата консултантска ловна агенция в Средния Изток. Можеше да си живее на лаврите, но той употреби времето и парите си, за да стане най-добрият ловец в тази страна. Леля ми Кора беше спестила пари, за да ме изучи в колеж, а Аарон ѝ ги върна, до последното пени плюс лихвата. Завърших право в университета... Всяка година той отделя пари за резервата „Роузбъд“, за да осигури издръжка и на други деца да учат в колеж. А през останалото време залага главата си, за да изпълнява дълга си към отечеството. Не ми казвайте, че му липсва етичност, госпожице. Направете ми услуга и просто не го споменавайте!

Джоузи го погледна — лицето му беше напрегнато, а очите блестяха от възбуда. Формата на устните му беше съвсем същата като на Аарон, когато изразяваше непреклонност.

— Сигурно сте като динамит в съдебната зала — каза меко Джоузи. — Но вашият брат излъга не само мен. Излъга за мен. Това не мога да назова морално.

— Не знам какво се е случило между вас двамата на острова — засмя се горчиво Дейвид. — А и не ме интересува.

— Нищо не се е случило между нас! — настоя Джоузи.

— Казал е на властите, че е спал с вас. Това ли е?

— Да — отговори Джоузи объркано, — обаче...

— Това, че сте се любили е извън всякакво съмнение — процеди Дейвид. — Непростимо е, че го е казал. Това му създаде ужасни неприятности в Бюрото за разследване. Но така ви осигури да не бъдете подведена под отговорност. Можете да скимтите, да обиждате, да правите хиляди неприятни изказвания... Той ви измъкна от кашата! Поне се надява да е така. Изпрати ме да проверя.

Джоузи го погледна с неразбиране. Очите му я предизвикваха.

— Искате да кажете, че го е направил, за да ме защити? За да е сигурен, че няма да ме закачат? — недоумяваше тя.

— Нито един съдийски състав в Америка не би ви подвел под отговорност след това, което е признал — гласът на Дейвид тежеше от неприкрита ирония. — И нито един прокурор не би възбудил иск срещу вас, ако научи, че като капак на всичко ви е прелъстил държавен служител. Аарон е трябвало да ви качи на върха на планината, а не да се пъха в бельото ви, извинете ме за недискретността.

— Вие наистина сте добър адвокат — насмешливо отбеляза тя.
— Почти ме накарахте да ви повярвам.

— Какво нещо! Той разпространява лъжи за вашите добродетели, госпожице, но само за да ви предпази от по-голяма беда! Вярвайте в каквото искате! — Дейвид ѝ метна красноречив поглед. — Той постави служебното си положение в опасност заради вас, независимо дали ще му повярвате или не.

— Ако е толкова ужасно загрижен, къде беше досега? — предизвикателно попита Джоузи. — Защо сам не ми даде това обяснение? Къде се крие, откакто ни арестуваха?

— Ако вие не знаете, аз не съм в състояние да ви кажа — отсече Дейвид.

— Как така не сте в състояние?

— Не мога да ви кажа, защото той не ми е съобщил нищо. Каза ми, че единственият човек, който знае къде е, сте вие. Искате да кажете, че и на вас не е съобщил, така ли?

Пликът! Джоузи си спомни летящите парченца от писмото, носени от вятъра към морето през онази нощ.

— Той ми остави съобщение. Но аз го скъсах! Изобщо не го прочетох...

— От онази нощ не съм чувал нищо за него, госпожице Талбът! — изрече той с упрек. — Притеснявам се за него. А сега вие ми казвате, че сте провалили единствената ми надежда да установя къде е! Много ви благодаря.

— Искате да кажете... Но той не може да изчезне просто така! Не трябва ли да бъде на разположение на властите? Той...

— Той не е на този остров — съобщи Дейвид с равен глас. — И властите не знаят къде е...

— Какво точно имате предвид — попита, а сърцето ѝ изстина като бучка лед от страх.

— Предполагаме, че се е върнал отново на Кали Ченшан.

— Но той не би могъл — възрази Джоузи. — Твърде опасно е! Почти всички са евакуирани. Самолетите едва се приземяват. Там е самият ад!

— Но вие искахте да видите брат ми в ада, нали? Може би желанието ви се е сбъднало.

— Защо трябва да прави толкова опасни неща?

— Заради малкия приятел на сестра ви — каза с раздражение Дейвид. — Лукас Паниаксис. Вероятно Аарон се е върнал, за да го намери. Ако е жив.

— Но защо? ФБР ли го е изпратило? Как са могли?

— Никой не го е изпращал. Отишъл е сам. Може би — каза саркастично той, — го е направил, защото му липсва етичност — Дейвид се изправи. Не беше отпил нито глътка от кафето си. — Четохте ли някакви вестници, госпожице Талбът? Чухте ли днешните новини? Гледахте ли телевизия? — тя поклати глава отрицателно. — По времето, когато съм разговарял с господин Хонго, а вие сте се излежавали блажено на плажа, Кана Пума е изригнал толкова силно, че може да се срути целия планински масив. Островът може да се разцепи. И ако това стане, никой няма да оживее!

Джоузи скочи и събори чашата си. Бе пребледняла.

— Мислите ли — прошепна глухо, — че би могъл да загине?

— Точно от това се страхувам. И кой знае защо имам чувството, че ако се е върнал заради нещо на този дяволски остров, то е било заради вас, за да ви покаже, че не е предател, за какъвто го мислите. Но не се притеснявайте. Ще се погрижа за вас. Накара ме да му обещавам. Уреди ви най-добрия хотел и най-добрите адвокати. А аз съм тук, за да се уверя, че всичко върви гладко. Приятен ден госпожице!

Дейвид Уайтуотър я остави. Тя го проследи с поглед до изхода на хотела. Зад сградата, в небето се носеше лека, прилична на дим мъгла. Това бе вулканичен прах от Капа Пума!

Беше ли прав Дейвид? Заради нея ли се беше върнал Уайтуотър? Кога й беше написал писмото? Какво е искал да й каже? Бе унищожила прекрасните орхидеи. Беше изхвърлила и писмото му. Никога нямаше да узнае какво й бе написал!

Дълго стоя, студена като лед под блестящото следобедно слънце. Взираше се в далечината, откъдето се издигаха облаците и шепнеше:

Уайтуотър...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Джоузи се върна в стаята си. Телефонира на Люис Хонго, който неохотно призна, че не знае къде се намира Уайтуотър. Притиснат от въпросите ѝ, той съобщи, че ФБР било много недоволен от него, защото самоволно е предприел изпълнението на някои задачи. Измъчван от безмилостния разпит на Джоузи, господин Хонго поясни, че Аарон е платил сметката за хотела, таксите за адвокатите...

Джоузи, все още по хавлия, изтръпнала от студ до мозъка на костите си, седеше върху огромното легло, безпомощна и изтощена. Включи телевизора и проследи новините за последното изригване на Кана Пума. Предаваха ги като извънреден репортаж в ранния следобед. Видя пламъците, които се извисяваха към небето. Завеса от пепел покриваше хеликоптера на телевизионния екип. Потокът от лава се движеше полека и би могъл да разруши бреговата линия на острова. Част от него вече беше превърната в пепелище. Островът се смали в далечината, обхванат от огъня...

Излъчиха и интервю с евакуираните жители на пострадалия остров. Свита на леглото, Джоузи изгуби всякаква надежда, докато репортерите разговаряха с двамата Коело Хорас и Бърки. Хорас заяви, че възнамерява да се върне в ранчото си, когато всичко свърши.

— Свикнал съм да живея тук, макар вулканът да избухва от време на време — обясни той с възхитително достойнство. — Там, така или иначе, е моят дом. Ще възстановя всичко.

Бърки Коело не беше толкова спокоен.

— Не знам — поклати колебливо глава в отговор на въпроса на репортера. — Може би за мен е дошло време да се преместя. Човек не може да се бори цял живот с вулкана. Кой би могъл да каже колко ще продължи? Може би години.

— Вие сте сред последните хора, напуснали острова — каза журналистът на Бърки.

— Ние бяхме последните, които напуснаха по въздуха — заяви Бърки. — Наложил се да почистим пепелта от крилата, за да можем да

излетим. Сега там е толкова лошо, че не знам дали някой би бил в състояние да напусне острова.

— Има ли още хора на острова? — разпитваше журналистът.

— Да — потвърди Бърки с нежелание, сякаш думите го пареха. — За един мъж съм сигурен — ловец, който навлезе във вътрешността преди пет дни. Самолетът му още стоеше на пистата, когато заминавахме. Бавно потъваше под пепелта. Беше почти затрупан.

„Затрупан“, мислеше си Джоузи с болезненото усещане за безнадеждност. Ловец. Преди пет дни. Уайтуотър. Някъде из онзи потънал в пепел, пламтящ ад. И защо? Заради Лукас Панпаксис, който предизвика целия този кошмар.

Тя изключи телевизора. Седеше на леглото и си спомняше за миговете, прекарани в прегръдките на Уайтуотър в рая на Кали Ченшан. У нея още бе живо усещането за допира на ръцете му, който я изпълваше с желание и възторг... Сега раят беше в пламъци и Аарон бе там. Може би завинаги. Изхлипа, закрила лице в ръцете си. Не беше плакала така от детството си.

Бе потънала в скръбта си и едва чу лекото почукване на вратата. Стана и отвори.

— Какво има? — запита нелюбезно, за да отпрати натрапника. След това видя сините очи на Дейвид Уайтуотър.

— Току-що гледах репортажа от острова — мрачно я уведоми той. — Помислих, че ще искате да узнаете. Звучи като...

— Знам като какво звучи! — извика Джоузи и отново избухна в плач. — Звучи така, като че ли е мъртъв. Не може да е мъртъв! Не е възможно!

— Вие... Вие наистина ли се безпокоите за него? — Дейвид беше вцепенен от уплаха.

— Обичам го! — Джоузи избърса очите си. — Защо иначе бих се чувствала толкова засегната, ако не го обичах? Той ме излъга, предаде ме, дори ме арестува, да, така е! Бог да ми е на помощ! Обичам го!

Дейвид изглеждаше тъжен и несигурен. Очите му излъчваха явна симпатия. Пристъпи в стаята и затвори вратата. Прегърна я през рамо, за да ѝ помогне да преодолее поне малко ужасното треперене, което я разтърсваше.

— Може би е по-добре да чакаме заедно — каза с приглушен глас. — Не мисля, че на Аарон би му харесало да ви оставя сама. Ще

стоя с вас, ако искате, разбира се.

— Искам! — Джоузи отново зарови лице в шепите си. — Моля те, остана!

До полунощ двамата бодърстваха заедно. Дейвид остави съобщение телефонните разговори за него да бъдат прехвърляни в стаята на Джоузи. Накара я да съблече мокрия бански костюм и влажната хавлия, да вземе душ и да облече чисти дрехи. Поръча храна в стаята и я принуди да изяде няколко хапки. Той се поддържаше само с кафе и цигари.

— Отказах цигарите преди няколко години — Дейвид оглеждаше една цигара, преди да я запали. — Но за индианците тютюнът е нещо свято и се използва като приношение. Не знам. Може би част от мен все още вярва в магии. Ако аз вдишвам огън на Аарон ще му се размине... — той запали цигарата.

— Изхвърлих цветята му... — Джоузи седеше на леглото и нервно мачкаше покривката. — Постъпих ужасно глупаво, ала просто бях побесняла от яд. И наранена. А не биваше да си го изкарвам на орхидеите. Това бяха най-прекрасните цветя, които съм виждала!

— Доста ти се е събрало, Джоузи. Не се обвинявай. Напразно се нахвърлих срещу теб. И двамата реагирахме остро, просто защото се тревожим за Аарон. А щом и двамата мислим за него, можем да бъдем приятели.

— Да — съгласи се тя. — Можем да бъдем приятели... — обаче това, от което имаше нужда, беше Аарон.

Те гледаха заедно вечерните новини, а по-късно и нощния репортаж. Към полунощ Дейвид каза:

— Отивам в стаята си. Ще се видим утре сутринта. Ако дотогава не научим нищо, ще наема хеликоптер и ще се опитам да проникна на Кали Ченшан.

— Той не би одобрил това — каза Джоузи.

— Все някой трябва да го направи.

— Тогава и аз идвам с теб! — заинати се тя. — Поне познавам част от местността.

— Не! — отсече той твърдо. — Ти не можеш да напускаш Хаваите! А и брат ми едва ли би позволил такова нещо!

— Ще говорим за това утре — приключи разговора Джоузи.

— Един възрастен поет често идваше на гости на дядо ми в резервата — заразказва Дейвид. — Веднъж леля Кора беше там. Имаше някакви неприятности не знаеше как да постъпи. Тогава поетът ѝ каза: „Трябва да се уповаваш на две неща: на куража и на любовта.“ И ти трябва да вярваш в тях!

— Ще се опитам — промълви тя.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Дейвид.

Тя остана сама и се загледа в тъмнината. Дали Уайтуотър беше още жив? Не намери отговор. Скръсти ръце и помисли: „Кураж и любов“. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Кураж и любов...

Следващата сутрин Джоузи прекара с адвокатата си, господин Хонго, който, за разлика от друг път, беше намръщен и без настроение. Суехиро бил научил, че Люис признал на Джоузи факта, че Уайтуотър плаща сметките ѝ. Заплашил го, че за наказание ще му възложи най-неприятното и най-трудното дело.

— А сега официалната версия — каза Люис с мрачна физиономия. — В Чикаго са предполагали, че ще възникнат неприятности с бременността на пандата и са я изпратили със самолет на Хаваите. Тук е била уредена консултация с доктор Митсуи, ветеринарен лекар, учен от Токио. По време на полета е направен опит за отвличане, който е бил предотвратен от федералните служители. Но, така или иначе, по време на опита за покушение, пандата е родила ненадейно мечето си над международни води.

— Кому е нужна тази лъжа? — възпротиви се Джоузи. — Нали истината трябва да се каже, когато Уилис и Оли бъдат изправени пред съда!

— Всички знаем това — изръмжа Хонго. — Искаме да представим опасността, в която е било животното, като незначителна. Както ви казах, не желаем инцидента да се повтори. Като забавяме публикуването на истината, даваме възможност на служителите от зоологическите градини да усилят системите си за сигурност и защита. Разпространението на новината не бе допуснато, защото можеше да породи международен скандал.

— Доста лъжи се натрупаха — каза тя.

— Това е мярка за сигурност — рече господин Хонго. — ФБР ще се опита да запази в тайна вашето име и това на Уайтуотър. Отървахте се много леко.

Джоузи му се усмихна горчиво. Не смяташе, че се е отървала леко. Взе чантичката си от бюрото и стана.

— Довиждане, господин Хонго — въздъхна тя. Търпението ѝ се бе изчерпало.

— Схванахте ли смисъла на това, което ви казах?

— Съвсем точно — рязко отговори Джоузи.

Завъртя се на пети и излезе, като хлопна вратата. Единственото, което я вълнуваше, беше съдбата на Уайтуотър. „Официалните“ и „одобрените“ версии на истината нямаха никакво значение. До гуша ѝ беше дошло от лъжи, все едно за какви възвишени цели се използваша.

Ръмеше, когато излезе навън. Тя спря едно такси и се отправи към зоологическата градина. Отпусна се на задната седалка и сложи длани върху пулсиращите си слепоочия. Истината, мислеше си, най-вероятно никога нямаше да научи истината за Уайтуотър. Не знаеше какво ѝ беше написал в бележката, която скъса. Може би е било само извинение. Може би се е погрижил за нейното благополучие, не защото я обича, а просто, защото, както беше казал и Дейвид, Аарон Уайтуотър е етичен човек. Бил е принуден да я излъже, да симулира предателство спрямо нея, но беше направил всичко възможно, за да компенсира постъпката си. Никога нямаше да узнае какво точно е искал да ѝ каже...

И защо беше тръгнал да търси Лукас? Надали Аарон се бе върнал на острова заради нея. Просто не е могъл да изостави Лукас. Негово задължение беше да го постави под охрана, но той не успя. Бе се върнал, за да си довърши работата...

Зоологическата градина и паркът бяха разположени до Даймънд Хед. Джоузи се затича към пандите. Лунното цвете и Били бяха единственото сигурно нещо в този свят, който ежедневно заменяше истината с фалш. Скоро щяха да ѝ ги отнемат. Усмихна се тъжно през решетката на своята прекрасна черно-бяла панда. Тя лежеше на една страна и леко повдигна глава към Джоузи, сякаш искаше да я попита: „Какво става? Защо си нещастна? Хайде, погледни нашето хубаво

бебе“. Този ден малката маска на мечето изглеждаше по-тъмна. Превръщаше се в точно копие на екзотичната си майка.

Внезапно приятният унес на Джоузи беше прекъснат. Някой я потупа по рамото.

— Госпожице! Госпожице! — викаше я млада жена с бяла престилка. — Господин Уайтуотър ви търси! — Джоузи се обърна. Прониза я вълна от надежда. — Господин Дейвид Уайтуотър — продължи жената. — Каза, че е спешно!

Дейвид. Бяха закусвали заедно в мрачно мълчание. Той искаше да се отправи сам към Кали Ченшан и отказа да я вземе със себе си. Джоузи погледна часовника си. Беше почти обяд, трябваше да е заминал досега. Освен, ако не е научил нещо.

„Нещо се е случило!“ — помисли и се затича навън. Почти примряла от страх, измъчвана от напразни надежди, тя почти се сблъска с Дейвид. Студеният му поглед срещна нейния. Джоузи разбра по изражението на лицето му, че нещо се беше случило с Аарон. От ужас тя не можа да продума. Разтърси яростно глава, сякаш отричаше опасенията си.

— Той не е... — започна тя. — Не е...

— Той е много зле, Джоузи — каза Дейвид с напрегнат глас. — Намерил е Лукас. И двамата са напуснали острова вчера, точно преди да изригне вулканът. С кану стигнали до един от по-малките острови. Лукас бил изхвърлен от прилива, но му няма почти нищо. В болница е. Но Аарон... Той е тежко ранен, Джоузи. И двамата са в болницата в Хонолулу. Дойдох да те взема и да отидем там — той я поведе към паркинга и отключи колата.

— Колко зле е той, Дейвид? — успя да попита Джоузи.

— Шансът му е петдесет процента — съобщи той, като гледаше в една точка. — Има тежки изгаряния. Дори и да ги преживее, лекарите се опасяват за очите му. Възможно е да ослепее.

— Не! — извика Джоузи. — Не очите му! Не това... — молеше се. Не неговите ястребови очи на ловец. Без тях той би бил като мъртъв. Не това! Само не това!

Спря ги медицинска сестра. Не можеха да видят господин Уайтуотър. Стаята му се охраняваше и разпорежданията бяха ясни:

никакви посетители, освен болничния персонал. Господин Уайтуотър бил на границата между живота и смъртта. Не трябвало да бъде обезпокояван.

— Госпожо, ние сме от семейството му! — сърдито каза Дейвид. — Ако не ни пуснете при него, ще пробия стената и ще вляза!

Джоузи забеляза, че към тях по коридора вървяха двама души, в чиито лица тя разпозна агентите от ФБР. По-високият от тях разтвори служебната си карта и я показа на Дейвид.

— Ще ви помогнем да видите брат си — каза той. — Имам съобщение за вас. Бихте ли дошли с мен, моля?

— А вие, елате с мен — каза по-ниският мъж на Джоузи.

Беше същият, който ѝ бе поставил бележниците. По неизвестна причина на устните му играеше усмивка. Хвана я за ръка.

— Какво? — попита тя смутена.

Мъжът я поведе към фойето. Джоузи се обърна за съдействие към Дейвид, но той изглеждаше мрачно погълнат от разговора с другия агент.

— Елате с мен, госпожице Талбът — нареди ѝ той. — Има един човек, който желае да ви види.

Джоузи не можеше да повярва, че Уайтуотър лежеше ранен, ослепяваше, може би умираше, а в този момент нея отново я арестуваха!

— Оттук, моля — каза агентът, отвори една врата, пушна Джоузи да влезе и остана навън.

В стаята стоеше Аарон и закопчаваше ризата си. Тя го погледна. На една от скулите му личеше синина и над едната вежда имаше драскотина. Китката му беше превързана, като и глезенът на левия му крак. Но беше жив! Можеше да стои изправен. Виждаше!

Джоузи усети, че колената ѝ се подсичат. Той пристъпи напред и я прегърна.

— Здравей — каза той, а очите му жадно се взряха в лицето ѝ. — Как върви?

Ръцете, които я държаха, бяха силни и истински. Замаяна, тя се вкопчи в него.

— Мислех, че си умрял... Те казали на Дейвид, че може и да ослепееш, че имаш само петдесет процента шанс да оцелееш...

— Както казва Марк Твен, съобщението за моята смърт е било доста преувеличено — каза меко Аарон. — Върнах се, Джоузи. Намерих Лукас и се върнах.

— Уайтуотър — прошепна тя. — Защо се върна там? Защо, за бога?

— Писах ти в писмото.

— Не съм го чела — призна Джоузи и сълзи изпълниха очите ѝ. — Бях разгневена и се чувствах предадена...

— Изобщо не си го чела?

— Хвърлих го...

— Слава богу! Това обяснява защо не ми се обади.

Смутена, тя наведе глава. Аарон я погали по лицето. Жестът беше едновременно нежен и чувствен.

— Джоузи — шепнеше той, хванал лицето ѝ с ръце, — имах нареждане да те арестувам в мига, когато се върнем с Лунното цвете. Това беше най-тежкото нещо, което ми се е налагало да правя. Кълна се! Не бих искал да видя втори път болката, изписана върху лицето ти. В писмото те молах да ми простиш. Пиших, че се връщам да търся Лукас, защото знаех колко страдаше, че го оставихме там. Бих направил всичко, за да ми простиш!

— Не съм искала да рискуваш живота си!

— В онова писмо ти казвах много неща. Повече, отколкото бих казал на някоя друга жена. Заради теб бях готов да премина през планините на Капа Пума. Но ти не ми се обади и аз не бих могъл да те обвинявам.

— Не съм знаела — усмихна се тя през сълзи.

— А ако беше научила? — попита Аарон, като я гледаше изпитателно. — Ако беше разбрала, какво щеше да направиш?

Тя поклати глава и отново прехапа устни.

— Не знам, Уайтуотър — каза искрено. — Никой не ме е наранявал като теб... Не зная как бих постъпила.

— Имам ли право да те помоля за отговор сега, Джоузи? Опитвах да ти докажа, че съм загрижен за теб!

— Знам, че ме излъга, дори знам, че си разказвал лъжи за нас...

— Не желяех да те лъжа — страстно се защитаваше Аарон. — Колкото до лъжите, които съм разправял за нас, направих го, за да те защитя. Хората от ФБР са убедени, че съм те прельстил. После поех

нещата в свои ръце и тръгнах да търся Лукас, защото те не направиха дори опит да го спасят. Никога вече няма да работя за тях! Струва ми се твърде много. И ако не съм те любил, причината не е у мен. Нищо друго не съм желал по-силно от това!

Джоузи не можеше да повярва на ушите си. Струваше ѝ се, че е оглушала. Страхуваше се да го помоли да повтори думите си, за да не се окаже, че е разбрала погрешно смисъла им.

— Когато Дейвид ми каза, че вероятно си тръгнал към острова — тъжно разказваше Джоузи, — и когато му съобщиха, че си тежко ранен и дори може да ослепееш... О, Уайтуотър! — горещо възкликна тя и от очите ѝ бликнаха сълзи. — Как можа да направиш такова нещо?

— Джоузи, Джоузи! — повтаряше той и бършеше с ръка сълзите ѝ. — Трябваше да го направя. Наех самолет и полетях обратно към острова. Не можах да кацна на Планината на боговете на облаците заради вулкана, затова се наложи да използвам другата писта и да тръгна по дирите му. Намерих го — беше зле, но жив. След това трябваше да го измъкна оттам. Добрахме се до западния бряг, където намерихме едно кану. Ставаше все по-опасно да се остава там и затова реших да се отправя към един от по-малките острови.

— Защо — попита Джоузи глухо — казаха, че си ранен?

— Лукас беше много слаб — Аарон не пускаше лицето ѝ, сякаш се боеше да не го изгуби. — Трябваше да го нося на раменете си през по-голямата част от пътя надолу по планината. В кануто получи пристъп на треска. Облякох му якето си. Не се сетих, че документите ми са в джобовете. Бяхме изминали два километра, когато Лукас дойде в съзнание. Започна да се мята насам-натам и преобърна лодката. Когато успях да го хвана, тя беше отплавала надалеч. Трябваше да преплувам около километър, завързан за тази невестулка. Както и да е, успяхме да стигнем до брега. Явно съм загубил съзнание. Някакъв фермер ни открил. Във всеки случай Лукас е бил погрешно идентифициран и така са предали новината по радиото в Хонолулу. Лукас още не е дошъл на себе си, но лекарите казват, че има надежда. И ще вижда. Може би не така добре, както преди, но ще вижда.

— Истина ли е всичко това? Наистина ли си добре?

— Добре съм — погледът на Уайтуотър я убеждаваше в това. — Върнах се! Джоузи, ще можеш ли някога да ми простиш?

— Да ти простя? — повтори уморено тя. Струваше ѝ се, че му е простила преди цяла вечност!

— Джоузи — каза той сериозно, почти тържествено, — ще направя всичко за теб! Дори ще се откажа от лова! Аз... Казах на Бърки Коело, че бихме могли да се откажем от ловните експедиции и да организираме само излети с риболовни лодки. Би ли могла да живееш тук на Хаваите? С мен?

— С теб? — не можеше да повярва Джоузи.

— С мен — повтори той като я гледаше с неизразим копнеж. — Джоузи, омъжи се за мен! Досега смятах, че мога да живея сам, като единак, но съм грешил. И аз съм като всички други хора. Искам да имам съпруга. Имам нужда от теб. Обичам те! Желая те с всяко късче от тялото и разума си!

— Да! — Джоузи щастливо притвори очи.

Аарон я притисна до себе си и я целуна. Устните им се срещнаха нежно и жадно. През тялото на Джоузи премина вълна от желание, топла като живителната сила на слънцето. Тя обви ръце около врата му и той силно я прегърна. Целува я, докато ѝ се зави свят.

— Струва ми се — измърмори той, — че ако вземем предвид обстоятелствата, би могла да ме наричаш Аарон.

— Аарон — каза Джоузи щастливо.

Той я целуна по ухото, по върха на носа, по брадичката...

— Познавам някои от работещите в тукашната зоологическа градина — каза той. — Ще бъдат възхитени да вземат на работа жена като теб — красива и умна. Ако искаш да работиш, разбира се. Може би предпочиташ да си стоиш у дома, да имаш деца... Каквото поискаш! Ще бъдеш моята кралица, кълна се, Джоузи!

— Не се налага да се отказваш от лова. Готова съм да загубя битката. Не бих могла да ти отнема това!

— Няма значение. Само ти ме интересува! — Уайтуотър отново я целуна. — Хайде да изчезваме оттук. Да вървим в хотела. Предполагам, че трябваше да те попитам как са пандите.

— Добре са — отговори Джоузи разсеяно. — Не трябваше ли да кажем на брат ти?

— Единият от детективите му е казал — увери я той. — Освен това, точно в този момент нямам никакво желание да бъда с него. Хайде да отиваме в хотела. Трябва да изпълним една церемония.

Джоузи се стъписа:

— Церемония?

Аарон повдигна закачливо вежди.

— Онзи вулкан — усмихна се, — Кана Пума, още изригва. Ще трябва да го спрем.

— Да го спрем!? Как?

Аарон леко целуна Джоузи по устните.

— Всеки знае, че съществува само един начин да спреш вулкан. Трябва да принесеш в жертва девствена девойка. Някой доброволец?

Тя се разсмя и склучи още по-плътно ръце около врата му.

— Аз съм този доброволец — промърмори щастливо.

— Тогава ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна. Но те предупреждавам: това е продължителна церемония. И много сложна.

— Тогава, по-добре веднага да тръгваме — прошепна тя.

— Добре — съгласи се той. — Виждам, че идеята ти хареса. Възнамерявам да те направя щастлива. Все пак това е моята нова работа.

— Твоята нова работа? — предизвика го тя.

— Завинаги! — закле се той.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.